

109E JAARGANG NUMMER 11 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • NOVEMBER 2009

Liahona

Toespraken
algemene
conferentie

Vijf nieuwe tempels
aangekondigd

Kamille Corry, Weid mijn schapen

Toen Hij aan zijn discipelen bij het meer van Tiberias verscheen, vroeg Jezus aan Simon Petrus: 'Simon, zoon van Jobannes, hebt gij Mij lief? Petrus werd bedroefd, dat Hij voor de derde maal tot hem zeide: Hebt gij Mij lief? En hij zeide tot Hem: Here, Gij weet alles, Gij weet, dat ik U liefheb. Jezus zeide tot hem: Weid mijn schapen' (Johannes 21:17).

Liahona

RES
BOOK AREA
MRS. S. S. BURTON
NOV. 2009
31120

- 2 Beknopt overzicht van de 179^e algemene oktoberconferentie

ZATERDAGMORGENBIJEENKOMST

- 4 Welkom op de conferentie
President Thomas S. Monson
- 6 Hemelse inspiratie ontvangen
Ouderling Richard G. Scott
- 10 Anderen de influisteringen van de Geest helpen herkennen
Vicki F. Matsumori
- 12 Opdat uw lasten licht zullen zijn
Ouderling L. Whitney Clayton
- 15 Levensreddend onderwijs
Russell T. Osguthorpe
- 17 Thuis ijveriger zijn en meer betrokken
Ouderling David A. Bednar
- 21 De liefde Gods
President Dieter F. Uchtdorf

ZATERDAGMIDDAGBIJEENKOMST

- 25 De steunverlening aan kerkfunctionarissen
President Henry B. Eyring
- 26 De liefde en de wet
Ouderling Dallin H. Oaks
- 29 God onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, leren kennen
Ouderling Robert D. Hales
- 33 Het onmogelijke nastreven
Ouderling Jorge F. Zeballos
- 35 Joseph Smith — profeet van de herstelling
Ouderling Tad R. Callister
- 38 Beheerst in alle dingen
Ouderling Kent D. Watson
- 40 Bekeer u opdat Ik u moge genezen
Ouderling Neil L. Andersen
- 43 Gebeden en ingevingen
President Boyd K. Packer

PRIESTERSCHAPSBIJEEKOMST

- 47 Vader en zoon: een opmerkelijke relatie
Ouderling M. Russell Ballard
- 50 Krachtige priesterschapsdragers worden
Ouderling Walter F. González
- 53 O, die luidruchtige jongens!
Ouderling Yoon Hwan Choi
- 55 Twee beginselen voor elke economie
President Dieter F. Uchtdorf

- 59 Klaar zijn
President Henry B. Eyring
- 62 Beheers uw gevoelens, o mijn broeder
President Thomas S. Monson

ZONDAGMORGENBIJEENKOMST

- 70 Ons volmaakte voorbeeld
President Henry B. Eyring
- 73 Op de oude manier de toekomst tegemoet treden
Ouderling L. Tom Perry
- 76 Laat deugd uw gedachten sieren
Bisschop H. David Burton
- 79 Houd vast
Ann M. Dibb
- 81 Bidt, zoekt, klopt
Ouderling Russell M. Nelson
- 84 Wat heb ik vandaag voor iemand anders gedaan?
President Thomas S. Monson

ZONDAGMIDDAGBIJEENKOMST

- 88 Veiligheid voor de ziel
Ouderling Jeffrey R. Holland
- 91 Rentmeesterschap: een heilige verantwoordelijkheid
Ouderling Quentin L. Cook
- 95 Een oproep aan het opkomend geslacht
Ouderling Brent H. Nielson
- 97 De machtige verandering in het hart behouden
Ouderling Dale G. Renlund

- 100 Meegaand en gewillig geloven
Ouderling Michael T. Ringwood
- 103 De zegeningen van het evangelie zijn er voor iedereen
Ouderling Joseph W. Sitati
- 105 Morele discipline
Ouderling D. Todd Christofferson
- 109 Slotwoord
President Thomas S. Monson

ALGEMENE ZHV-BIJEEKOMST

- 110 ZHV: een heilig werk
Julie B. Beck
- 115 Iedere vrouw heeft de ZHV nodig
Silvia H. Allred
- 118 Pas op voor de gaten
Barbara Thompson
- 121 Het blijvende erfgoed van de ZHV
President Henry B. Eyring
- 64 Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
- 125 Register conferentieverhalen
- 126 Algemene presidiums hulporganisaties
- 126 Leringen voor onze tijd
- 127 Kerknieuws

Beknopt overzicht van de 179^e algemene oktoberconferentie

ZATERDAGMORGEN, 3 OKTOBER 2009, ALGEMENE BIJEENKOMST

Presidium: president Thomas S. Monson.
Leiding: president Henry B. Eyring.
Openingsgebed: ouderling John M. Madsen.
Slotgebed: ouderling Clate W. Mask jr. Muziek van het Tabernacle Choir; Mack Wilberg en Ryan Murphy, dirigenten; Clay Christiansen en Richard Elliott, organisten: 'Glory to God on High,' *Hymns*, nr. 67; 'Rejoice, the Lord Is King!' *Hymns*, nr. 66; 'Choose the Right,' *Hymns*, nr. 239, arr. Wilberg, ongepubliceerd; 'We Thank Thee, O God, for a Prophet,' *Hymns*, nr. 19; 'My Heavenly Father Loves Me,' *Children's Songbook*, 228–229, arr. Hofheins, ongepubliceerd; 'Oh, May My Soul Commune with Thee,' *Hymns*, nr. 123; 'Come, Come, Ye Saints,' *Hymns*, nr. 30, arr. Wilberg, ongepubliceerd.

ZATERDAGMIDDAG, 3 OKTOBER 2009, ALGEMENE BIJEENKOMST

Presidium: president Thomas S. Monson.
Leiding: president Henry B. Eyring.
Openingsgebed: ouderling Carlos H. Amado.
Slotgebed: ouderling Robert S. Wood.
Muziek van een gemengd wijkkoor uit ringen in Bountiful en Farmington (Utah); Michael Huff, dirigent; Linda Margetts, organiste: 'Let Zion in Her Beauty Rise,' *Hymns*, nr. 41; 'Know This, That Every Soul Is Free,' *Hymns*, nr. 240, arr. Huff, ongepubliceerd; 'Come, Ye Children of the Lord,' *Hymns*, nr. 58; 'I Know That My Redeemer Lives,' *Hymns*, nr. 136, arr. Huff, ongepubliceerd.

ZATERDAGAVOND, 3 OKTOBER 2009, PRIESTERSCHAPSBIJEENKOMST

Presidium: president Thomas S. Monson.
Leiding: president Dieter F. Uchtdorf.
Openingsgebed: ouderling Dennis B. Neuenschwander. Slotgebed: ouderling Lance B. Wickman. Muziek van een Aäronische-priesterschapskoor uit ringen in West Jordan (Utah); Neil Hendriksen, dirigent; Andrew Unsworth, organist: 'High on the Mountain Top,' *Hymns*, nr. 333; 'Sweet Hour of Prayer,' *Hymns*, nr. 142, arr. de Azevedo, uitg. Embryo; 'Praise to the Man,' *Hymns*, nr. 27; 'Rise Up, O Men of God,' *Hymns*, nr. 324, arr. Staheli, uitg. Jackman.

ZONDAGMORGEN, 4 OKTOBER 2009, ALGEMENE BIJEENKOMST

Presidium: president Thomas S. Monson.
Leiding: president Thomas S. Monson.
Openingsgebed: ouderling Glenn L. Pace.
Slotgebed: ouderling Enrique R. Falabella.

Muziek van het Tabernacle Choir; Mack Wilberg en Ryan Murphy, dirigenten; Richard Elliott en Andrew Unsworth, organisten: 'Sing Praise to Him,' *Hymns*, nr. 70; 'I Need Thee Every Hour,' *Hymns*, nr. 98; 'Beautiful Zion, Built Above,' *Hymns*, nr. 44, arr. Wilberg, ongepubliceerd; 'How Firm a Foundation,' *Hymns*, nr. 85; 'Love Is Spoken Here,' *Children's Songbook*, 190–191, arr. Cardon, ongepubliceerd; 'Have I Done Any Good?' *Hymns*, nr. 223, arr. Zabriskie, uitg. Plum.

ZONDAGMIDDAG, 4 OKTOBER 2009, ALGEMENE BIJEENKOMST

Presidium: president Thomas S. Monson.
Leiding: president Dieter F. Uchtdorf.
Openingsgebed: ouderling Marlin K. Jensen.
Slotgebed: ouderling W. Douglas Shumway.
Muziek van het Tabernacle Choir; Mack Wilberg en Ryan Murphy, dirigenten; Bonnie Goodliffe en Linda Margetts, organisten: 'In Hymns of Praise,' *Hymns*, nr. 75, arr. Murphy, ongepubliceerd; 'O Divine Redeemer,' Gounod, uitg. IRI; 'Hope of Israel,' *Hymns*, nr. 259; 'Lord, Dismiss Us with Thy Blessing,' *Hymns*, nr. 163, arr. Wilberg, ongepubliceerd.

ZATERDAGAVOND, 26 SEPTEMBER 2009, ALGEMENE ZHV-BIJEENKOMST

Presidium: president Thomas S. Monson.
Leiding: Julie B. Beck. Openingsgebed: Martha Johnson. Slotgebed: Carole M. Stephens. Muziek van een ZHV-koor uit ringen in West Point, Clearfield, Clinton, Sunset en Syracuse (Utah); Cathy Jolley, dirigente;

Bonnie Goodliffe, organiste: 'There Is Sunshine in My Soul,' *Hymns*, nr. 227; 'As Sisters in Zion,' *Hymns*, nr. 309, arr. Boothe, ongepubliceerd (fluitisten: Nancy Toone en Cory Maxfield); 'How Firm a Foundation,' *Hymns*, nr. 85, melodie arr. Webb, ongepubliceerd; 'Guide Us, O Thou Great Jehovah,' *Hymns*, nr. 83, arr. Wilberg, uitg. IRI.

CONFERENTIE TOESPRAKEN VERKRIJGBAAR

Voor de conferentietoespraken in veel talen gaat u naar conference.lds.org. Kies vervolgens een taal. Doorgaans binnen twee maanden na de conferentie zijn de audio-opnamen op dvd bij het distributiecentrum verkrijgbaar.

HUISONDERWIJS EN HUISBEZOEK

Kies als huisonderwijs- of huisbezoekboodschap een toespraak die het best aansluit op de behoeften van het gezin dat u bezoekt.

OP DE OMSLAG

Jeremy C. Winborg, *De rede van koning Benjamin*, kopiëren niet toegestaan.

FOTO'S CONFERENTIE

De foto's van de algemene conferentie in Salt Lake City zijn genomen door Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Les Nilsson, Scott Davis, Lindsay Briggs, Rod Boam, Alpha Smoot, Cody Bell, Mark Weinberg, Weston Colton, Ashton Rodgers en Shannon Norton; in Brazilië door Lauren Ademar Fochetto; in Duitsland door Ruth Sipus; in Minnesota (VS) door Nell Hegdahl; in Namibië door Matthew Haugen; in Noorwegen door Arne H. M. Fagertun; in Nova Scotia (Canada) door Ronald Smith; en in Peru door Juan Pablo Aragón Armas.

November 2009 109e jaargang Nummer 11
LIAHONA 04291 120

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van
Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer,
L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Verantwoordelijk redacteur: Spencer J. Condie
Adviseurs: Keith K. Hilbig, Yoshihiko Kikuchi, Paul B. Pieper

Hoofdredacteur: David L. Frischknecht

Directeur redactie: Victor D. Cave

Senior redacteur: Larry Hiller

Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Hoofdredacteur: R. Val Johnson

Assistent-hoofdredactie: Jennifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Mederedacteurs: Ryan Carr

Assistent-redactie: Susan Barrett

Redactie medewerkers: David A. Edwards, Matthew D. Fliton,
LaRene Porter Gaunt, Annie Jones, Corrie Kasten, Jennifer Maddy,
Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekir, Joshua J.
Parkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Don
L. Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell

Directiesecretaresse: Laurel Teuscher

Art-director: Scott Van Kampen

Productiemanager: Jane Ann Peters

Medewerkers ontwerp en productie: Cali R. Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child,
Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard,
Eric P. Johnsen, Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson

Vorbereiding drukwerk: Jeff L. Martin

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick

Directeur distributie: Randy J. Benson

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk Vertaalebureau

Turnhoutsebaan 130, B-2460 Kasterlee

Telefoon: 0032-(0)14-265775

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann

Grovestins 64

NL-7608 HN Almelo

Telefoon: 0546 865984

Uw kopij graag per e-mail naar nieuws@liahona.nl

Distributie:

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

European Distribution Ltd., Magazine Service,

Steinmühlstr. 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland

Tel.: 00 49 6172 492858, fax: 00 49 6172 492890

E-mail: liahona-edl@ldschurch.org

Jaarabonnement: € 16,00

De volgende betalingswijzen zijn mogelijk:

Creditcard (bel of e-mail EDL)

Overschrijving per bank op de volgende rekening:

Dressier Bank, Bad Homburg

Rekening nummer 07 264 094 00, bankcode 500 800 00

Omschrijving: abonneenummer + naam + wijk/gemeente

BIC (SWIFT CODE): DRES DE FF 523

IBAN: DE52 5008 0000 0726 4094 00

Bijdragen:

Stuur manuscripten en vragen aan:

Liahona, Room 2420, 50 East North Temple Street,

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; of per e-mail naar:

liahona@ldschurch.org

De Liahona (een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of
'aanwijzer' betekent) wordt gepubliceerd in het Albanese, Armeens,
Bisnata, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens,
Duits, Engels, Est, Fijisch, Fins, Frans, Grieks, Hindi, Hongaars,
Indonesisch, Italiaans, Japans, Kinabati, Koreaans, Kroatisch, Lets,
Litouws, Malagassisch, Marshallselands, Mongools, Nederlands,
Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch,
Samaoaans, Samoaans, Singalees, Sloveens, Spaans, Tagalog,
Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu,
Vietnamees, Jslands en Zweeds. (Frequente verschijf per taal.)

Uitgever:

© 2009 by Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden.

Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst- en beeldmateriaal in de Liahona mag gereproduceerd

worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk

of thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als

de bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht

kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East

North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA;

e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

U kunt de Liahona in vele talen terugvinden op het internet onder

www.liahona.lds.org

For Readers in the United States and Canada:

November 2009 Vol. 109 No. 11. LIAHONA (USPS 311-480)

Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of

Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake

City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year.

Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid

at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of

address. Include address label from a recent issue; old and new

address must be included. Send USA and Canadian subscriptions

to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription

help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa,

MasterCard, American Express) may be taken by phone.

(Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution

Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT

84126-0368.

SPREKERS IN ALFABETISCHE VOLGORDE

Allred, Silvia H., 115
Andersen, Neil L., 40
Ballard, M. Russell, 47
Beck, Julie B., 110
Bednar, David A., 17
Burton, H. David, 76
Callister, Tad R., 35
Choi, Yoon Hwan, 53
Christofferson, D. Todd, 105
Clayton, L. Whitney, 12
Cook, Quentin L., 91
Dibb, Ann M., 79
Eyring, Henry B., 25, 59,
70, 121
González, Walter F., 50
Hales, Robert D., 29
Holland, Jeffrey R., 88
Matsumori, Vicki F., 10
Monson, Thomas S., 4, 62,
84, 109
Nelson, Russell M., 81
Nielsen, Brent H., 95
Oaks, Dallin H., 26
Osguthorpe, Russell T., 15
Packer, Boyd K., 43
Perry, L. Tom, 73
Renlund, Dale G., 97
Ringwood, Michael T., 100
Scott, Richard G., 6
Sitati, Joseph W., 103
Thompson, Barbara, 118
Uchtdorf, Dieter F., 21, 55
Watson, Kent D., 38
Zeballos, Jorge F., 33

REGISTER OP ONDERWERP

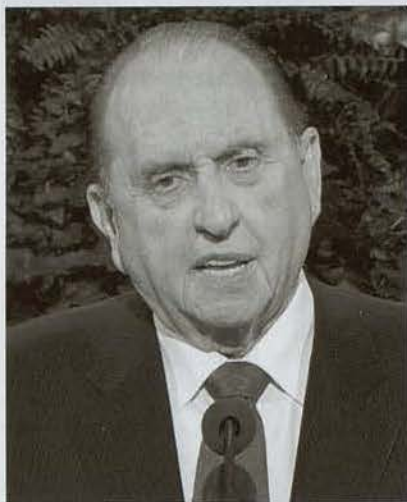
Aäronisch priesterschap, 59
Barmhartigheid, 84
Beheersing, 38
Bekering tot God, 97, 100
Bekering van zonden, 12, 40
Boosheid, 62
Communicatie, 47
Deugden, 76
Dienen, 84, 91, 110, 115, 121
Discipelschap, 21
Eeuwig leven, 33
Gebed, 43, 81
Geboden, 26
Gehoorzaamheid, 21, 79,
100, 109
Geloof, 59, 97, 110
Getuigenis, 10, 17, 29,
109, 118
Gezin, 17, 26, 70, 91
Goddelijke natuur, 118
Godheid, 35
Gods liefde, 21, 26
Heilige Geest, 6, 10, 29, 43
Hemelse Vader, 29
Herstelling, 35, 103
Hoop, 21, 88
Huisbezoek, 110, 121
Inspiratie, 6, 10, 15, 43, 81
Integriteit, 76, 105
Jezus Christus, 29, 38, 70, 109
Jongemannen, 47, 53
Jongevrouwen, 118
Keuzevrijheid, 105
Kuisheid, 91, 105
Lasten, 12
Leiderschap, 53
Leren, 15, 55
Liefde, 17, 21, 26, 53, 70, 84
Macht, 6

Morele discipline, 105
Naleving van de gedragsnor-
men, 95
Nederigheid, 100
Onderscheidingsvermogen,
81
Onderwijs, 15
Opkomende geslacht, 95
Pioniers, 73
Pornografie, 6
Priesterschap, 50, 62
Profeten, 29
Profetie, 95
Reinheid, 91
Rekenschap, 91
Rentmeesterschap, 91
Schriften, 79
Smith, Joseph, 35
Sparzaam leven, 38
Spijt, 62
Tempels, 4, 73
Thuis, 17
Vaders, 47
Veiligheid, 79
Verbonden, 103
Vergiffenis, 40
Vertrouwen, 47
Verzoening, 12, 33, 40
Volharding, 55, 88, 97
Volmaaktheid, 33
Voorbeeld, 53, 76
Vorbereiding, 59
Vrouwen, 115
Werken, 55
Zelfdiscipline, 62
Zelfvertrouwen, 59
Zendingswerk, 4, 50, 73,
95, 103
ZHV, 110, 115, 118, 121
Zonde, 12

Welkom op de conferentie

PRESIDENT THOMAS S. MONSON

Wij willen zo veel mogelijk leden de kans bieden om naar de tempel te gaan zonder daar al te ver voor te hoeven reizen.

Mijn geliefde broeders en zusters, ik heet iedereen welkom aan het begin van deze 179ste algemene oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Wat ben ik dankbaar voor de tijd waarin wij leven — een tijd met dermate geavanceerde techniek dat we u in de hele wereld kunnen toespreken. De stemmen van de algemene autoriteiten en leidinggevenden van hulporganisaties die hier in het Conferentiecentrum te Salt Lake City staan, kunnen u op allerlei manieren bereiken, via radio, televisie, satelliet en internet. Hoewel wij in het Engels tot u spreken, hoort u ons in zo'n 92 talen.

Sinds u ons de vorige keer zag, in april van dit jaar, hebben wij de prachtige Oquirrh Mountaintempel in South Jordan (Utah) ingewijd. Tussen de inwijding van de Drapertempel (Utah) in maart en de recente inwijding van de Oquirrh Mountaintempel (Utah) in augustus hield de jeugd van de twee tempeldistricten op twee avonden een spectaculair cultureel evenement. De producties gaven in zang en dans het rijke erfgoed van Utah weer. In totaal namen er op de twee avonden zo'n veertienduizend jongeren aan deel.

Wij blijven tempels bouwen. Wij willen zo veel mogelijk leden de kans bieden om naar de tempel te gaan zonder daar al te ver voor te hoeven reizen. Over de hele wereld woont nu 83 procent van de leden niet verder dan zo'n driehonderd kilometer van een tempel. Dat percentage zal nog stijgen als wij over de hele wereld nieuwe tempels bij bouwen. Momenteel zijn er 130 tempels in gebruik en zijn er nog zestien aangekondigd of in aanbouw. Het doet mij genoeg dat ik vanavond nog vijf tempels kan aankondigen, waarvoor momenteel grond wordt aangekocht en die in de komende maanden en jaren in de volgende steden zullen worden gebouwd: Brigham City (Utah); Concepción (Chili); Fortaleza

(Brazilië); Fort Lauderdale (Florida); en Sapporo (Japan).

Jaarlijks worden in de tempels miljoenen verordeningen verricht voor onze overleden dierbaren. Mogen wij getrouw blijven in het verrichten van die verordeningen voor hen die niet

in staat zijn om dat voor zichzelf te doen. Ik vind dat president Joseph F. Smith een hele goede uitspraak heeft gedaan over tempelwerk en de geestenwereld na het sterfelijk leven. Hij heeft dit gezegd: 'Door het werk dat wij voor hen doen, zullen hun

ketens van hen afvallen, zal de duisternis die hen omringt optrekken, zal er licht op hen schijnen en zullen zij in de geestenwereld horen van het werk dat door hun kinderen hier voor hen gedaan is, en zullen zij zich met u verheugen in het feit

dat u die taken voor hen hebt uitgevoerd.'¹

Broeders en zusters, de kerk blijft groeien, zij groeit al sinds haar oprichting meer dan 179 jaar geleden. Zij verandert jaarlijks het leven van steeds meer mensen en verbreidt

zich wijd en zijd over de aarde door ons leger zendelingen die mensen vinden die op zoek zijn naar de waarheden van het evangelie van Jezus Christus. Wij roepen elk lid van de kerk op om vrienden te worden met de nieuwe leden, hen de hand te reiken, hen met liefde te omringen en hen te helpen om zich thuis te voelen.

Ik wil u vragen om in geloof te blijven bidden voor de gebieden waar onze invloed beperkt is en waar wij momenteel het evangelie nog niet vrijelijk mogen verkondigen. Als we dat doen, kunnen er wonderen gebeuren.

Nu, broeders en zusters, willen we heel graag luisteren naar de boodschappen die we de komende twee dagen te horen krijgen. De sprekers hebben bij het opstellen van hun boodschap om hemelse hulp en leiding gevraagd. Zij hebben ingevingen gekregen omtrent hun boodschap aan ons. Dat wij vervuld mogen worden van de Geest van de Heer als wij luisteren en leren, dat is mijn gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOOT

1. Joseph F. Smith, Conference Report, oktober 1916, p. 6.

Hemelse inspiratie ontvangen

OUDERLING RICHARD G. SCOTT

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Door u er zorgvuldig op toe te leggen, door toepassing van juiste beginselen, en door ontvankelijk te zijn voor de gevoelens die u krijgt, zult u hemelse inspiratie krijgen.

Door de eeuwen heen hebben veel mensen hun problemen weten op te lossen door inspiratie op te doen bij anderen die vergelijkbare problemen hadden opgelost. Tegenwoordig verandert de toestand in de wereld zo snel dat een dergelijke aanpak ons vaak niet ter beschikking staat.

Persoonlijk spreekt mij dat wel aan omdat het een situatie schept waarin wij ons noodzakelijkerwijs meer op de Geest moeten richten om de wisselvalligheden van dit leven het hoofd te bieden. We worden ertoe gebracht om ons op inspiratie te verlaten bij het nemen van belangrijke beslissingen.

Wat kunt u doen om beter te worden in het nemen van correcte beslissingen? Op welke beginselen rust hemelse communicatie? Wat kan dergelijke communicatie zoal in de weg staan en hoe kunt u daarop bedacht zijn?

President John Taylor heeft geschreven: 'Joseph Smith zei ruim veertig jaar geleden tegen mij: "Broeder Taylor, je hebt de Heilige Geest ontvangen. Geef dus gehoor aan de invloed van de Geest, die je tot alle waarheid zal leiden, en uiteindelijk in jou een beginsel van openbaring zal worden." Toen drukte hij mij op het hart om 's ochtends altijd voor de Heer neer te knielen en mij die dag aan Hem toe te wijden.'¹

Vader in de hemel weet dat u in dit leven voor problemen en beslissingen zult komen te staan waar u niet goed raad mee weet. In zijn plan van geluk heeft Hij voorzieningen getroffen waarmee u hulp kunt krijgen bij uw problemen en beslissingen. Die hulp krijgt u van de Heilige Geest, die u hemelse inspiratie zal geven. Uw hemelse Vader wil dat u deze macht, die uw eigen kunnen te boven gaat, voortdurend aanwendt om uw vrede en geluk te garanderen.

Voor mij staat het vast dat er geen eenvoudige formule of techniek is

waarmee u snel leert hoe de leiding van de stem van de Heilige Geest precies in zijn werk gaat. Onze Vader verwacht van u dat u zich bekwaamt in het ontvangen van goddelijke hulp door geloof in Hem en zijn heilige Zoon, Jezus Christus, te oefenen. Als u altijd geïnspireerde hulp zou krijgen als u er maar om vraagt, zou dat u verzwakken en nog afhankelijker van Hem maken. Zij weten dat u onmisbare groei zult doormaken als u moeite moet doen om te leren hoe inspiratie van de Geest in zijn werk gaat.

Wat aanvankelijk een moeilijke taak lijkt, wordt allengs gemakkelijker als u er consequent naar streeft om de gevoelens die de Geest in u teweegbrengt, te herkennen en te volgen. U zult ook meer vertrouwen krijgen in de inspiratie en leiding die u van de Heilige Geest ontvangt. Ik getuig tot u dat als u meer ervaring krijgt met hoe u inspiratie van de Geest ontvangt, u gaandeweg meer vertrouwen zult krijgen in de indrukken die u voelt dan in wat u kunt zien of horen.

Spiritualiteit werpt twee vruchten af. De eerste is inspiratie, weten wat u moet doen. De tweede is macht, het vermogen om het te doen. Deze twee vaardigheden gaan hand in hand. Daarom kon Nephi zeggen: 'Ik zal heengaan en de dingen doen die de Heer heeft geboden.'² Hij kende de spirituele wetten waarop inspiratie en macht zijn gebaseerd. Ja, God beantwoordt gebeden en geeft hemelse inspiratie als we gehoorzaam zijn en het noodzakelijke geloof in Hem oefenen.

Ik wil u nu vertellen hoe ik geleerd heb hemelse inspiratie te ontvangen. Op zekere zondag bezocht ik de priesterschapsvergadering in een gemeente in Mexico-Stad. Ik weet nog goed hoeveel moeite een nederige Mexicaanse priesterschapsleider deed om goed les te geven in de waarheden van het evangelie. Ik zag dat hij die beginselen, waar hij volledig achter stond, heel graag op zijn quorumleden

wilde overbrengen. Je kon zien dat hij ze van grote waarde achtte voor de aanwezige broeders. Uit zijn houding sprak duidelijk de reine liefde van de Heiland en genegenheid voor wie hij les gaf.

Zijn oprechtheid, zijn zuivere bedoelingen en zijn liefde brachten een grote geestelijke kracht in het lokaal teweeg. Ik werd diep geraakt. Toen begon ik indrukken te ontvangen, die als het ware voortvloeiden uit de les van deze nederige leerkracht. Ze waren van persoonlijke aard en hielden verband met mijn taken in dat gebied. Zij kwamen in antwoord op mijn lange gebeden om inspiratie.

Elke indruk die ik kreeg, schreef ik nauwkeurig op. Al doende leerde ik

waardevolle waarheden die ik nodig had om een doeltreffender dienstknecht van de Heer te kunnen zijn. De details van deze communicatie zijn heilig en kwamen mij, zoals bij een patriarchale zegen, ten goede. Ik kreeg specifieke aanwijzingen, instructies en voorwaardelijke beloften die mijn leven ten goede hebben veranderd.

Nadien woonde ik de zondagschoolklas in onze wijk bij, waar de les werd gegeven door een hoog opgeleide leerkracht. Die les was een totaal andere ervaring dan die ik in de priesterschapsvergadering had gehad. Het leek erop dat de leerkracht opzettelijk moeilijke verwijzingen en ongewone voorbeelden gebruikte om de

beginselen van de les te illustreren. Ik kon mij niet aan de indruk onttrekken dat deze leerkracht de les aangreep om de klas te laten zien hoeveel hij wel niet wist. Hij leek ten minste de intentie te hebben om beginselen zo over te brengen als de nederige priesterschapsleider had gedaan.

In die sfeer begonnen zich weer sterke indrukken aan mij op te dringen. Ik schreef ze op. De boodschap bevatte specifieke raad over hoe ik een effectiever instrument in de handen van de Heer kon worden. Ik ontving zo'n stortvloed aan indrukken die zo persoonlijk waren dat ik het niet raadzaam achtte om ze in een volle zondagsschoolklas op te schrijven. Ik vond een rustiger plek waar ik de gevoelens die mijn verstand en hart binnenstroomden zo nauwkeurig mogelijk opschreef. Na elke krachtige indruk te hebben opgeschreven, dacht ik na over de gevoelens die ik had gekregen om te zien of ik ze juist had verwoord. Daarop bracht ik een paar kleine veranderingen aan in de tekst. Daarna bedacht ik wat ze voor mij betekenden en hoe ik ze kon toepassen.

Daarop ging ik in gebed om met de Heer door te nemen wat ik dacht van de Geest geleerd te hebben. Als ik een vredig gevoel kreeg, dankte ik Hem voor de ontvangen inspiratie. Ik kreeg toen het gevoel dat ik moest vragen of

ik nog meer inspiratie kon verwachten. Ik kreeg nog meer indrukken, en weer schreef ik ze op, weer dacht ik erover na, en weer bad ik om bevestiging. Weer kreeg ik het gevoel dat ik moest vragen of ik nog meer moest weten. Jazeker. Toen die laatste, zeer heilige ervaring voorbij was, had ik bijzonder waardevolle en specifieke inspiratie voor mijn leven gekregen. Als ik niet voor de eerste indrukken had opgestaan en die niet had opgeschreven, had ik de laatste, waardevolste aanwijzing niet gekregen.

Wat ik u heb uitgelegd is geen op zichzelf staande ervaring. Zij maakt verschillende ware beginselen duidelijk over hoe God met zijn kinderen op aarde communiceert. Ik geloof dat de waardevolste, persoonlijkste inspiratie van de Geest aan u voorbij kan gaan als u niet op de eerste indrukken die u krijgt reageert, die niet opschrijft en niet toepast.

De indrukken van de Geest kunnen in antwoord op dringend gebed komen of ongevraagd als daar reden toe is. Soms geeft de Heer u openbaring hoewel u daar niet om gevraagd hebt, bijvoorbeeld als u in gevaar bent zonder dat u zich daarvan bewust bent. De Heer zal u echter niet tot leren dwingen. U zult ervoor moeten kiezen om u door de Geest te laten onderwijzen. Als u daar een gewoonte

van maakt, zult u ontvankelijker zijn voor de gevoelens die u bij hemelse inspiratie ervaart. Dan zult u die inspiratie gemakkelijker herkennen, soms wanneer u die het minst verwacht.

De inspirerende invloed van de Heilige Geest kan geblokkeerd of gehinderd worden door sterke emoties zoals boosheid, haat, begeerte, angst of hoogmoed. Als dergelijke invloeden meespelen, lijkt dat op het willen proeven van een zoete druif terwijl u een Spaanse peper eet.

Beide smaken zijn aanwezig, maar de een overheerst de andere volledig. Op dezelfde manier overheersen de sterke emoties de gevoelige influisteringen van de Heilige Geest.

Zonde is verslavend, zelfverwoestend, een voedingsbodem voor andere verderfelikheden, funest voor een geestelijke instelling, het geweten en het gezonde verstand, blind voor de werkelijkheid, besmettelijk, vernietigend voor verstand, lichaam en geest. Zonde holt iemand geestelijk uit. Onbeteugeld vernietigt het alles op haar pad. Zij wordt overwonnen door bekering en rechtschapenheid.

Ik wil u waarschuwen. Satan is uitzonderlijk goed in het blokkeren van hemelse communicatie door personen over te halen om die wetten te schenden waarop hemelse communicatie is gebaseerd. Sommige mensen weet hij ervan te overtuigen dat ze zulke hemelse inspiratie nooit van de Heer zullen kunnen ontvangen.

Satan maakt zeer gewiekst gebruik van de verslavingskracht van pornografie om iemands vermogen tot hemelse communicatie te beperken. Pornografie in al haar kwaadaardige, verterende, vernietigende vormen heeft veel verdriet, lijden en hartzeer veroorzaakt en huwelijken vernietigd. Het is een van de verderfelijkste invloeden op aarde. Of het gaat om tijdschriften, films, televisie, obscene teksten, vunzigheden over de telefoon of op een computerscherm, pornografie is uitermate verslavend en

zeer schadelijk. Dit effectieve wapen van Lucifer vernielt het verstand, het hart en de ziel van eenieder die zich eraan overgeeft. Iedereen die in deze verleidelijke val terecht komt en zich er niet van ontdoet, zal aan zijn immorele, vernietigende invloed verslaafd raken. Velen lukt het niet om die verslaving zonder hulp te overwinnen. Het tragische patroon is bekend. Het begint met nieuwsgierigheid waaraan men geen grenzen stelt en wordt goedgepraat door te stellen dat men er niemand kwaad mee doet zolang men het maar binnenshuis houdt. Wie zich door deze leugen laat sussen, gaat verder met experimenteren om de genotsprikkel te verheven, totdat de val dichtslaat en een fnuikende, immorele, verslavende gewoonte de controle overneemt.

U inlaten met pornografie in welke wansmakelijke vormen dan ook, is een uiting van ongebreidelde zelfzucht. Hoe is het mogelijk dat een man, vooral een priesterschapsdrager, niet stilstaat bij de emotionele en geestelijke schade die dergelijke walgelijke bezigheden aan vrouwen toebrengt, in het bijzonder aan zijn echtgenote?

Een geïnspireerde Nephi heeft terecht verklaard: 'En [de duivel zal

hen] sussen en paaien tot vleselijke gerustheid, (...) en zo bedriegt de duivel hun ziel en voert hij hen bedachtzaam ter helle.¹³

Als u in pornografie verstrikt zit, neem u dan nu absoluut voor om ervan af te komen. Ga naar een rustige plek; bid vurig om hulp en steun. Wees geduldig en gehoorzaam. Houd vol.

Ouders, wees erop bedacht dat pornoverslaving al op jonge leeftijd kan beginnen. Neem preventieve stappen om ellende te voorkomen. Ringpresidenten en bisschoppen, waarschuw voor dit kwaad. Nodig eenieder van wie u vermoedt dat ze dit probleem hebben uit om bij u langs te komen.

Iemand met onwrikbare normen en het vaste voornemen om zich aan die normen te houden, zal er niet snel voor vallen. Iemand die in toenemende mate terugschrikt van ernstige zonde en die zichzelf weet te beheersen als hij alleen is, heeft karakter. Voor hem zal het makkelijker zijn om zich te bekeren. Een berouwvol hart dat een gemaakte fout gewaarwordt, is een vruchtbare bodem waarin bekeering kan opbloeien.

Het vergt geduld om hemelse inspiratie te leren herkennen. Door u er zorgvuldig op toe te leggen, door

toepassing van juiste beginselen, en door ontvankelijk te zijn voor de gevoelens die u krijgt, zult u hemelse inspiratie krijgen. Ik geef u mijn getuigenis dat de Heer, door de Heilige Geest, tot uw hart en verstand kan spreken. Soms zijn de indrukken niet meer dan een algemeen gevoel. Soms openbaart de inspiratie zich zo helder en zo onmiskenbaar dat u die woord voor woord kunt opschrijven, alsof zij wordt gedictieerd.¹⁴

Ik getuig plechtig dat u, als u nederig en dankbaar met volle overgave bidt, kunt leren hoe u in alle aspecten van uw leven door de Heilige Geest geleid kunt worden. Ik heb de waarheid van dit beginsel bevestigd gekregen toen ik met beproevingen te maken kreeg. Ik getuig dat u de beginselen die te maken hebben met hemelse inspiratie kunt leren beheersen. Op die manier kan de Heiland u bijstaan in uw beproevingen en zult u grote vrede en groot geluk genieten. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. John Taylor, *The Gospel Kingdom*, samengesteld door G. Homer Durham, (1943), pp. 43-44.
2. 1 Nephi 3:7.
3. 2 Nephi 28:21.
4. Zie IV 8:2.

Anderen de influisteringen van de Geest helpen herkennen

VICKI F. MATSUMORI

Tweede raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium

Wij kunnen anderen helpen om de ingevingen van de Geest beter te herkennen als wij getuigen van de invloed van de Heilige Geest in ons leven.

An het einde van de dag gaan twee zendingen net op weg naar huis als de een plotseling tegen de ander zegt: 'Ik heb het gevoel dat we hier nog moeten aanbellen.' Een huisonderwijzer krijgt de ingeving om een van de gezinnen te bellen die hij een paar dagen daarvoor had bezocht. Een jongevrouw was van plan om naar het feestje van

een schoolvriendin te gaan, maar krijgt de indruk dat ze thuis moet blijven.

Hoe wisten de zendingen dat zij bij het huis moesten aanbellen van iemand die om hen had gebelden? Of de huisonderwijzer dat hij een gezin moest bellen dat in nood zat? Of de jongevrouw dat zij een situatie moest vermijden waar haar normen in het geding konden komen? In elk van deze situaties werden zij geleid door de invloed van de Heilige Geest.

Dergelijke ervaringen maken leden over de hele wereld geregeld mee, en er zijn mensen die de leiding van de Geest dagelijks in hun leven willen ervaren. Hoewel iedereen kan leren om de influisteringen van de Geest te herkennen, wordt dat leerproces bevorderd als anderen ons meer begrip bijbrengen over de Heilige Geest, hun getuigenis geven en een omgeving scheppen waarin wij de Geest kunnen voelen.

De leer begrijpen

Het belang om anderen begrip bij te brengen staat in de Leer en Verbonden beschreven. Ouders 'in Zion, of in een van haar georganiseerde ringen' worden geacht hun kinderen 'de leer (...) [te] leren begrijpen'.¹

Of het nu gaat om een les in de kerk, een zendelingenles of een les op de gezinsavond, onderwijzen in de leer van de Heilige Geest kan anderen deze belangrijke gave helpen begrijpen. Wij leren dat 'de Geest van Christus (...) aan ieder mens (wordt) gegeven, opdat hij goed van kwaad zal kunnen onderscheiden'.² Het recht op het voortdurende gezelschap van de Heilige Geest komt echter pas als leden die gave ontvangen door handoplegging van hen die daartoe het gezag bezitten.³

Dit gezelschap kunnen wij blijven genieten als wij getrouw zijn. Wij leren dat 'de Geest des Heren (...) niet in onheilige tempels [woont]'⁴ en dat als wij 'deugd onophoudelijk [onze] gedachten [laten] sieren', de Heilige Geest onze 'constante metgezel' zal zijn.⁵

De Schriften en de profeten leren ons hoe wij dit voortdurende gezelschap zullen merken. De Heer vertelt ons: 'Ik zal in uw gedachten en in uw hart tot u spreken door de Heilige Geest, die op u zal komen en die in uw hart zal wonen'.⁶ Enos verklaarde: 'Terwijl ik aldus in de geest worstelde, zie, klonk de stem des Heren (...) in mijn binnenste'.⁷ Joseph Smith heeft gezegd: 'Wanneer u voelt dat u zuivere intelligentie toevloet, kunt u plotse invallen krijgen'.⁸ President Henry B. Eyring beschreef de invloed van de Heilige Geest als 'vrede, hoop en vreugde.' Hij voegde daaraan toe: 'En ik heb bijna altijd een gevoel van licht gehad'.⁹

Mijn favoriete beschrijving komt echter van een achtjarige jongen die net de Heilige Geest had ontvangen. Hij zei: 'Ik had een zonnig gevoel.'

Ons getuigenis geven

Het is echter niet altijd makkelijk om deze 'zonnige' momenten in het begin te onderscheiden. In het Boek van Mormon wordt gesproken over enkele getrouwe Lamaniëten die 'werden gedoopt met vuur en met de Heilige Geest; en zij wisten het niet.'¹⁰

Wij kunnen anderen helpen om de ingevingen van de Geest beter te herkennen als wij getuigen van de invloed van de Heilige Geest in ons leven. Bedenk dat sommige ervaringen te heilig zijn om over te praten. Maar door van de Geest in ons leven te getuigen, zullen zij die onbekend zijn met dergelijke ingevingen dit soort gevoelens eerder herkennen.

Ik ben als eerste in onze familie lid van de kerk geworden. Als achtjarige had ik verwacht mij anders te voelen na mijn doop. Om eerlijk te zijn, voelde ik me toen ik uit het water kwam eigenlijk alleen maar kletsnat. Ik dacht dat er bij de bevestiging wel iets spectaculairs zou gebeuren. Maar nadat ik de Heilige Geest had ontvangen, was ik wel blij, maar zeker niet meer dan een paar minuten daarvoor.

Pas de volgende dag tijdens de vasten- en getuigenisdienst ervoer ik wat ik nu herken als de invloed van de Heilige Geest. Een broeder gaf zijn getuigenis en vertelde over de zegeningen van zijn lidmaatschap in de kerk. Ik kreeg een warm gevoel over me heen. Zelfs als achtjarig kind merkte ik dat dit iets bijzonders was. Er kwam een vredig gevoel over me, en de duidelijke indruk dat mijn hemelse Vader blij met me was.

Een omgeving scheppen waarin wij de Geest kunnen voelen

Er zijn plaatsen waar we de Geest makkelijker kunnen voelen. Getuigenisdiensten en algemene conferenties zijn enkele van die plaatsen. Tempels horen daar zeker ook bij. Wij staan allemaal voor de uitdaging om een omgeving te scheppen waarin wij de Geest dagelijks bij ons thuis en

wekelijks in de kerk kunnen ervaren.

Een van de redenen waarom wij dagelijks horen te bidden en in de Schriften te lezen, is dat wij zo de Geest bij ons thuis en in het leven van onze familieleden uitnodigen.

Omdat de Geest vaak wordt omschreven als een stille zachte stem¹¹, is het ook belangrijk om voor een stille tijd in ons leven te zorgen. De Heer heeft ons deze raad gegeven: 'Wees stil en weet dat Ik God ben.'¹² Als wij elke dag een 'stille' tijd inlassen, zonder het spervuur van televisie, computer, videospelletjes of andere apparaten, geven wij die stille zachte stem de gelegenheid om ons persoonlijke openbaringen en zoete influisteringen, troost en bemoediging te geven.

Zo kunnen wij ook in de kerk een omgeving scheppen waarin de Geest het geleerde goddelijke kracht kan bijzetten. Leerkrachten en leidinggevendenden doen meer dan lesgeven of bijeenkomsten leiden. Zij bevorderen de influisteringen van de Geest aan ieder lid. Ouderling Richard G. Scott heeft gezegd: 'Als u als leerkracht niets anders bereikt dan dat uw leerlingen de influisteringen van de Geest leren herkennen en opvolgen, zal dat

een enorme, eeuwige zegen in hun leven zijn.'¹³

Een leerkracht van de zonnestraaltjes wikkeld haar leerlingen een voor een in een deken om ze te leren dat de Geest net zo warm en veilig voelt. Een moeder zat ook in die les.

Vele maanden later bedankte de moeder de leerkracht. Zij vertelde dat ze minder actief was toen ze met haar dochtertje meeging naar het jeugdwerk. Een paar weken na die les had de moeder een miskraam gehad. Zij werd overstelpt door verdriet, tot ze ineens een intens warm en vredig gevoel kreeg. Het leek alsof iemand een warme deken om haar heen had geslagen. Zij herkende de troost van de Geest en wist dat haar hemelse Vader haar situatie kende en haar liefhad.

Als wij de influisteringen van de Geest leren begrijpen, zullen wij Hem ons 'de vredige dingen van het koninkrijk'¹⁴ horen leren en 'alle dingen die [wij behoren] te doen'.¹⁵ Wij zullen antwoorden op onze gebeden herkennen en weten hoe wij het evangelie elke dag nog beter kunnen naleven. Wij zullen geleid en beschermd worden. En wij kunnen deze gave in ons leven ontwikkelen

als wij gehoor geven aan die geestelijke influisteringen. En bovenal zullen wij Hem tot ons voelen getuigen van de Vader en van de Zoon.¹⁶

Toen ik als jongevrouw eens een jeugdconferentie bijwoonde, voelde ik de Geest tot mij getuigen van de waarheid van het herstelde evangelie. Ter voorbereiding op de getuigenisdienst zongen we 'Gods Geest brandt in 't harte'. Ik had dat lied al veel vaker gezongen tijdens de avondmaalsdiensten. Maar deze keer voelde ik bijna vanaf de eerste noot de Geest. Bij het zingen van 'de glorie der laatste bedeling komt voort'¹⁷ wist ik dat de tekst uit meer dan fraaie woorden bestond, namelijk uit prachtige waarheden.

De Heilige Geest heeft tot mij getuigd dat God de Vader leeft. Hij heeft ons allemaal lief. Hij kent ons allemaal persoonlijk. Hij hoort de smeekbeden van ons hart en Hij verhoort onze oprechte gebeden.

Jezus Christus is onze Heiland en Verlosser. Hij is in het midden des tijds op aarde gekomen om verzoening te brengen voor onze zonden. En Hij komt terug. Deze en alle andere aspecten van het evangelie draag ik als een getuigenis in mijn hart door de invloed van de Heilige Geest. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. IV 68:25.
2. Moroni 7:16.
3. Zie *Trouw aan het geloof*, pp. 73-74.
4. Helaman 4:24.
5. IV 121:45-46.
6. IV 8:2.
7. Enos 1:10.
8. Joseph Smith, *History of the Church*, deel 3, p. 381.
9. Henry B. Eyring, 'Gifts of the Spirit for Hard Times', *Ensign*, juni 2007, p. 18.
10. 3 Nephi 9:20.
11. Zie 1 Koningen 19:12; 1 Nephi 17:45; IV 85:6.
12. Zie Psalmen 46:11; zie ook IV 101:16.
13. Richard G. Scott, 'Helping Others to Be Spiritually Led' (toespraak voor godsdiensteraren, 11 augustus 1998), p. 3; In: *Onderwijzen — geen grotere roeping* (1999), p. 48.
14. IV 36:2.
15. Zie 2 Nephi 32:1-5.
16. Zie 2 Nephi 31:18.
17. 'Gods Geest brandt in 't harte', lofzang 2.

Opdat uw lasten licht zullen zijn

OUDERLING L. WHITNEY CLAYTON

van het Presidium der Zeventig

Lasten bieden de mogelijkheid om deugden te oefenen die bijdragen aan onze uiteindelijke volmaaktheid.

Vele jaren geleden liep ik eens vroeg in de ochtend over de straatkeien in de smalle straten van Cusco (Peru), hoog in het Andesgebergte. Daar zag ik een autochtone man uit dat gebied op straat lopen. Hij was tamelijk klein van stuk, maar torste een immense lading brandhout in een grote jutezak op zijn rug. De zak leek wel net zo groot als de man zelf. De lading woog ook vast net zo veel als de man zelf. Hij hield de zak op zijn rug met een stuk touw dat hij onder de zak door omhoog rond zijn voorhoofd droeg. Hij pakte het touw aan weerszijden van zijn hoofd stevig beet. Hij droeg een lap stof op zijn voorhoofd onder

het touw, ter bescherming van de huid. Hij ging gebukt onder zijn last en stapte behoedzaam en met moeite voort.

De man sleepte het brandhout naar de markt, waar het verkocht zou worden. Op een normale dag kon hij net twee of drie keer het stadje doorkruisen met nog zo'n ongemakkelijke, zware lading.

De herinnering aan die voorovergebogen, voortworstelende man op straat heeft in de loop der jaren steeds meer betekenis voor me gekregen. Hoe lang kon hij doorgaan met het dragen van zulke lasten?

Wij gaan allemaal gebukt onder allerlei lasten in het leven, sommige licht maar andere meedogenloos en zwaar. Mensen worstelen dagelijks met lasten die het uiterste van ze vergen. Velen van *ons* worstelen met een dergelijke last. Die voelen emotioneel of lichamelijk soms loodzwaar aan. Ze zijn soms benauwend, drukkend en slopend en kunnen jaren aanhouden.

In algemene zin komen onze lasten uit drie bronnen voort. Sommige lasten zijn een natuurlijk gevolg van de omstandigheden in deze wereld. Ziekte, lichamelijke beperkingen, orkanen en aardbevingen doen zich van tijd tot tijd buiten onze schuld voor. Wij kunnen ons op deze risico's voorbereiden en ze soms

ook voorspellen, maar wij zullen er in ons aardse leven allemaal mee te maken krijgen.

Andere lasten krijgen we opgelegd door het wangedrag van anderen. Mishandeling en verslavingen kunnen van het gezin allesbehalve een stukje hemel op aarde maken. Zonde, verkeerde tradities, verdrukking en misdaad maken veel belaste slachtoffers op het levenspad. Ook minder ernstige wandaden zoals kwaadsprekerij en onvriendelijkheid kunnen bij anderen veel leed veroorzaken.

Onze eigen fouten en tekortkomingen zorgen vaak voor problemen en een zware last op onze schouders. De zwaarste last die wij onszelf kunnen opleggen, is de last van onze zonden. Wij kennen allemaal de wroeging en pijn als onherroepelijk gevolg van onze ongehoorzaamheid aan de geboden.

Welke lasten wij ook meetorsen als gevolg van natuurlijke omstandigheden, het wangedrag van anderen of onze eigen fouten en tekortkomingen, wij zijn allemaal kinderen van een liefhebbende hemelse Vader. Hij heeft ons naar de aarde gestuurd als onderdeel van zijn eeuwige plan voor onze groei en vooruitgang. Onze unieke persoonlijke ervaringen kunnen ons voorbereiden om naar Hem terug te keren. De tegenspoed en ellende die wij ondervinden, zullen, hoe moeilijk ook te dragen, vanuit hemels oogpunt, 'slechts van korte duur zijn; en dan, indien [wij] het goed [doorstaan], zal God [ons] ten hemel verhogen.'¹ Wij moeten er alles aan doen om onze lasten 'goed' te dragen, hoe lang de 'korte duur' daarvan ook moge zijn.

Lasten bieden de mogelijkheid om deugden te oefenen die bijdragen aan onze uiteindelijke volmaaktheid. Zij sporen ons aan om ons over te geven 'aan de ingevingen van de Heilige Geest en de natuurlijke mens [af te leggen] en een heilige [te worden] door de verzoening van Christus, de Heer, en [te worden] als een kind:

onderworpen, zachtmoedig, ootmoedig, geduldig, vol liefde, gewillig zich te onderwerpen aan alles wat de Heer goeddunkt [ons] op te leggen, ja, zoals een kind zich aan zijn vader onderwerpt.² Onze lasten blijken vaak verkapte zegeningen, die tijd, moeite en geloof vergen om ze te aanvaarden en te begrijpen. Vier voorbeelden dienen ter illustratie:

- Voorbeeld één. Adam kreeg te horen: 'Vervloekt zal de grond zijn om uwentwil.' Dat wil zeggen om zijn bestwil. En: 'In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten.'³ Werken is een voortdurende last, maar ook een voortdurende zegen 'om [onzentwil]'. Wij leren er immers lessen door die *wij* alleen kunnen leren 'in het zweet [onzes] aanschijns'.
- Voorbeeld twee. Alma zag dat de armoede en 'benauwingen [onder de arme klasse van de Zoramieten] hen waarlijk hadden verootmoedigd en dat zij gereed waren om het woord te horen.'⁴ Hij voegde

daaraan toe: 'Omdat gij ertoe gedrongen zijt ootmoedig te zijn, gezegend zijt gij.'⁵ Onze economische moeilijkheden maken ons mogelijk gereed om het woord van de Heer te horen.

- Voorbeeld drie. 'Wegens de buitengewoon lange duur van de oorlog tussen de Nephieten en de Lamaniëten waren velen (...) verzacht wegens hun ellende, zodat zij zich voor het aangezicht van God verootmoedigden, ja, in de diepste ootmoed.'⁶ Politieke onrust, sociale wanorde en, in sommige gebieden van de wereld, hedendaagse rovers van Gadianton kunnen ons ootmoedig maken en stimuleren om een hemelse schuilplaats te zoeken tegen maatschappelijke stormen.
- Voorbeeld vier. Joseph Smith kreeg te horen dat de verschrikkelijke dingen die hij jarenlang te verduren kreeg, hem 'ondervinding [zouden] geven en voor [zijn] bestwil [zouden] zijn.'⁷ Het leed dat wij ondervinden door het wangedrag van anderen, is een pijnlijke

maar waardevolle leerschool om ons eigen gedrag te verbeteren.

Bovendien kunnen wij ons door onze eigen lasten te dragen beter inleven in de problemen waarmee anderen kampen. De apostel Paulus heeft gezegd: 'Verdraagt elkanders moeilijkheden; zo zult gij de wet van Christus vervullen'¹⁸ Met onze doopverbonden beloven wij dan ook: '(...) gewillig [te zijn] elkaars lasten te dragen, opdat zij licht zullen zijn; ja, en gewillig [te zijn] te treuren met hen die treuren; ja, en hen te vertroosten die vertroosting nodig hebben.'¹⁹

Als wij onze doopverbonden nakomen, wordt zowel onze *eigen* last verlicht als die van de belaste ziel die wij helpen.¹⁰ Wie dergelijke bijstand aan anderen verlenen, bevinden zich op heilige grond. De Heiland heeft dat als volgt uitgelegd:

'Wanneer hebben wij U hongerig gezien en hebben wij U gevoed, of dorstig en hebben wij U te drinken gegeven?

Wanneer hebben wij U als vreemdeling gezien en hebben U gehuisvest, of naakt en hebben U gekleed?

Wanneer hebben wij U ziek of in de gevangenis gezien en zijn tot U gekomen?

En de Koning zal hun antwoorden en zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan een van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.'¹¹

De Heiland zal ons bij dit alles kracht en steun geven, en op zijn eigen tijd en wijze zal Hij uitkomst bieden. Nadat Alma en zijn volgelingen aan de legers van koning Noach waren ontsnapt, vestigden zij een gemeenschap die zij Helam noemden. Zij begonnen de grond te bebouwen, gebouwen te bouwen en voorspoedig te worden.¹² Zonder enige waarschuwing werden zij door een leger Lamanieten geknecht en 'niemand kon hen bevrijden dan de Heer, hun God.'¹³ Die bevrijding kwam echter niet meteen.

De vijand 'legde hun taken op en stelde opzichters over hen aan'.¹⁴ Zij werden zelfs met de dood bedreigd als ze God zouden aanroepen.¹⁵ Maar Alma en zijn volk 'stortten hun hart voor [God] uit; en Hij kende de gedachten van hun hart'.¹⁶ Wegens hun goedheid en de gehoorzaamheid aan hun doopverbonden¹⁷, werden ze stapsgewijs bevrijd. De Heer zei tegen hen:

'(...) Ik [zal] de lasten verlichten die op uw schouders zijn gelegd, zodat gij ze (...) niet op uw rug kunt voelen, ja, zolang gij in knechtschap leeft; en dat zal Ik doen opdat gij voortaan als getuige voor Mij zult staan, en opdat gij zeker zult weten dat Ik, de Here God, omzie naar mijn volk in hun ellende.

'En nu geschiedde het dat de lasten die Alma en zijn broeders waren opgelegd, licht werden gemaakt; ja, de Heer versterkte hen, zodat zij hun lasten met gemak konden dragen, en zij onderwierpen zich welgemoed en met geduld aan de gehele wil des Heren.

'En het geschiedde dat hun geloof en hun geduld zo groot waren, dat de stem des Heren opnieuw tot hen kwam, zeggende: Weest welgemoed, want morgen zal Ik u uit uw knechtschap bevrijden.'¹⁸

Gelukkig wil de Zoon van God ons uit de knechtschap van onze zonden bevrijden, die zo'n zware last voor ons vormen. Tijdens zijn verzoening heeft Hij geleden 'naar het vlees om de zonden van zijn volk op Zich te nemen, om hun overtredingen uit te wissen volgens zijn macht ter bevrijding'.¹⁹ Christus heeft 'deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet behoeven te lijden als zij zich bekeren'.²⁰ Als wij ons bekeren en de geboden onderhouden, komt er verlichting voor ons belaste geweten door de hulp die alleen de Heiland kan bieden, want 'voorzekeer zal eenieder die zich bekeert barmhartigheid vinden'.²¹

Ik moet denken aan die man in Peru, gebukt onder, en worstelend met, die enorme lading brandhout in de zak op zijn rug. Voor mij staat hij symbool voor ons allemaal bij onze worstelingen met de lasten die wij dragen. Ik weet dat als wij ons aan de geboden en onze verbonden met God houden, Hij ons helpt met onze lasten. Hij geeft ons kracht. Als wij ons bekeren, vergeeft Hij onze zonden en zegent Hij ons met gemoedsrust en vreugde.²² Ik bid dat wij ons daarom welgemoed en geduldig aan de gehele wil des Heren zullen onderwerpen. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. IV 121:7-8.
2. Mosiah 3:19.
3. Mozes 4:23, 25.
4. Alma 32:6.
5. Alma 32:13.
6. Alma 62:41.
7. IV 122:7.
8. Galaten 6:2.
9. Mosiah 18:8-9.
10. Zie Matteüs 10:39, 11:28-30; Mosiah 2:22.
11. Zie Matteüs 25:37-40.
12. Zie Mosiah 23:5, 19-20.
13. Zie Mosiah 23:23-26.
14. Mosiah 24:9.
15. Zie Mosiah 24:10-11.
16. Mosiah 24:12.
17. Zie Mosiah 18:8-10, 24:13.
18. Mosiah 24:14-16.
19. Alma 7:13.
20. IV 19:16.
21. Alma 32:13.
22. Zie Mosiah 4:3; Alma 36:19-21.

Levensreddend onderwijs

RUSSELL T. OSGUTHORPE
Algemeen zondagsschoolpresident

We onderwijzen in de belangrijkste kernleerstellingen, we moedigen de leerlingen aan om te doen wat God van hen verwacht en vervolgens beloven we ze de zegeningen die ze zeker zullen ontvangen.

Toen ik zendingspresident was, belde ik op een dag met onze oudste zoon. Hij was onderweg naar het ziekenhuis waar hij als arts werkzaam was. Toen hij bij het ziekenhuis was aangekomen, zei hij: 'Het was fijn om even met u te praten, pa, maar nu moet ik mijn auto uit om levens te redden.'

Onze zoon behandelt kinderen met levensbedreigende ziekten. Als hij een ziekte vaststelt en de juiste behandeling geeft, kan hij het leven van een kind redden. Ik zei tegen onze zendingen dat ook zij levens kunnen redden — het geestelijke

leven van de mensen die zij lesgeven.

President Joseph F. Smith heeft gezegd: 'Als we de waarheid ontvangen, zullen we erdoor gered worden. We worden niet alleen gered omdat iemand ons die heeft verteld, maar omdat we de waarheid hebben geaccepteerd en ernaar hebben gehandeld' (Conference Report, april 1902, p. 86; zie ook *Onderwijzen — geen grotere roeping* [1999], p. 49; 1 Timoteüs 4:16).

Onze zoon redt levens door zijn medische kennis. Zendingen en leerkrachten in de kerk redden levens door anderen in het evangelie te onderwijzen. Als zendingen en leerkrachten met de Geest onderwijzen, bespreken ze het juiste beginsel, moedigen ze hun leerlingen aan om dat beginsel na te leven en getuigen ze van de beloofde zegeningen die daarop zullen volgen. Ouderling David A. Bednar heeft in een recente instructiebijeenkomst deze drie eenvoudige aspecten van onderwijs besproken: (1) kernleerstellingen, (2) aanmoediging tot actie en (3) beloofde zegeningen.

Aan de hand van *Predik mijn evangelie* leren zendingen de kernleerstellingen, moedigen ze hun onderzoekers tot actie aan en

ontvangen de beloofde zegeningen. Met behulp van het boek *Onderwijzen — geen grotere roeping* doen ouders en leerkrachten hetzelfde. Dat boek is voor evangelieonderwijs wat *Predik mijn evangelie* voor zendingswerk is. We gebruiken ze bij onze voorbereiding op de les, en onderwijzen dan met de Geest.

President Monson vertelt over een zondagsschoollerares uit zijn jeugd, Lucy Gertsch. Op een zondag, halverwege een les over onzelfzuchtig dienstbetoon, moedigde zuster Gertsch haar leerlingen aan om het geld voor hun klasfeestje af te staan aan het gezin van een van hun klasgenootjes van wie de moeder was overleden. President Monson zei dat zuster Gertsch na die aanmoediging om in actie te komen het lesboek dichtdeed en onze ogen, onze oren en ons hart opende voor de heerlijkheid van God.' ('Voorbeelden van goede leerkrachten' [Wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevendenden van 10 februari 2007], *Liabona*, juni 2007, p. 108.) Zuster Gertsch had zeer zeker het lesboek gebruikt om haar les voor te bereiden, maar toen ze geïnspireerd werd, deed ze het lesboek dicht en moedigde ze haar leerlingen aan om het evangeliebeginsel in praktijk te brengen.

President Monson heeft gezegd: 'Het doel van evangelieonderwijs (...) is niet "het uitstorten van informatie" over de hoofden van de aanwezigen. (...) Het doel is iemand zo te inspireren dat hij of zij gaat nadenken, gaat voelen, om vervolgens iets te doen aan het naleven van de evangeliebeginselen' (Conference Report, oktober 1970, p. 107).

Toen Moroni aan de profeet Joseph Smith verscheen, onderwees hij hem niet alleen in de kernleerstellingen van de herstelling, maar vertelde hem ook 'dat God een werk voor [hem] te doen had' en beloofde hij hem dat zijn naam in de hele wereld bekend zou worden (zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:33).

Alle ouders en evangelieleerkrachten zijn boodschappers van God. We onderwijzen niet allemaal toekomstige profeten, zoals zuster Gertsch en Moroni, maar we onderwijzen allemaal toekomstige leiders van de kerk. Dus we onderwijzen in de belangrijkste kernleerstellingen, we moedigen de leerlingen aan om te doen wat God van hen verwacht en vervolgens beloven we ze de zegeningen die ze zeker zullen ontvangen.

Ik kan me nog herinneren dat ik als jongetje zorgeloos naar de kerk liep voor een jeugdwerkactiviteit. Toen ik bij de kerk kwam, zag ik tot mijn verbazing dat alle ouders er waren voor een speciaal programma. Ik had ook een aandeel in het programma, en ik had mijn tekst niet uit het hoofd geleerd. Toen ik aan de beurt was, stond ik voor mijn stoel, maar kon ik geen woord uitbrengen. Ik kon me niets herinneren. Dus stond ik daar maar. Ik ging uiteindelijk weer zitten en staarde naar de vloer.

Daarna nam ik me voor om nooit meer in de kerk te spreken. En daar heb ik me enige tijd aan gehouden. Maar toen knielde zuster Lydia Stillman, een jeugdwerkleidster, op zondag naast me neer en vroeg of ik de volgende week een toespraakje wilde houden. Ik zei: 'Ik houd geen toespraken.' Ze antwoordde: 'Dat weet ik, maar deze kun je wel doen omdat ik je zal helpen.' Ik bleef me verzetten, maar zij sprak zoveel vertrouwen in mij uit dat ik moeilijk kon weigeren.

Ik heb de toespraak gehouden.

Die lieve zuster was een boodschapper van God die iets van mij verwachtte. Ze leerde me dat als je ergens voor geroepen wordt, je het doet, hoe onbekwaam je je ook voelt. Net als Moroni met Joseph deed, zorgde zij ervoor dat ik was voorbereid toen ik mijn toespraak moest houden. Die geïnspireerde leerkracht heeft mijn leven gered.

In mijn tienerjaren was er een pas teruggekeerde zending, broeder Peterson, die in onze zondagsschoolklas les gaf. Iedere week tekende hij een grote pijl op het bord, van de hoek links onder naar de hoek rechts boven. Daarna schreef hij op het bord: 'Reik naar de top'.

Welke leerstelling hij ook besprak, hij moedigde ons altijd aan om ons uiterste best te doen, om iets meer te bereiken dan we voor mogelijk hielden. De pijl en die vier woorden, *reik naar de top*, waren tijdens de les een voortdurende aanmoediging. Broeder Peterson wilde dat ik een goede zending zou vervullen, dat ik op school beter mijn best zou doen, dat ik hogere doelen voor mijn carrière zou stellen.

Hij wilde dat wij zouden 'nadenken, voelen en vervolgens iets zouden doen aan het naleven van de evangeliebeginselen.' Mede door zijn onderwijs is mijn leven gered.

Toen ik 19 was, werd ik op zending geroepen in Tahiti, waar ik twee vreemde talen moest leren — Frans en Tahitiaans. In het begin van mijn

zending raakte ik erg ontmoedigd omdat ik beide talen niet goed onder de knie kon krijgen. Iedere keer als ik Frans probeerde te spreken, antwoordden de mensen me in het Tahitiaans. En als ik Tahitiaans probeerde te spreken, antwoordden ze me in het Frans. Ik stond op het punt om de moed op te geven.

Toen ik op een dag langs de wasserij in het zendingshuis liep, hoorde ik een stem die me riep. Ik draaide me om en zag een Tahitiaanse vrouw met grijs haar in de deuropening staan. Ze gebaarde dat ik naar haar toe moest komen. Ze heette Tuputeata Moo. Ze sprak alleen Tahitiaans. En ik sprak alleen Engels. Ik verstond niet veel van wat ze me probeerde te vertellen, maar ik begreep wel dat ze wilde dat ik iedere dag naar de wasserij zou komen zodat ze me Tahitiaans kon leren.

Ik ging er dagelijks naartoe om te oefenen terwijl zij kleren stond te strijken. Aanvankelijk vroeg ik me af of ik er wel iets aan zou hebben, maar langzamerhand begon ik haar te begrijpen. Iedere keer sprak ze haar volledige vertrouwen uit dat ik beide talen zou kunnen leren.

Met de hulp van zuster Moo leerde ik Tahitiaans. Maar met haar hulp leerde ik veel meer. Ze onderwees me eigenlijk in het eerste beginsel van het evangelie — geloof in de Heer Jezus Christus. Ze leerde me dat als ik op de Heer vertrouwde, Hij mij zou helpen om iets te doen wat onmogelijk leek. Met haar hulp werd niet alleen mijn zending gered, maar ook mijn leven.

Zuster Stillman, broeder Peterson en zuster Moo onderwezen 'door overreding, door lankmoedigheid, door mildheid en zachtmoedigheid, en door ongeveinsde liefde; door vriendelijkheid en zuivere kennis, hetgeen de ziel (...) in grote mate zal verruimen' (IV 121:41-42). Zij lieten deugd onophoudelijk hun gedachten sieren, en daardoor was de Heilige Geest hun voortdurende metgezel (zie IV 121:45-46).

Deze grote leerkrachten hebben me geïnspireerd om vragen over mijn eigen onderwijs te stellen:

1. Als leerkracht, beschouw ik mijzelf als boodschapper van God?
2. Bereid ik mijn les voor en geef ik die zo dat ik levens red?
3. Concentreer ik mij op een kernleerstelling van de herstelling?
4. Kunnen de leerlingen mijn liefde voor hen, en voor mijn hemelse Vader en de Heiland voelen?
5. Als ik me geïnspireerd voel, doe ik dan mijn lesboek dicht en open ik hun ogen, hun oren en hun hart voor de heerlijkheid van God?
6. Moedig ik ze aan om te doen wat God van ze verwacht?
7. Breng ik mijn vertrouwen in hen onder woorden zodat ze het moeilijk vinden om mijn aanmoediging te weigeren?
8. Zorg ik ervoor dat ze de beloofde zegeningen herkennen als ze de geleerde leerstelling in praktijk brengen?

Leren en onderwijzen zijn geen facultatieve activiteiten in het koninkrijk van God. Ze zijn de middelen waardoor het evangelie op aarde kon worden hersteld en waardoor wij het eeuwige leven kunnen verwerven. Zij wijzen de weg naar een persoonlijk getuigenis. Niemand kan 'in onwetendheid gered worden' (IV 131:6).

Ik weet dat God leeft. Ik getuig dat Jezus de Christus is. Ik getuig dat de profeet Joseph Smith deze bedeling heeft ingeluid door de waarheid te leren kennen en die vervolgens te verkondigen. Joseph stelde de ene na de andere vraag. Hij kreeg antwoord van God en hij vertelde Gods kinderen wat hij had geleerd. Ik weet dat president Monson nu de spreekbuis van de Heer op aarde is en dat hij net als Joseph blijft leren en onderwijzen, omdat onderwijs levens redt. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Thuis ijveriger zijn en meer betrokken

OUDERLING DAVID A. BEDNAR

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Wij kunnen thuis ijveriger zijn en meer betrokken als wij getrouwer zijn in het leren, naleven en liefhebben van het herstelde evangelie van Jezus Christus.

In 1833 ontving de profeet Joseph Smith een openbaring waarin een aantal leidinggevende broeders van de kerk streng werd berispt en werd geboden hun gezin in orde te brengen (zie IV 93:40-50). Een specifieke zinsnede uit deze openbaring is het thema van mijn boodschap: 'thuis ijveriger zijn en meer betrokken' (vs. 50). Ik wil graag drie manieren noemen waarop wij thuis allemaal ijveriger en meer betrokken kunnen zijn. Ik nodig u uit om te luisteren met oren die zullen horen en met een hart dat zal voelen, en ik bid dat de Geest van de Heer met ons zal zijn.

Suggestie 1: uit uw liefde — in woord en daad

Wij kunnen thuis ijveriger zijn en meer betrokken door tegen onze dierbaren te zeggen dat we van ze houden. Dat hoeft niet in bloemrijke taal of met een omhaal van woorden. Wij moeten gewoon vaak en oprecht onze liefde uiten.

Broeders en zusters, wanneer hebt u uw eeuwige partner voor het laatst in uw armen genomen en gezegd: 'Ik hou van je'? Ouders, wanneer hebt u voor het laatst oprecht tegen uw kinderen gezegd dat u van ze houdt? Kinderen, wanneer hebben jullie voor het laatst tegen je ouders gezegd dat je van ze houdt?

Wij weten allemaal wel dat we de mensen van wie we houden ook moeten zeggen dat we van ze houden. Maar wat we weten, wordt niet altijd weerspiegeld in wat we doen. Misschien voelen we ons onzeker, ongemakkelijk of zelfs opgelaten.

Als discipelen van de Heiland streven we echter niet alleen naar meer kennis, maar dienen we onze kennis van het goede ook steeds meer toe te passen en beter te worden.

Vergeet niet dat 'Ik hou van je' zeggen slechts een begin is. We moeten het zeggen, we moeten het menen, en, wat nog belangrijker is, we moeten

het voortdurend laten blijken. Wij moeten onze liefde in woord en daad uiten.

President Thomas S. Monson heeft onlangs deze raad gegeven: 'We nemen vaak aan dat [de mensen om ons heen] wel *moeten* weten hoeveel we van ze houden. Maar dat moeten we niet zomaar aannemen, we moeten het zeggen. (...) We zullen het spreken van vriendelijke woorden of tonen van onze liefde nooit betreuren. We zullen het juist betreuren als we dit niet doen in onze relaties met hen die het meeste voor ons betekenen' ('Vreugde vinden in de reis', *Liabona*, november 2008, p. 86).

Soms horen we in een toespraak of getuigenis tijdens de avondmaalsdienst iets in de volgende trant: 'Ik weet dat ik mijn vrouw niet vaak genoeg vertel hoeveel ik van haar houd. Vandaag wil ik haar, mijn kinderen en u allemaal laten weten dat ik van haar houd.'

Een dergelijke uiting van liefde kan gepast zijn. Maar als ik zoets hoor, krimp ik doorgaans in elkaar en roep ik stilletjes uit dat de vrouw en kinderen deze kennelijk zeldzame en persoonlijke mededeling niet in het openbaar in de kerk zouden moeten horen! Hopelijk zijn de kinderen in de dagelijkse gang van zaken thuis getuige van de liefde tussen hun ouders — in woord en daad. Als de openbare uiting van liefde in de kerk echter als een verrassing komt voor de vrouw of de kinderen, is het inderdaad nodig om thuis ijveriger en meer betrokken te zijn.

De relatie tussen liefde en gepaste daden wordt meerdere keren in de Schriften aangehaald en ook door de Heiland beklemtoond in zijn opdracht aan de apostelen: 'Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren' (Johannes 14:15). Net zoals wij onze liefde van en voor de Heer laten blijken door altijd in zijn wegen

te wandelen (zie Deuteronomium 19:9), tonen wij onze liefde voor onze huwelijkspartner, ouders en kinderen het meest in onze gedachten, onze woorden en onze daden (zie Mosiah 4:30).

De geborgenheid en bestendige liefde voelen van een huwelijkspartner, ouder of kind is een grote zegen. Die liefde bevordert het geloof en vertrouwen in God. Die liefde is een bron van kracht en verdrijft angst (zie 1 Johannes 4:18). Naar die liefde verlangt elke mensenziel.

Wij kunnen thuis ijveriger zijn en meer betrokken door onze liefde te uiten — en die voortdurend in woord en daad te laten blijken.

Suggestie 2: geef uw getuigenis — en leef ernaar

Wij kunnen thuis ook ijveriger zijn en meer betrokken door tot onze dierbaren te getuigen van de dingen waarvan wij door de bevestiging van

de Heilige Geest weten dat ze waar zijn. Ons getuigenis hoeft niet lang of welsprekend te zijn. Ook hoeven we niet te wachten tot de eerste zondag van de maand om te getuigen van dingen die waar zijn. Binnen de muren van ons eigen huis kunnen en dienen wij een zuiver getuigenis te geven van de goddelijkheid en werkelijkheid van de Vader en de Zoon, van het grote plan van geluk en van de herstelling.

Broeders en zusters, wanneer hebt u voor het laatst uw getuigenis aan uw eeuwige partner gegeven? Ouders, wanneer hebt u voor het laatst tot uw kinderen getuigd van dingen waarvan u weet dat ze waar zijn? Kinderen, wanneer hebben jullie voor het laatst je getuigenis gegeven aan je ouders en familieleden?

Wij weten allemaal wel dat we ons getuigenis moeten geven aan de mensen die we het meest liefhebben. Maar wat we weten, wordt niet altijd weerspiegeld in wat we doen. Misschien voelen we ons onzeker, ongemakkelijk of zelfs wat opgelaten.

Als discipelen van de Heiland streven we echter niet alleen naar meer kennis, maar dienen we onze kennis van het goede ook steeds meer toe te passen en beter te worden.

Vergeet niet dat een oprecht getuigenis geven slechts een begin is. We moeten ons getuigenis geven, we moeten het menen, en, wat nog belangrijker is, we moeten er voortdurend naar leven. Wij moeten ons getuigenis geven en in praktijk brengen.

De relatie tussen getuigenis en gepaste daden wordt door de Heiland beklemtoond in zijn opdracht aan de heiligen in Kirtland: 'Ik wil dat gij (...) doet wat de Geest tot u getuigt' (IV 46:7). Ons getuigenis van evangelie-waarheden dient in onze woorden en in onze daden tot uiting te komen. En ons getuigenis klinkt en leeft het krachtigst in ons eigen huis. Huwelijkspartners, ouders en kinderen moeten proberen hun aarzeling,

schroom of verlegenheid te overwinnen bij het geven van hun getuigenis. Wij dienen gelegenheden te scheppen en te herkennen om van evangelie-waarheden te getuigen — en ernaar te leven.

Een getuigenis is met ons verstand en met ons hart weten dat iets waar is, door de macht van de Heilige Geest (zie IV 8:2). Als wij van de waarheid getuigen en anderen niet alleen maar aansporen, vermanen of deelgenoot maken van interessante ervaringen, nodigen wij de Heilige Geest uit om de waarheid van onze woorden te bevestigen. De kracht van een zuiver getuigenis (zie Alma 4:19) komt niet door verheven taalgebruik of een puike presentatie, maar is veeleer het resultaat van openbaring door het derde lid van de Godheid, namelijk de Heilige Geest.

De opbouwende en bestendige kracht van een getuigenis voelen van een huwelijkspartner, ouder of kind is een grote zegen. Een dergelijk getuigenis versterkt ons geloof en geeft richting aan ons leven. Een dergelijk getuigenis zorgt voor licht in een wereld die steeds donkerder wordt. Een dergelijk getuigenis vormt de bron van een eeuwig perspectief en van blijvende gemoedsrust.

Wij kunnen thuis ijveriger zijn en meer betrokken door ons getuigenis te geven — en er voortdurend naar te leven.

Suggestie 3: wees consequent

Toen onze zoons opgroeiden, deden we in ons gezin wat u ook hebt gedaan en nog steeds doet. Wij hielden regelmatig gezinsgebed en gezinsavond, en lasen samen in de Schriften. Wat ik u nu ga beschrijven, is bij u thuis vast nooit gebeurd, maar bij ons wel.

Soms vroegen mijn vrouw en ik ons af of deze geestelijk zo noodzakelijke dingen wel de moeite waard waren. Zo nu en dan lasen we enkele verzen tussen diverse uitbarstingen

door, zoals: 'Hij raakt me steeds aan!' of 'Hij moet eens ophouden zo naar me te kijken!' of 'Mam, hij zit te dicht bij me!' Serieuze gebeden werden soms onderbroken door gegiechel en gepor. En met een stel actieve, luidruchtige jongens in huis waren de lessen op de gezinsavond niet altijd even opbouwend. Zuster Bednar en ik maakten ons wel eens boos omdat de rechtvaardige gewoonten waar we zo hard aan werkten, niet onmiddellijk de geestelijke resultaten leken op te leveren die we voor ogen hadden.

Als u vandaag aan onze volwassen zoons zou vragen wat ze van het gezinsgebed, lezen in de Schriften en de gezinsavonden is bijgebleven, heb ik wel een vermoeden hoe ze zullen reageren. Zij zullen waarschijnlijk geen bepaald gebed of een specifieke tekst uit de Schriften of een bijzondere gezinsavondles als beslissend moment in hun geestelijke ontwikkeling noemen. Wat ze zich wel zullen herinneren, is dat we als gezin consequent waren.

Zuster Bednar en ik dachten dat als we onze zoons de inhoud van een bepaalde les of tekst leerden begrijpen, wij ons doel hadden bereikt. Maar dat doel bereiken we niet altijd wanneer we samen lezen, bidden of leren. Wel hielden we consequent vol, en dat was wellicht de grootste les — een les die we destijds niet op waarde hebben geschat.

Op mijn kantoor hangt een prachtig schilderij van een tarweveld. Het schilderij bestaat uit vele afzonderlijke penseelstreken, die elk op zich weinig voorstellen of indruk maken. Als je dicht bij het doek staat, zie je eigenlijk alleen maar een reeks schijnbaar losse en lelijke gele, gouden en bruine strepen verf. Als je echter wat verder van het doek gaat staan, vormen de losse penseelstreken samen een prachtig graanlandschap. De combinatie van de vele nietszeggende losse penseelstreken samen zorgt voor een fascinerend en prachtig schilderij.

Elk gezinsgebed, elke poging tot schriftstudie en elke gezinsavond is als een penseelstreek op het doek van onze ziel. Geen van deze gebeurtenissen op zich is erg indrukwekkend. Maar net als de gele, gouden en bruine strepen verf elkaar aanvullen en samen een indrukwekkend meesterwerk vormen, kan het consequent doen van ogenschijnlijk kleine dingen grote geestelijke gevolgen hebben. 'Welnu, wordt niet moede goed te doen, want jij legt het fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort' (LV 64:33). Bestendigheid is het belangrijkste beginsel voor het leggen van een fundament van een groot werk in ons eigen leven en als we thuis ijveriger en meer betrokken willen zijn.

Thuis consequent zijn is ook om een andere reden belangrijk. De

Heiland bestrafte vooral de huichelaars. Jezus waarschuwde zijn discipelen tegen de schriftgeleerden en de Farizeeën: 'Doet niet naar hun werken, want zij zeggen het wel, maar doen het niet' (Matteüs 23:3). Deze krachtige aansporing is ontuchtend in het licht van de eerder gegeven raad: 'uit uw liefde — in woord en daad', 'geef uw getuigenis — en leef ernaar' en 'wees consequent'.

De schijnheiligheid in ons leven ligt er vaak dik bovenop en is funest in ons eigen gezin. En kinderen zijn vaak het meest alert en gevoelig wat het herkennen van schijnheiligheid betreft.

Een openbare uiting van liefde zonder de persoonlijke daden van liefde thuis zijn hypocriet — en verzwakken het fundament van een groot werk. Openbare getuigenissen zonder getrouwheid en gehoorzaamheid in

ons eigen gezin zijn hypocriet — en ondermijnen het fundament van een groot werk. Het gebod 'Gij zult geen valse getuigenis spreken' (Exodus 20:16) is zeer zeker gericht tot de huichelaar in ieder van ons. Wij moeten consequenter zijn en worden. 'Maar wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid' (1 Timoteüs 4:12).

Als wij de hulp en de kracht van de Heer zoeken, kunnen wij geleidelijk aan de kloof dichten tussen wat we zeggen en wat we doen, tussen het uiten van liefde en er voortdurend blijk van te geven, en tussen het geven van een getuigenis en er standvastig naar te leven. Wij kunnen thuis ijveriger zijn en meer betrokken als wij getrouwer zijn in het leren, naleven en liefhebben van het herstelde evangelie van Jezus Christus.

Getuigenis

'Het huwelijk tussen man en vrouw [is] van Godswege geboden en (...) het gezin [staat] centraal in het plan van de Schepper voor de eeuwige bestemming van zijn kinderen' ('Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liabona*, oktober 2004, p. 49). Om deze en andere redenen die van eeuwig belang zijn, moeten wij thuis ijveriger zijn en meer betrokken.

Ik bid dat elke huwelijkspartner, elk kind en elke ouder mag worden gezegend om liefde uit te stralen en te ontvangen, om krachtige getuigenissen te geven en erdoor te worden opgebouwd, en om consequenter te zijn in de ogenschijnlijk kleine dingen die zulke grote gevolgen hebben.

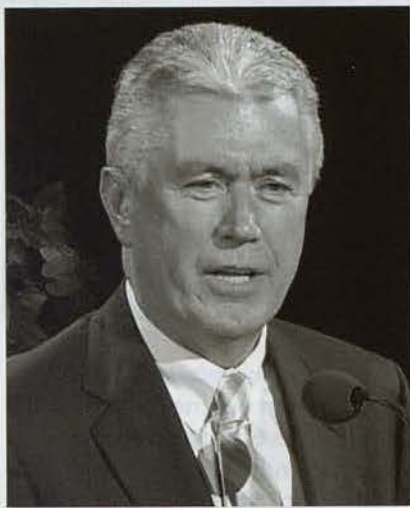
In dit belangrijke streven staan wij er niet alleen voor. Onze hemelse Vader en zijn geliefde Zoon leven. Zij hebben ons lief en kennen onze omstandigheden, en Zij zullen ons helpen om thuis ijveriger te zijn en meer betrokken. Van die waarheden getuig ik in de heilige naam van de Heer Jezus Christus. Amen. ■

De liefde Gods

PRESIDENT DIETER F. UCHTDORF

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Liefde is de maatstaf van ons geloof, de inspiratie achter onze gehoorzaamheid, en de ware hoogte van ons discipelschap.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen blijft groeien en krijgt wereldwijd meer bekendheid. Hoewel er altijd mensen zullen zijn die de kerk en haar leden negatief beoordelen, vindt de meerderheid dat we eerlijke, behulpzame en hard werkende mensen zijn. Soms roepen we beelden op van kortgeknipte zendelingen, hechte gezinnen en vriendelijke burens die niet roken en niet drinken. Ook zijn we mensen die elke zondag drie uur lang in een kerk zitten waar ze elkaar broeder en zuster noemen; waar de kinderen zingen over prattende beekjes, bomen waar popcorn aan groeit, en waar de kinderen zonnestraaltjes willen worden.

Broeders en zusters, zijn er behalve deze stereotiepe zaken nog eigenschappen die ons meer dan enig ander

behoren te kenmerken als lid van de Kerk van Jezus Christus, ja, als discipel van Jezus Christus? Over deze en soortgelijke vragen heb ik sinds onze laatste algemene conferentie, een half jaar geleden, nagedacht. Vandaag wil ik een paar gedachten en geestelijke indrukken met u bespreken, die ik gekregen heb naar aanleiding van mijn vragen. De eerste vraag is:

Hoe worden wij ware discipelen van Jezus Christus?

De Heiland zelf heeft op deze vraag dit diepzinnige antwoord gegeven: 'Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren.'¹ Dat is de essentie van wat het betekent om een ware discipel te zijn: wie Christus Jezus aanvaard hebben, wandelen in Hem.²

Dat kan echter een probleem vormen voor sommigen, omdat er zoveel 'geboden' en 'verboden' zijn, dat die alleen al bij te houden een uitdaging kan zijn. Soms maken goedbedoelde uitweidingen van goddelijke beginselen — vaak afkomstig uit ongeïnspireerde bronnen — de zaken alleen maar ingewikkelder. Zo worden de zuivere goddelijke waarheden aangelengd met menselijke inzichten. Iemands goede idee — waar hij of zij misschien baat bij heeft gehad — gaat een eigen leven leiden en wordt een vereiste. En geleidelijk aan kunnen eeuwige beginselen verloren gaan in het labirint van 'goede ideeën'.

Dat was een van de punten van kritiek die de Heiland had op de godsdienstige 'experts' van zijn tijd die Hij gispde, omdat zij zich bezighielden met de honderden details van de wet, maar het gewichtigste van de wet verwaarloosden.³

Hoe voegen we ons dus naar het gewichtigste? Is er een constant kompas waarop we ons leven, onze gedachten en onze daden kunnen afstemmen?

Weer geeft de Heiland de richting aan. Toen Hem werd gevraagd wat het grootste gebod was, aarzelde hij geen moment. 'Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het grote en eerste gebod.'⁴ Gekoppeld aan het tweede grote gebod, uw naaste liefhebben als uzelf⁵, is dit een kompas dat richting geeft, niet alleen aan ons, maar ook aan Gods kerk aan beide zijden van de sluier.

Daar liefde het grote gebod is, behoort zij de kern te zijn van alles wat we doen in ons gezin, in onze kerkroeping en in ons levensonderhoud. Liefde is de genezende balsem in de wonden van iemands verstoorde persoonlijke of familierelaties. Het is de band die gezinnen, gemeenschappen en naties verbindt. Liefde is de kracht die vriendschap, verdraagzaamheid, hoffelijkheid en respect in werking stelt. Het is de bron die ongelijkheid en haat overwint. Liefde is het vuur dat ons leven verwarmt met ongekennde vreugde en goddelijke hoop. Liefde behoort onze handel en wandel te zijn.

Als we werkelijk begrijpen wat het betekent om zoals Jezus Christus lief te hebben, verdwijnt de verwarring en voegen we onze wil naar Gods wil. Onze wandel als discipel van Christus wordt vreugdevoller. Ons leven neemt nieuwe betekenis aan. Onze relatie met onze hemelse Vader wordt inniger. Gehoorzaamheid wordt meer lust dan last.

Waarom moeten wij God liefhebben?

God de eeuwige Vader heeft ons dat eerste grote gebod niet gegeven omdat Hij afhankelijk is van onze liefde. Zijn macht en heerlijkheid worden niet minder mochten we zijn naam geringschatten, verloochenen of zelfs ontheiligen. Zijn heerschappij en gezag strekken zich over tijd en ruimte uit zonder afhankelijk te zijn van onze aanvaarding, goedkeuring of aanbidding.

Nee, God is niet afhankelijk van onze liefde. Maar o, hoezeer zijn wij afhankelijk van de liefde Gods!

Want wat wij liefhebben bepaalt waar wij naar zoeken.

Waar we naar zoeken bepaalt wat we denken en doen.

En wat we denken en doen bepaalt wie we zijn — en wie we zullen worden.

We zijn geschapen naar het beeld van onze hemelse ouders; wij zijn geestkinderen van God. Daarom dragen we het vermogen tot liefhebben in ons — het maakt deel uit van ons

geestelijke erfgoed. Wat en hoe we liefhebben kenmerkt ons niet alleen als individu, het kenmerkt ons ook als kerk. Liefde is het bepalende kenmerk van een discipel van Christus.

Sinds het begin der tijden is liefde de bron van zowel de grootste vreugde als het zwaarste lijden. U zult zien dat de voorliefde voor het verkeerde al vanaf Adam ten grondslag ligt aan veel ellende. En ten grondslag aan vreugde ligt de voorliefde voor het goede.

En het grootste goed is God.

Onze hemelse Vader heeft ons, zijn kinderen, meer gegeven dan het menselijk verstand kan bevatten. Onder zijn leiding schiep de grote Jehova deze wondere wereld. God de Vader waakt over ons, vult ons hart met adembenemende vreugde, verlicht onze donkerste uren met gewenste vrede, doordringt ons denken van kostbare waarheden, loodst ons door moeilijke tijden, verheugt Zich met ons, en beantwoordt onze rechtvaardige smeekbeden.

Hij belooft zijn kinderen een

glorierijk en oneindig bestaan en heeft het voor ons mogelijk gemaakt om in kennis en glorie toe te nemen tot we een volheid van vreugde ontvangen. Alles wat Hij heeft, heeft Hij aan ons beloofd.

Als dat niet genoeg redenen zijn om onze hemelse Vader lief te hebben, kunnen we misschien lering trekken uit de woorden van de apostel Johannes, die heeft geschreven: 'Wij hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.'⁶

Waarom heeft onze hemelse Vader ons lief?

Denk eens aan de zuiverste, allerdiepste liefde die u zich kunt voorstellen. Vermenigvuldig die liefde nu eens met een oneindig getal — dat is de maatstaf van Gods liefde voor u.⁷

God let niet op het uiterlijk.⁸ Ik geloof dat het Hem niets uitmaakt of we in een kasteel of een hutje wonen, of we knap of onhandig zijn, of we beroemd of vergeten zijn. Hoewel we incompleet zijn, heeft God ons compleet lief. Hoewel we onvolmaakt zijn,

houdt Hij volmaakt van ons. Hoewel we ons verloren en uitgesloten voelen, omsluit Gods liefde ons volledig.

Hij heeft ons lief omdat Hij vervuld is van oneindige heilige, zuivere en onbeschrijflijke liefde. We zijn belangrijk voor God omdat we zijn kinderen zijn, niet vanwege onze staat van dienst. Hij houdt van ons allemaal, zelfs die verdorven, verworpen, vervelend, verdrietig of gebroken zijn. Gods liefde is zo groot dat Hij zelfs van de hoogmoedigen, de zelfzuchtigen, de verwaanden en de goddelozen houdt.

Wat dat wil zeggen is dat er voor iedereen, ongeacht onze huidige situatie, hoop is. Hoe groot ons leed ook is, hoe groot onze smart ook is, hoeveel fouten we ook hebben gemaakt, onze oneindig barmhartige hemelse Vader verlangt van ons dat we tot Hem naderen, zodat Hij tot ons kan naderen.⁹

Hoe kunnen wij toenemen in onze liefde voor God?

'God is liefde'¹⁰, en hoe dichter we tot Hem naderen, hoe meer we zijn liefde zullen ervaren.¹¹ Maar omdat een sluier dit aardse van ons hemelse thuis scheidt, moeten we in de Geest zoeken naar datgene wat niet waarneembaar is voor het blote oog.

De hemel kan soms ver weg lijken, maar de Schrift verschaft ons hoop: 'Dan zult gij Mij zoeken en vinden, wanneer gij naar Mij vraagt met uw ganse hart.'¹²

God met ons ganse hart naderen, houdt zoveel meer in dan een gebed uitspreken of met een enkel zinnetje God in ons leven uitnodigen. 'Want dit is de liefde Gods, dat wij zijn geboden bewaren.'¹³ We kunnen met veel vertoon kenbaar maken dat we God kennen. We kunnen publiekelijk zeggen dat we Hem liefhebben. Maar als we Hem niet gehoorzamen, is dat alles van geen nut, want: 'wie zegt: Ik ken Hem, en zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar en in die is de waarheid niet.'¹⁴

We vergroten onze liefde voor onze hemelse Vader en tonen die liefde door onze gedachten en daden te voegen naar Gods woord. Zijn reine liefde leidt ons en zet ons er toe aan om reiner en heiliger te worden. Zij inspireert ons om in rechtschapenheid te wandelen — niet uit angst of plicht, maar uit het diepe verlangen om nog meer op Hem te gaan lijken, omdat we van Hem houden. Zo kunnen we 'wedergeboren worden [...] en gereinigd worden door bloed, ja, het bloed van [de] Eniggeborene; opdat [wij] geheiligd kun[nen] worden van alle zonden, en de woorden van het eeuwige leven kun[nen] genieten in deze wereld en het eeuwige leven in de toekomstige wereld, ja, onsterfelijke heerlijkheid.'¹⁵

Geliefde broeders en zusters, raak niet ontmoedigd als u soms struikelt. Word niet neerslachtig of wanhopig als u niet in alle opzichten een ware discipel van Christus bent. De eerste stap van wandelen in rechtschapenheid is

simpelweg proberen. Wij moeten *proberen* te geloven. Probeer God te leren kennen: lees de Schriften; overdenk de woorden van zijn hedendaagse profeten; kies ervoor om naar de Vader te luisteren, en te doen wat Hij van ons vraagt. Probeer het, en blijf het proberen tot datgene wat moeilijk lijkt mogelijk wordt; en datgene wat slechts in theorie mogelijk lijkt een gewoonte wordt en een onlosmakelijk deel van u wordt.

Hoe kunnen we de stem van de Vader horen?

Wie tot Vader in de hemel nadert, wie tot Hem in de naam van Christus bidt, zal antwoord krijgen. Hij spreekt overal tot ons.

Luister of u zijn stem waarneemt als u Gods woord in de Schriften leest.

Luister of u zijn stem waarneemt tijdens deze algemene conferentie en later als u de woorden leest die hier zijn gesproken.

Luister of u zijn stem waarneemt

als u de tempel bezoekt en de kerkdiensten bijwoont.

Luister of u de stem van de Vader waarneemt in de schoonheid en bekoring van de natuur, in de zachte influisteringen van de Geest.

Luister of u zijn stem waarneemt in uw dagelijkse gesprekken met anderen, in de woorden van een lofzang, in het gelach van een kind.

Als u de stem van de Vader probeert waar te nemen, zal Hij u zo leiden dat u de reine liefde van Christus zult kunnen ervaren.

Als we tot onze hemelse Vader naderen, zullen we heiliger worden. En als we heiliger worden, overwinnen we ongeloof en wordt onze ziel met zijn zalig licht gevuld. Als we ons naar dit goddelijke licht voegen, zal dat ons uit duisternis naar het grotere licht leiden. Dit grotere licht leidt tot onuitsprekelijke bedieningen van de Heilige

Geest; dan zal de sluier tussen hemel en aarde dunner kunnen worden.

Waarom is liefde het grote gebod?

De liefde die de hemelse Vader voor zijn kinderen heeft, is de kernboodschap van het heilsplan, welk plan in werking is gesteld door de verzoening van Jezus Christus — de hoogste uiting van liefde die de wereld ooit heeft gekend.¹⁶

De Heiland kon het niet duidelijkker zeggen toen Hij zei dat elk ander gebod aan het beginsel van liefde hangt.¹⁷ Als we de grote wetten niet veronachtzamen — als we onze hemelse Vader en onze medemens met heel ons hart, onze ziel en ons verstand leren liefhebben — zal al het andere op zijn plaats vallen.

Gods oneindige liefde verandert gewone handelingen in buitengewone hulpvaardige daden. Goddelijke

liefde is het motief dat van eenvoudige woorden gewijde Schriftuur maakt. Goddelijke liefde is de factor die schoorvoetende gehoorzaamheid aan Gods geboden omvormt tot geheiligde toewijding.

Liefde is het leidende licht dat het pad van de discipel verlicht en onze dagelijkse wandel vervult van leven, zin en verwondering.

Liefde is de maatstaf van ons geloof, de inspiratie achter onze gehoorzaamheid, en de ware hoogte van ons discipelschap.

Liefde is het pad van de discipel.

Ik getuig dat God in zijn hemel is. Hij leeft. Hij kent u en heeft u lief. Hij is u indachtig. Hij hoort uw gebeden en kent de verlangens van uw hart. Hij is vervuld van oneindige liefde voor u.

Laat ik eindigen waarmee ik ben begonnen, broeders en zusters: welke eigenschap dient het kenmerk te zijn van elk lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen?

Laten wij bekend staan als een volk dat God met geheel zijn hart, ziel en verstand liefheeft, en dat zijn naaste liefheeft als zichzelf. Als we deze twee grote geboden bij ons thuis, in onze wijk en gemeenten, in onze naties, en in ons dagelijks leven toepassen en uitvoeren, gaan we begrijpen wat het betekent om een ware discipel van Jezus Christus te zijn. Daarvan getuig ik, in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Johannes 14:15.
2. Zie Kolossenzen 2:6.
3. Zie Matteüs 23:23.
4. Matteüs 22:37, 38.
5. Zie Matteüs 22:39.
6. 1 Johannes 4:19.
7. Zie Jesaja 54:10; Jeremia 31:3.
8. Zie 1 Samuël 16:7.
9. Zie IV 88:63.
10. 1 Johannes 4:8.
11. Zie Romeinen 5:5; 1 Johannes 4:7, 16.
12. Jeremia 29:13.
13. 1 Johannes 5:3; zie ook 2 Johannes 1:6.
14. 1 Johannes 2:4; zie ook Jesaja 29:13.
15. Mozes 6:59.
16. Zie Johannes 15:13.
17. Zie Matteüs 22:40.

De steunverlening aan kerkfunctionarissen

AFGEHANDELD DOOR PRESIDENT HENRY B. EYRING

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Wij stellen u voor steun te verlenen aan Thomas Spencer Monson als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Henry Bennion Eyring als eerste raadgever in het Eerste Presidium; en Dieter Friedrich Uchtdorf als tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, maakt dat eveneens kenbaar.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan Boyd K. Packer als president van het Quorum der Twaalf Apostelen; en als lid van dat quorum: Boyd K.

Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson en Neil L. Andersen.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, maakt dat eveneens kenbaar.

Wij stellen u voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, eveneens met hetzelfde teken.

Wij stellen u voor de ouderlingen Charles Didier, John M. Madsen, Lynn A. Mickelsen, en Dennis B. Neuenschwander te ontheffen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig en hun de status van emeritus algemeen autoriteit te geven.

Wij stellen u voor de ouderlingen Douglas L. Callister, Shirley D. Christensen, James M. Dunn, Daryl H. Garn, Clate W. Mask jr., Robert C. Oaks, William W. Parmley, W. Douglas Shumway en Robert S. Wood te ontheffen als lid van het Tweede Quorum der Zeventig. Wie zijn waardering wil uiten voor het uitstekende werk dat deze broeders hebben verricht hebben, maakt dat kenbaar.

Wij stellen u voor de andere algemene autoriteiten, gebiedszeventigers en algemene presidiums van de hulporganisaties zoals die nu in functie zijn, steun te verlenen.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, maakt dat eveneens kenbaar.

President Monson, voor zover ik heb kunnen waarnemen was de steunverlening in het Conferentiecentrum unaniem bevestigend.

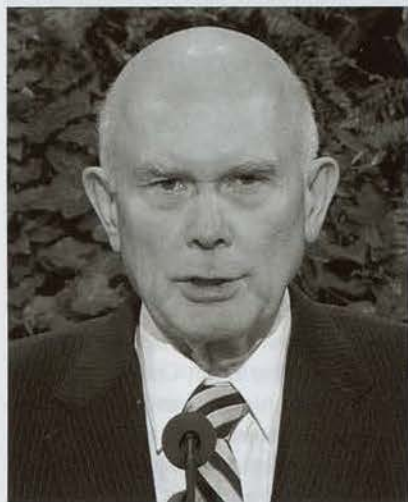
Dank u, broeders en zusters, voor uw steunverlening, uw geloof, toewijding en gebeden. ■

De liefde en de wet

OUDERLING DALLIN H. OAKS
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Gods liefde overstijgt zijn wetten en geboden van God niet, evenmin als de werking van Gods wetten en geboden afdoet aan het doel en de werking van Gods liefde.

Ik kreeg het gevoel dat ik vandaag moet spreken over Gods liefde en Gods geboden. Mijn boodschap is dat Gods universele en volmaakte liefde tot uiting komt in alle zegeningen van zijn evangelieplan, en dat zijn voortreffelijkste zegeningen voorbehouden zijn aan hen die zijn wetten gehoorzamen.¹ Dit zijn eeuwige beginselen die ouders in hun liefde voor en opvoeding van hun kinderen tot leidraad zouden moeten nemen.

I.

Ik begin met vier voorbeelden die aangeven dat mensen de liefde en de wet soms verwarren.

- Een jongvolwassene die met iemand samenwoont zegt tegen de bedroefde ouders: 'Als jullie echt van me hielden, zouden jullie mij en mijn partner net zo aanvaarden als jullie je getrouwde kinderen aanvaarden.'
- Een jongere reageert op ouderlijke regels of weerstand met de uitspraak: 'Als je echt van me hield, zou je me niet dwingen.'

In deze voorbeelden beweert iemand die een gebod overtreedt dat ouderlijke liefde voorrang moet krijgen boven goddelijke wetten en geboden, en de leringen van ouders.

Uit de volgende twee voorbeelden blijkt de heersende verwarring over de werking van Gods liefde.

- Iemand verwerpt de leerstelling dat een echtpaar voor de eeuwigheid gehuwd moet zijn om in het hiernamaals een gezin te hebben, en zegt: 'Ik geloof niet dat een God die echt van ons houdt man en vrouw zo van elkaar zou scheiden.'
- Iemand beweert dat hij zijn geloof heeft verloren doordat God het lijd van een persoon of een ras toelaat, en concludeert: 'Als er een God bestond die ons liefhad, zou Hij niet toestaan dat dit gebeurde.'

Die mensen geloven niet in eeuwige wetten omdat ze die niet vinden stroken met hun denkbeelden over hoe Gods liefde werkt. Mensen die dit standpunt innemen, begrijpen de aard van Gods liefde of het doel van zijn wetten en geboden niet. Gods liefde overstijgt de wetten en geboden van God niet, evenmin als de werking van Gods wetten en geboden afdoet aan het doel en de werking van Gods liefde. Dat zou ook moeten gelden voor ouderlijke liefde en regels.

II.

Denk eerst eens aan de liefde van God, vanochtend zo betekenisvol uitgelegd door president Uchtdorf. 'Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?' vroeg de apostel Paulus. Geen benauwdheid; geen vervolging; geen gevaar of het zwaard' (zie Romeinen 8:35). 'Want ik ben verzekerd,' besluit hij, 'dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, (...) noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods' (vss. 38-39).

Er is geen groter bewijs van de oneindige kracht van Gods volmaakte liefde dan wat de apostel Johannes heeft verklaard: 'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft' (Johannes 3:16). Een andere apostel schreef dat God 'zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft' (Romeinen 8:32). Bedenk eens hoeveel verdriet het onze hemelse Vader moet hebben gedaan om zijn Zoon te sturen en te zien hoe onbevattelijk veel die moest lijden voor onze zonden. Dat is het grootste bewijs van zijn liefde voor ieder van ons!

Gods liefde voor zijn kinderen is een eeuwige waarde, maar waarom heeft Hij ons zo lief, en waarom verlangen wij naar die liefde? Het antwoord heeft alles te maken met het verband tussen de liefde Gods en de wetten Gods.

Sommigen lijken Gods liefde op prijs te stellen omdat ze hopen dat zijn liefde zó groot en onvoorwaardelijk is dat die hen genadig zal verschonen van gehoorzaamheid aan zijn wetten. Maar wie Gods plan voor zijn kinderen begrijpen, weten dat Gods wetten onveranderlijk zijn, wat nog een groot bewijs is van de liefde die Hij voor zijn kinderen heeft. Barmhartigheid kan de gerechtigheid niet beroven.² Zij die barmhartigheid ontvangen zijn 'zij die het verbond bewaard hebben en het gebod onderhouden hebben' (LV 54:6).

Wij lezen in de Bijbel en hedendaagse Schriftuur keer op keer van Gods toorn over de goddelozen³ en hoe Hij in zijn verbolgenheid⁴ optreedt tegen hen die zijn wetten overtreden. In welk opzicht zijn toorn en verbolgenheid een bewijs van zijn liefde? Joseph Smith heeft gezegd dat God 'wetten heeft ingesteld waardoor [de geesten die Hij de wereld in zou sturen] het voorrecht konden krijgen om vooruitgang te maken, net als Hij.'⁵ Gods liefde is zo volmaakt dat Hij in liefde van ons eist dat wij zijn geboden onderhouden, omdat Hij weet dat wij alleen door gehoorzaamheid aan zijn wetten volmaakt kunnen worden zoals

Hij. Daarom zijn Gods toorn en verbolgenheid niet in *tegenspraak* met zijn liefde, maar zijn ze een *bewijs* ervan. Iedere ouder weet dat je een kind volledig lief kunt hebben en tegelijkertijd boos en teleurgesteld kunt zijn vanwege het zelfbelemmerende gedrag van dat kind.

Gods liefde is zo universeel dat Hij met zijn volmaakte plan vele gaven aan zijn kinderen geeft, zelfs aan hen die zijn wetten niet gehoorzamen. Het sterfelijk leven is een van die gaven, gegeven aan ieder die zich daarvoor in de oorlog in de hemel heeft gekwalificeerd.⁶ Een andere onvoorwaardelijke gave is de opstanding voor alle mensen: 'Evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden' (1 Korintiërs 15:22). Er zijn nog veel meer aardse gaven die niet afhankelijk zijn van onze individuele gehoorzaamheid aan de wet. Zoals Jezus heeft gezegd: 'Hij laat zijn zon opgaan over bozen en goeden en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen' (Matteüs 5:45).

Als we maar luisteren, kunnen we Gods liefde kennen en voelen, zelfs als we ongehoorzaam zijn. Onlangs beschreef een vrouw die kort daarvoor

weer actief was geworden in de kerk dit als volgt in een toespraak in de avondmaalsdienst: 'Hij stond altijd voor me klaar, zelfs als ik Hem verwierp. Hij heeft me altijd geleid en getroost met zijn liefdevolle barmhartigheden, maar ik [was] te boos om de voorvallen en gevoelens als dusdanig te herkennen en te aanvaarden.'⁷

III.

Gods voortreffelijkste zegeningen zijn duidelijk afhankelijk van gehoorzaamheid aan Gods wetten en geboden. De belangrijkste lering dienaangaande komt uit hedendaagse openbaring:

'Er is een wet vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel afgekondigd, waarop alle zegeningen zijn gegrond —

'en wanneer wij enige zegening van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet waarop zij is gegrond' (LV 130:20–21).

Dit grote beginsel doet ons inzien *waarom* veel dingen zo zijn, zoals het evenwicht dat tussen gerechtigheid en barmhartigheid bestaat door de verzoening. Het legt ook uit waarom God niet voorkomt dat zijn kinderen hun keuzevrijheid gebruiken. Keuzevrijheid — het vermogen om te kiezen — is een fundamenteel onderdeel van het evangelieplan, dat ons leven op aarde mogelijk maakt. God komt niet tussenbeide om de gevolgen van iemands keuzen op te heffen, zodat het welzijn van anderen wordt gewaarborgd — zelfs al doden, verwonden of onderdrukken mensen elkaar. Daarmee zou Hij immers zijn plan voor onze eeuwige vooruitgang tenietdoen.⁸ Hij zegent ons om de gevolgen van andermans keuzen te doorstaan, maar Hij verhindert die keuzen niet.⁹

Als iemand de leringen van Jezus begrijpt, kan hij of zij redelijkerwijs niet tot de conclusie komen dat onze liefdevolle hemelse Vader of zijn goddelijke Zoon gelooft dat hun liefde

hun geboden overstijgt. Denk eens na over deze voorbeelden.

Toen Jezus aan zijn bediening begon, was zijn eerste boodschap er een van bekering.¹⁰

Toen Hij liefdevol en barmhartig de overspelige vrouw niet veroordeelde, zei Hij niettemin tegen haar: 'Ga heen, zondig van nu af niet meer!' (Johannes 8:11.)

Jezus heeft verklaard: 'Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is' (Matteüs 7:21).

De werking van Gods geboden en wetten veranderen niet om tegemoet te kunnen komen aan trendy gedrag of heersende verlangens. Als iemand meent dat goddelijke of ouderlijke liefde iemand vrijstelt van gehoorzaamheid aan de wet, begrijpt hij of zij ofwel de liefde ofwel de wet niet. De Heer heeft verklaard: 'Hetgeen een wet schendt en zich niet aan de wet houdt, maar zichzelf tot wet wil worden, en in de zonde wil verblijven, en er geheel in verblijft, kan niet door de wet worden geheiligd, noch door barmhartigheid, gerechtigheid, of het oordeel. Daarom moeten zij nog vuil blijven' (1V 88:35).

We lezen in hedendaagse openbaring: 'Alle koninkrijken is een wet gegeven' (1V 88:36). Bijvoorbeeld:

'Want wie niet in staat is zich aan de wet van een celestiaal koninkrijk te houden, kan geen celestiale heerlijkheid verdragen.

'En wie niet in staat is zich aan de wet van een terrestriaal koninkrijk te houden, kan geen terrestriale heerlijkheid verdragen.

'En wie niet in staat is zich aan de wet van een telestiaal koninkrijk te houden, kan geen telestiale heerlijkheid verdragen' (1V 88:22-24).

Met andere woorden, het koninkrijk van heerlijkheid waaraan wij bij het laatste oordeel worden toegewezen, wordt niet bepaald door liefde,

maar door de wet die God in zijn plan heeft ingesteld om ons in aanmerking te laten komen voor het eeuwige leven, 'de grootste van alle gaven Gods' (1V 14:7).

IV.

Ouders hebben in hun wisselwerking met en onderwijs aan hun kinderen veel gelegenheden om die beginselen toe te passen. Bijvoorbeeld wanneer ouders hun kinderen voorzien van aardse gaven. Net zoals God zijn kinderen op aarde gaven schenkt zonder daarvoor gehoorzaamheid aan zijn wetten te eisen, geven ouders hun kinderen veel — zoals onderdak en voedsel — ook al voldoen de kinderen niet volledig aan alle ouderlijke regels. Maar als ouders het voorbeeld volgen van een alwijze en liefdevolle hemelse Vader die zijn kinderen wetten en geboden heeft opgelegd om hun welzijn te waarborgen, maken ook zij sommige ouderlijke gaven afhankelijk van gehoorzaamheid.

Als ouders een opstandig kind hebben — zoals een tiener die alcohol of drugs gebruikt — staan ze voor een ernstig dilemma. Vereist de ouderlijke liefde dat ze het gebruik van die middelen in hun huis toestaan, of vereisen de burgerlijke wet, de ernst van het gedrag of de belangen van de andere kinderen in het gezin dat dit verboden wordt?

Een nog ernstiger vraag is de volgende: als een volwassen kind met iemand gaat samenwonen, vereist de ernst van buitenechtelijke seks dan dat de ouders alle contact met dat kind verbreken om hun volledige afkeuring te laten blijken, of vereist de ouderlijke liefde dat het samenwonen wordt genegeerd? Ik heb beide uitersten gezien, en ik denk dat beide ongepast zijn.

Waar trekken ouders de grens? Dat is een kwestie van ouderlijke wijsheid gebaseerd op de inspiratie van de Heer. Er is geen enkel aspect van het ouderschap waarin we hemelse leiding meer behoeven of kunnen ontvangen dan bij beslissingen omtrent de opvoeding van kinderen en het besturen van het gezin. Dit zijn beslissingen van eeuwig belang.

Ouders dienen in hun worsteling met deze problemen te denken aan de lering van de Heer dat we de negenennegentig achterlaten en de wildernis ingaan om het verloren schaap te redden.¹¹ President Monson heeft opgeroepen tot een liefdevolle kruistocht om onze broeders en zusters die rondlopen in de wildernis te redden van onverschilligheid en onwetendheid.¹² Die leringen vereisen blijvende, liefdevolle zorg, wat ongetwijfeld betekent dat we liefdevol met hen blijven omgaan.

Ouders dienen ook aan de veelvuldige lering van de Heer te denken dat 'wie Hij liefheeft, tuchtigt de Here' (Hebreeën 12:6).¹³ In zijn conferentie-toespraak over liefde en verdraagzaamheid heeft ouderling Nelson gezegd dat 'ware liefde voor de zondaar een moedige confrontatie noodzakelijk kan maken — maar geen berusting! Ware liefde ondersteunt geen zelfvernietigend gedrag.'¹⁴

Waar de grens ook wordt getrokken tussen de macht van de liefde en de toepassing van de wet — als er geboden worden overtreden, heeft dat onvermijdelijk zijn uitwerking op

liefdevolle gezinsbanden. Jezus heeft gezegd:

'Meent gij, dat Ik gekomen ben om vrede op aarde te brengen? Neen, zeg Ik u, veeleer verdeeldheid.

'Want van nu aan zullen vijf in een huis verdeeld zijn, drie tegen twee en twee tegen drie.

'Zij zullen verdeeld zijn, vader tegen zoon en zoon tegen vader, moeder tegen dochter en dochter tegen moeder' (Lucas 12:51-53).

Deze ernstige lering herinnert ons eraan dat als gezinsleden er niet eensgezind naar streven om Gods geboden te onderhouden, er verdeeldheid zal heersen. Wij doen al wat wij kunnen om de gezinsbanden niet te schaden, maar soms gebeurt dat toch, ondanks al onze pogingen om dat te voorkomen.

De spanningen die afdwalende dierbaren met zich meebrengen, zullen afbreuk doen aan ons geluk, maar ze behoren geen afbreuk te doen aan onze liefde voor elkaar, noch aan onze geduldige inspanningen om weer eensgezind te worden in ons begrip van Gods liefde en Gods wetten.

Ik getuig van de waarheid van deze zaken, die deel uitmaken van het heilsplan en de leer van Christus, van wie ik getuig. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie Russell M. Nelson, 'Divine Love', *Liahona*, februari 2003, p. 12.
2. Zie Alma 42:25.
3. Zie bijvoorbeeld Richteren 2:12-14; Psalmen 7:11; IV 5:8; 63:32.
4. Zie bijvoorbeeld 2 Koningen 23:26-27; Efeziërs 5:6; 1 Nephi 22:16-17; Alma 12:35-36; IV 84:24.
5. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 226.
6. Zie Openbaring 12:7-8.
7. Privécorrespondentie d.d. 6 december 2005, in het bezit van de auteur.
8. Vergelijk Alma 42:8.
9. Vergelijk Mosiah 24:14-15.
10. Zie Matteüs 4:17.
11. Zie Lucas 15:3-7.
12. Zie Thomas S. Monson, 'Verloren bataljons', *De Ster*, september 1987, p. 3.
13. Zie ook Spreuken 3:12; Openbaring 3:19; IV 95:1.
14. Russell M. Nelson, 'Teach Us Tolerance and Love', *Ensign*, mei 1994, p. 71.

God onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, leren kennen

OUDERLING ROBERT D. HALES

van het Quorum der Twaalf Apostelen

U hebt het geloofsvuur in u, dat wacht om door de Geest Gods te worden aangestoken en aangewakkerd.

Broeders en zusters, ik wil mijn dank uiten dat de levende profeten in deze conferentie getuigenis geven van God onze hemelse Vader en zijn Zoon Jezus Christus, en dat de Heilige Geest ons onderricht.

Zoals geprofeteerd, leven we in een tijd waarin geloven steeds verder uit de maatschappij verdwijnt. Het geloof in God wordt alom in twijfel getrokken en zelfs aangevallen om

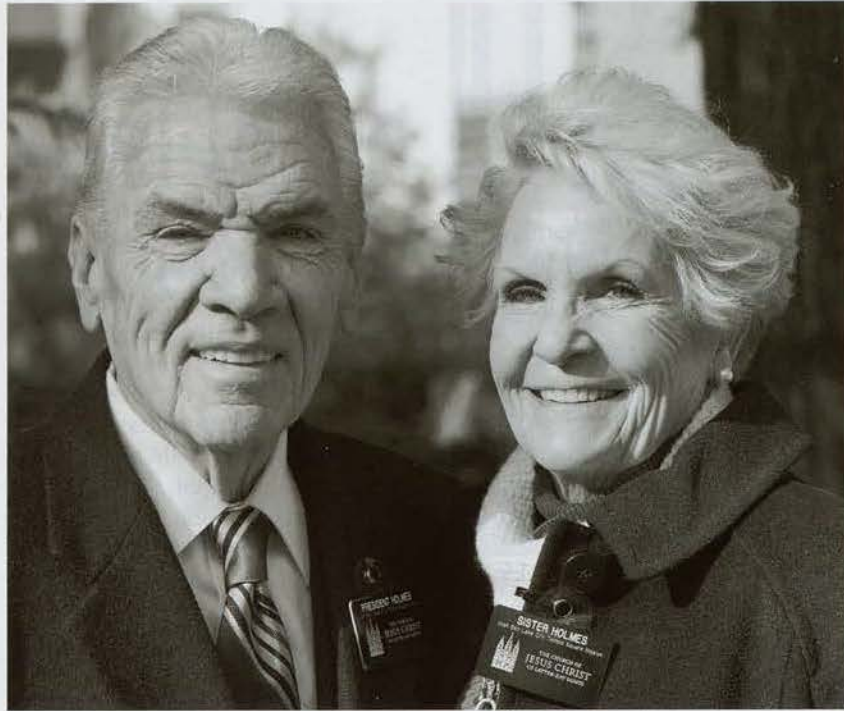
politieke, sociale en, ja, godsdienstige redenen. Het atheïsme, de leer dat God niet bestaat, grijpt overal snel om zich heen.

Desalniettemin verklaren wij, de leden van de herstelde Kerk van Jezus Christus, dat wij 'in God, de eeuwige Vader, en in zijn Zoon, Jezus Christus, en in de Heilige Geest'¹ geloven.

Sommigen stellen zich de vraag: 'Waarom is geloof in God belangrijk? Waarom heeft Jezus gezegd: "Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt"?'²

Zonder God zou het graf het einde en onze aardse ervaringen zinloos zijn. Onze groei en vooruitgang zouden van tijdelijke aard zijn, onze prestaties van generlei waarde, en onze problemen zonder betekenis. Er zou geen goed noch kwaad zijn, en geen morele verantwoordelijkheid om als medekinderen van God voor elkaar te zorgen. Ja, zonder God zou er geen sterfelijk noch eeuwig leven zijn.

Als u of een van uw dierbaren zin aan het leven wil geven of meer

zekerheid wil dat God in ons leven geïnteresseerd is, bied ik u, als vriend en als apostel, mijn getuigenis dat Hij bestaat!

Sommigen vragen zich wellicht af: hoe kan ik dat zelf te weten komen? Wij weten dat God leeft omdat we in het getuigenis van zijn dode en levende profeten geloven, en Gods Geest ons heeft laten voelen dat het getuigenis van die profeten waar is.

Uit hun getuigenissen, opgetekend in de heilige Schrift, weten we dat '[God] de mens heeft geschapen, man en vrouw; naar zijn eigen beeld en naar zijn eigen gelijkenis'.³ Wellicht verbaast het sommigen dat we op God lijken. Een eminent theoloog vindt zelfs dat men zich een gesneden beeld maakt, dat men afgodisch en godslasterlijk is als men zich God in de vorm van een mens voorstelt.⁴ Maar God zelf heeft gezegd: 'Laat *Ons* nederdalen en de mens vormen naar *ons* beeld, naar *onze* gelijkenis'.⁵

Het gebruik van de woorden *ons* en *onze* in deze schrifttekst geeft ons ook inzicht in de relatie tussen de Vader en de Zoon. God legt verder uit: 'Door mijn eniggeboren [Zoon] heb ik deze dingen geschapen'.⁶ De

Vader en de Zoon zijn twee aparte en verschillende personen — zoals een vader en zoon altijd zijn. Dat zou een reden kunnen zijn waarom de naam van God in het Hebreeuws, *Elohim*, niet enkelvoud maar meervoud is.

Uit het Nieuwe Testament leren we dat de hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, een lichaam hebben. Zij kunnen maar op één plek tegelijk zijn, zoals de discipel Stefanus heeft getuigd: 'Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen, staande ter rechterhand Gods'.⁷

We weten ook dat de Vader en de Zoon beiden een stem hebben. In Genesis en het boek Mozes staat dat Adam en Eva 'de stem van de Here God [hoorden], terwijl zij wandelden in de hof in de koelte van de dag'.⁸

We weten dat de Vader en de Zoon beiden een gezicht hebben, dat Zij kunnen staan en dat Zij spreken. De profeet Henoeh heeft verklaard: 'Ik zag de Heer; en Hij stond voor mijn aangezicht en Hij sprak met mij, zoals de ene mens met de andere spreekt'.⁹

We weten dat de lichamen van de Vader en zijn Zoon in vorm en ledematen gelijk zijn aan die van ons. In het boek Ether in het Boek van

Mormon lezen we: 'En de sluier werd van de ogen van de broeder van Jared weggenomen, en hij zag de vinger des Heren; en die was als de vinger van een mens, als vlees en bloed'.¹⁰ Later openbaarde de Heer Zich in zijn volle gedaante, waarna Hij zei: 'Zie, dit lichaam, dat gij nu aanschouwt, is het lichaam van mijn geest; en (...) zo zal Ik aan mijn volk verschijnen in het vlees'.¹¹

We weten dat de Vader en de Zoon gevoelens hebben voor ons. In het boek Mozes staat: 'En het geschiedde dat de God des hemels de overigen van het volk aanschouwde, en Hij weende'.¹²

En we weten dat God en zijn Zoon Jezus Christus onsterfelijke, verheerlijkte en volmaakte wezens zijn. Over de Heiland Jezus Christus heeft de profeet Joseph Smith geschreven: 'Zijn ogen waren als een vurige vlam; het haar op zijn hoofd was zo wit als zuivere sneeuw; zijn gelaat straalde nog helderder dan de zon; en zijn stem was als het bruisen van geweldige wateren'.¹³

Geen getuigenis is belangrijker voor ons dan het getuigenis van Joseph Smith. Hij was de profeet die werd geroepen om de nieuwtestamentische kerk van Christus in deze tijd te herstellen, de laatste keer vóór de wederkomst van Jezus Christus dat het evangelie op aarde is. Evenals alle profeten die in hun bedeling het werk van God inluiden, kreeg Joseph bijzonder duidelijke en krachtige profetische manifestaties om de wereld op de wederkomst van de Heiland voor te bereiden.

Als veertienjarige jongen wilde hij weten bij welke kerk hij zich moest aansluiten. Na daar over nagedacht te hebben, wendde hij zich tot de Bijbel, waarin hij las:

'Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg (...) en zij zal hem gegeven worden.

Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende.¹⁴

Met geloof in die profetische woorden, en met vast, kinderlijk vertrouwen ging Joseph naar het bos vlak bij zijn huis, waar hij neerknielde en bad. Later heeft hij geschreven:

'Ik zag recht boven mijn hoofd een lichtkolom. (...)

'Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen, wier glans en heerlijkheid elke beschrijving tarten, boven mij in de lucht staan.'¹⁵

Toen hij naar die twee Personen keek, wist zelfs Joseph niet wie zij waren — want hij wist tot op dat moment niets af van de ware natuur van God en Christus. Maar toen, schrijft hij: '[sprak] een van Hen [...] tot mij, mij bij de naam noemend, en zei, wijzend op de ander: *Dit is mijn geliefde Zoon. Hoor Hem!*'¹⁶

Op basis van deze en andere unieke manifestaties heeft de profeet getuigd: 'De Vader heeft een lichaam van vlees en beenderen, even tastbaar als dat van de mens; de Zoon eveneens.'¹⁷

De profeten hebben door de eeuwen heen over eerdere manifestaties getuigd en blijven dat ook in deze conferentie doen. Het staat ieder echter vrij te kiezen. Het elfde geloofsartikel luidt als volgt: 'Wij eisen het goed recht de almachtige God te aanbidden volgens de stem van ons *eigen* geweten, en kennen alle mensen hetzelfde goed recht toe: laat hen aanbidden hoe, waar of wat zij willen.'¹⁸

Hoe kunnen we dan weten of wat wij persoonlijk geloven waar is?

Ik getuig dat we de waarheid *over God* te weten komen door de Heilige Geest. De Heilige Geest is het derde lid van de Godheid en is een Persoon van Geest. Zijn werk is om van God te getuigen¹⁹ en ons alles te leren.²⁰

Daarom moeten we ervoor zorgen dat we zijn invloed niet inperken. Als we niet het goede doen of als we sceptisch, cynisch of kritisch zijn, of geen respect voor anderen en hun overtuigingen tonen, kan de Geest

niet bij ons zijn. Dan gedragen we ons naar wat de profeten de *natuurlijke mens* noemen.

'Een ongeestelijk [natuurlijk] mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is.'²¹ Deze 'natuurlijke mens is een vijand van God, (...) en zal dat voor eeuwig en altijd zijn, tenzij hij zich overgeeft aan de ingevingen van de Heilige Geest, (...) en wordt als een kind: onderworpen, zachtmoedig, ootmoedig, geduldig, [en] vol liefde.'²²

Als we ons niet overgeven aan de zachte invloeden van de Heilige Geest lopen we het gevaar zoals Korihor, een antichrist in het Boek van Mormon, te worden. Niet alleen geloofde Korihor niet in God, hij bespote ook nog eens de Heiland, de verzoening, en de geest van profetie, en verkondigde valselijk dat God en Christus niet bestaan.²³

Voor Korihor was het niet genoeg om God te verwerpen en rustig zijn eigen leven te leiden. Hij hoonde de gelovigen en eiste dat de profeet Alma hem een teken van Gods bestaan en

macht zou tonen. Alma's antwoord is nu nog net zo veelbetekenend als toen: 'Gij hebt tekens genoeg gehad; wilt gij uw God verzoeken? Wilt gij zeggen: Toon mij een teken, terwijl gij het getuigenis hebt van al dezen, uw broeders, en ook van al de heilige profeten? De Schriften zijn u voorgelegd, ja, en alle dingen wijzen erop dat er een God is; ja, zelfs de aarde, en alle dingen op het oppervlak daarvan, ja, en haar beweging, ja, en ook alle planeten die zich bewegen in hun vaste orde, getuigen dat er een oppermachtige Schepper is.'²⁴

Uiteindelijk kreeg Korihor een teken. Hij werd met stomheid geslagen. 'En Korihor strekte zijn hand uit en schreef, zeggende: (...) ik weet dat niets dan de kracht Gods dit over mij had kunnen brengen; ja, en ik heb altijd geweten dat er een God was.'²⁵

Broeders en zusters, wellicht weet u al, diep in uw ziel, dat God leeft. Misschien weet u nog niet alles over Hem en begrijpt u niet al zijn wegen, maar u hebt het geloofsvuur in u, dat wacht om door de Geest Gods en het

licht van Christus, waarmee u geboren bent, te worden aangestoken en aangewakkerd tot een verwarmend vuur.

Kom dus. Geloof de getuigenissen van de profeten. Leer God en Christus kennen. Dat patroon is in het verleden en het heden in alle duidelijkheid door de profeten verkondigd.

Verlang er ijverig naar te weten of God leeft.

Dit verlangen zal ertoe leiden dat we gaan nadenken over het hemelse — opdat de bewijzen van God die overal om ons heen zijn ons hart gaan raken.

Met een verzacht hart zullen we gehoor geven aan de oproep van de Heiland om de Schriften te onderzoeken²⁶ en daar nederig uit te leren.

Dan zullen we onze hemelse Vader in de naam van onze Redder, Jezus Christus, kunnen vragen of wat we leren waar is. De meesten van ons zullen God niet zien zoals de profeten Hem gezien hebben, maar de stille, zachte stem van de Geest — de gedachten en gevoelens die de Heilige Geest in ons verstand en ons hart legt — zal ons de onbetwistbare

kennis geven dat Hij bestaat en dat Hij ons liefheeft.

Het is uiteindelijk aan al Gods kinderen op aarde om op zoek te gaan naar die kennis. Als u zich niet kan herinneren ooit in God geloofd te hebben, of als u niet meer gelooft, of als u gelooft maar niet echt met overtuiging, nodig ik u uit om nu op zoek te gaan naar een getuigenis van God. Wees niet bang voor spot. De kracht en vrede die voortkomen uit God kennen en het troostende gezelschap van zijn Geest zal uw zoektocht voor eeuwig de moeite waard maken.

Bovendien zult u met uw getuigenis van God uw familie, nakomelingen, vrienden en uzelf tot zegen kunnen zijn — alle mensen van wie u houdt. Uw kennis van God is niet alleen de grootste gave die u ze kunt geven; het zal u ook de grootste vreugde schenken die u ooit zult hebben.

Als bijzondere getuige van de eniggeboren Zoon van onze liefdevolle hemelse Vader, namelijk Jezus Christus, getuig ik dat God bestaat. Ik *weet* dat Hij leeft. Ik beloof u dat als u en uw dierbaren Hem nederig,

oprecht en ijverig zoeken, ook u dat met zekerheid zult weten. U zult een getuigenis krijgen. En de zegeningen van God te kennen zullen voor eeuwig aan u en uw familie toebehoren. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Geloofsartikelen 1:1.
2. Johannes 17:3; cursivering toegevoegd.
3. Leer en Verbonden 20:18; zie ook Genesis 1:27; Mozes 2:27.
4. Zie Krister Stendahl, 'To Speak About God', *Harvard Divinity Bulletin*, deel 36, nr. 2 (lente 2008): pp. 8–9.
5. Genesis 1:26; Mozes 2:26, cursivering toegevoegd.
6. Mozes 2:1.
7. Handelingen 7:56.
8. Mozes 4:14; zie ook Genesis 3:8.
9. Mozes 7:4.
10. Ether 3:6.
11. Ether 3:16.
12. Mozes 7:28.
13. IV 110:3.
14. Jakobus 1:5–6.
15. Geschiedenis van Joseph Smith 1:16–17.
16. Geschiedenis van Joseph Smith 1:17.
17. IV 130:22.
18. Geloofsartikelen 1:11, cursivering toegevoegd.
19. Johannes 15:26.
20. Johannes 14:26.
21. 1 Korintiërs 2:14.
22. Mosiah 3:19.
23. Zie Alma 30.
24. Alma 30:44.
25. Alma 30:52.
26. Johannes 5:39.

Het onmogelijke nastreven

OUDERLING JORGE F. ZEBALLOS

van de Zeventig

Het eeuwige leven houdt in dat we voor eeuwig in familieverband bij God wonen. Zou deze belofte niet de grootste aansporing moeten vormen om ons uiterste best te doen?

Toen de twaalf discipelen in het oude Amerika werden geroepen, gebod de Heer Jezus Christus hun: 'Welnu, Ik wil dat gij volmaakt zijt zoals Ik, of zoals uw Vader die in de hemel is, volmaakt is.'¹ De Heiland had net zijn succesvolle, onzelfzuchtige en allesovertreffende zending op aarde volbracht. Daardoor kon Hij met gezag verklaren dat Hij en zijn Vader, onze Vader, de voorbeelden zijn die wij allemaal dienen te volgen.

Puur menselijk gezien lijkt dat in eerste instantie een onmogelijke opgave. Dat verandert echter als we gaan inzien dat we er niet alleen voor

staan. De beste en krachtigste hulp die een mens zich maar kan wensen, staat altijd tot onze beschikking. In de eerste plaats is er de liefdevolle hand van onze eeuwige Vader die verlangt dat wij voor altijd bij Hem terugkeren. Als onze Vader, wil Hij onze fouten en zwakheden, de zonden die wij begaan, altijd graag vergeven. De enige voorwaarde is onze volledige en oprechte bekering. In aanvulling daarop, en als de ultieme manifestatie van zijn onmetelijke liefde voor al zijn kinderen, zegent Hij ons met het unieke werk van de Heiland, namelijk de verzoening. Die is tot stand gebracht door een gehoorzame Zoon die altijd de wil van de Vader wil doen voor het heil van ons allemaal.

De Heer heeft het volgende aan de profeet Joseph Smith geopenbaard: 'En indien u mijn geboden onderhoudt en volhardt tot het einde, zult u het eeuwige leven hebben, welke gave de grootste van alle gaven Gods is.'² Deze goddelijke belofte is mogelijk en haalbaar. Het eeuwige leven houdt in dat we voor eeuwig in familieverband bij God wonen.³ Zou deze belofte niet de grootste aansporing moeten vormen om ons uiterste best te doen en het beste van onszelf te geven om deze belofte waar te maken?

Aan het begin van de herstelling, toen dit wonderbare werk op het punt stond om onder de mensenkinderen tevoorschijn te komen, zei de Heer: 'Daarom, o gij die u in dienst van God begeeft, ziet toe dat gij Hem met geheel uw hart, macht, verstand en kracht dient, opdat gij ten laatste dage schuldeloos voor God zult staan.'⁴ Met geheel ons hart, met geheel onze macht, met geheel ons verstand en met geheel onze kracht, dat wil zeggen met geheel ons wezen.

President David O. McKay heeft gezegd: 'De rijke beloningen komen alleen tot hen die er moeite voor doen.'⁵ Deze beloningen zijn voor wie geloof in Jezus Christus ontwikkelen en zijn wil volgen om te werken, offers te brengen en alles te geven om het koninkrijk van God te versterken en op te bouwen.

De vervulling van de goddelijke belofte van het eeuwige leven, van volmaaktheid en eeuwige vreugde in gezinsverband hangt af van ons oprechte geloof in Jezus Christus, gehoorzaamheid aan de geboden, volharding en ijver, ons hele leven lang.

De Heer verwacht niet dat wij iets doen wat we niet kunnen bereiken. Het gebod om volmaakt te worden zoals Hij is, spoort ons aan om het beste uit onszelf te halen, de talenten en eigenschappen te ontdekken en te ontwikkelen waarmee een liefdevolle eeuwige Vader ons heeft gezegend. Zij helpen ons om ons potentieel als kinderen van God te verwezenlijken. Hij kent ons, Hij kent onze mogelijkheden en onze beperkingen. De uitnodiging en de opdracht om volmaakt te worden, om het eeuwige leven te bereiken, gelden voor alle mensen.

Direct nadat hij het volk leerde dat het 'niet nodig [is] dat iemand harder loopt dan hij kracht heeft', geeft koning Benjamin aan dat het 'noodzakelijk [is] dat hij ijverig is om daardoor de prijs te kunnen behalen'⁶ God vraagt niet meer dan dat we ons best doen, omdat dat niet rechtvaardig zou

zijn. Maar Hij neemt evenmin genoeg met minder dan dat, omdat dat ook niet rechtvaardig zou zijn. Laten wij dus altijd het beste van onszelf geven in de dienst van God en onze medemensen. Laten wij zo goed mogelijk dienen in ons gezin en in onze roepingen in de kerk. Laten wij ons uiterste best doen, en elke dag iets beter worden.

Het eeuwig heil en het eeuwig leven zijn alleen mogelijk door de verzoening van onze Heiland, aan wie wij alles te danken hebben. Maar om deze hoogste zegeningen te ontvangen, moeten wij eerst ons deel doen: '(...) want wij weten dat wij, na alles wat wij kunnen doen, door de genade worden gered.'¹⁷ Laten wij met geloof, enthousiasme, toewijding, verantwoordelijkheidsgevoel en liefde ons uiterste best doen, dan doen wij al het mogelijke om het onmogelijke te bereiken. Dan bereiken wij wat menselijkerwijs

onmogelijk is, maar wat door de goddelijke hulp van onze liefhebbende Vader en het oneindige zoenoffer van onze Heiland de grootste gave en de heerlijkste werkelijkheid wordt: in de familieband voor eeuwig in de tegenwoordigheid van God leven.

Ik bid dat wij allemaal, door goed te leven en van het avondmaal te nemen, het verbond zullen gedenken en voortdurend hernieuwen dat wij met onze hemelse Vader hebben gesloten toen wij ons lieten dopen en de verordeningen van het herstelde evangelie ontvingen. Ik bid dat wij ons uiterste best zullen doen als echtelieden, ouders, kinderen, broeders en zusters, in onze roepingen, in het uitdragen van het evangelie, in het redden van wie zijn afgedwaald, in het werken voor het heil van onze voorouders, in ons werk en in ons dagelijks leven.

Ik bid dat wij van ons leven, net als

de apostel Paulus, kunnen zeggen: 'Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden.'¹⁸

Als wij dat doen, voldoen wij aan de vereisten van onze Vader in de hemel zodat Hij ons meer dan ooit kan zegenen, zowel in dit leven als in het leven in de eeuwigheid. Hij wil ons graag alles geven wat Hij heeft, ja, ons deelgenoot maken van zijn grootste gave, het eeuwige leven.

Hoewel volmaaktheid puur menselijk gezien een onmogelijkheid lijkt, getuig ik dat onze Vader en onze Heiland ons laten weten dat wij het onmogelijke kunnen bereiken. Ja, het is mogelijk om het eeuwige leven te bereiken. Ja, het is mogelijk om nu en altijd gelukkig te zijn.

De auteur van het volmaakte plan met deze heerlijke beloften is onze Vader in de hemel, en Hij leeft. Zijn Zoon, Jezus Christus, heeft de last van onze zonden en de onrechtvaardigheden in de wereld op zich genomen, zodat wij gevrijwaard kunnen zijn van de gevolgen ervan. Ik weet dat onze Heer Jezus Christus leeft. Het evangelie en het priesterschap zijn voor de laatste maal op aarde hersteld door de profeet Joseph Smith. Wij zijn nu enorm gezegend met apostelen en profeten die door God zijn geroepen om ons te leiden op de weg terug naar onze Vader. President Thomas S. Monson is geroepen om leiding te geven aan dit grote werk in deze tijd. Hij is een profeet van God. Daarvan getuig ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. 3 Nephi 12:48.
2. IV 14:7.
3. Zie De Gids bij de Schriften, 'Eeuwig leven', p. 43.
4. IV 4:2.
5. Zie *The Teachings of David O. McKay*, samengesteld door Mary Jane Woodger (2004), p. 300.
6. Mosiah 4:27.
7. 2 Nephi 25:23.
8. 2 Timoteüs 4:7.

Joseph Smith — profeet van de herstelling

OUDERLING TAD R. CALLISTER

van de Zeventig

Door toedoen van Joseph Smith zijn alle machten, sleutels, leringen en verordeningen hersteld, die noodzakelijk zijn voor het heil en de verboging van de mens.

Stel dat men u de volgende drie feiten over een nieuwtestamentele figuur zou geven en verder niets: ten eerste, Jezus heeft deze man een 'kleingelovige' genoemd (Matteüs 14:31); ten tweede, deze man sloeg in een vlaag van woede het oor af van de slaaf van de hogepriester; en ten derde, deze man ontkende tot drie keer toe Jezus te hebben gekend, hoewel hij dagelijks in zijn gezelschap was geweest. Als dat alle informatie was die u over

deze man had en waar u op af moest gaan, en u zou die man hebben afgedaan als een schurk of een onverlaat, zou u nooit een van de grootste mannen aller tijden hebben leren kennen: de apostel Petrus.

Evenzo hebben sommigen geprobeerd de profeet Joseph Smith af te rekenen op een onbeduidende zwakte, om zo eveneens het belangrijkste uit het oog te verliezen: de man, en zijn zending. Joseph Smith was de gezalfde des Heren, geroepen om Christus' kerk op aarde te herstellen. Toen hij uit het bos kwam, waren hem vier fundamentele waarheden duidelijk geworden die toentertijd niet door de christelijke wereld werden verkondigd.

Ten eerste had hij geleerd dat God de Vader en Jezus Christus twee aparte en verschillende wezens zijn. De Bijbel bevestigt Joseph Smiths ontdekking. Daar lezen we dat de Zoon zijn wil aan die van de Vader onderwierp (zie Matteüs 26:42). We zijn ontroerd door de overgave van de Verlosser en putten kracht uit zijn voorbeeld om evenzo te doen, maar wat had de diepte en passie van

Christus' overgave, of de motiverende kracht van dat voorbeeld, voor nut gehad als de Vader en de Zoon een en dezelfde waren geweest, en de Zoon in werkelijkheid slechts zijn eigen wil onder een andere naam had gevolgd?

De Schriften bevatten verder bewijs van deze belangrijke waarheid: 'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft' (Johannes 3:16). Een vader die zijn enige zoon opoffert is de hoogste uiting van liefde die het verstand en het hart van de mens kunnen begrijpen en voelen. Zij komt tot uitdrukking in het ontroerende verhaal van Abraham en Isaak (zie Genesis 22). Maar als de Vader dezelfde is als de Zoon, dan gaat dit grootste offer van alle offers verloren, en offert Abraham niet langer Isaak — Abraham offert nu Abraham.

De tweede belangrijke waarheid die Joseph Smith ontdekte, was dat de Vader en de Zoon beiden een verheerlijkt lichaam van vlees en beenderen hebben. Na zijn opstanding verscheen Jezus aan zijn discipelen en zei: 'Betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb' (Lucas 24:39). Sommigen zeggen dat Hij wel met een lichaam is verscheen, maar dat Hij na naar de hemel te zijn opgevaren zijn lichaam heeft afgelegd en zijn geestesvorm op Zich heeft genomen. Maar de Schrift leert ons dat dat niet mogelijk was. Paulus heeft verklaard: 'Wij weten, dat Christus, nu Hij uit de doden is opgewekt, niet meer sterft: de dood voert geen heerschappij meer over Hem' (Romeinen 6:9). Met andere woorden, toen Christus eenmaal uit de dood was herrezen, kon zijn lichaam nooit meer van zijn geest worden gescheiden, anders zou Hij de dood smaken, waarvan Paulus juist zegt dat het na zijn opstanding niet meer mogelijk was.

De derde waarheid die Joseph Smith leerde was dat God nog steeds tot de mens spreekt — dat de hemelen niet gesloten zijn. Iemand hoeft

slechts drie vragen te beantwoorden, ooit geopperd door ouderling Hugh B. Brown, om tot die conclusie te komen (zie 'Profiel van een profeet', *Liabona*, juni 2006, p. 13). Ten eerste, houdt God net zoveel van ons als van de mensen tot wie Hij in nieuwtestamentische tijden sprak? Ten tweede, heeft God nu nog dezelfde macht als Hij toen had? En ten derde, hebben wij zijn hulp nu net zo hard nodig als zij toen? Als het antwoord op die vragen 'ja' is, en als God gisteren, vandaag en altijd dezelfde is, zoals de Schriften verklaren (zie Mormon 9:9), dan is er weinig ruimte voor twijfel — God spreekt in deze tijd ook tot de mens, precies zoals Joseph Smith heeft gezegd.

De vierde waarheid die Joseph Smith duidelijk werd, was dat de volledige Kerk van Jezus Christus toen niet op aarde was. Uiteraard waren er goede mensen en enkele componenten van de waarheid, maar de apostel Paulus had in vroegere tijden geprofeet dat vóór de wederkomst van Christus eerst de afval moest komen (zie 2 Tessalonicenzen 2:3).

Na het eerste visioen van Joseph Smith voltrok de herstelling van Christus' kerk zich 'regel op regel, voorschrift op voorschrift' (LV 98:12).

Bij monde van Joseph Smith werd de leer hersteld dat het evangelie tot de doden in de geestenwereld was gepredikt aan wie de evangelieboodschap niet op aarde was gebracht (zie LV 128:5–22; zie ook LV 138:30–34). Dat was geen uitvinding van een creatieve geest; het was de herstelling van een bijbelse waarheid. Petrus heeft lang geleden geschreven: 'Want daartoe is ook aan doden het evangelie gebracht, opdat zij wel, naar de mens, wat het vlees aangaat, zouden geoordeeld worden doch, naar God, wat de geest betreft, zouden leven' (1 Petrus 4:6). Frederic W. Farrar, bekend auteur en theoloog in de anglicaanse kerk, heeft het volgende over deze lering van Petrus gezegd: 'Men heeft er alles aan gedaan om de duidelijke boodschap van dit vers weg te redeneren. Het is een van de waardevolste teksten in de Schrift, en er is geen sprake van dubbelzinnigheid

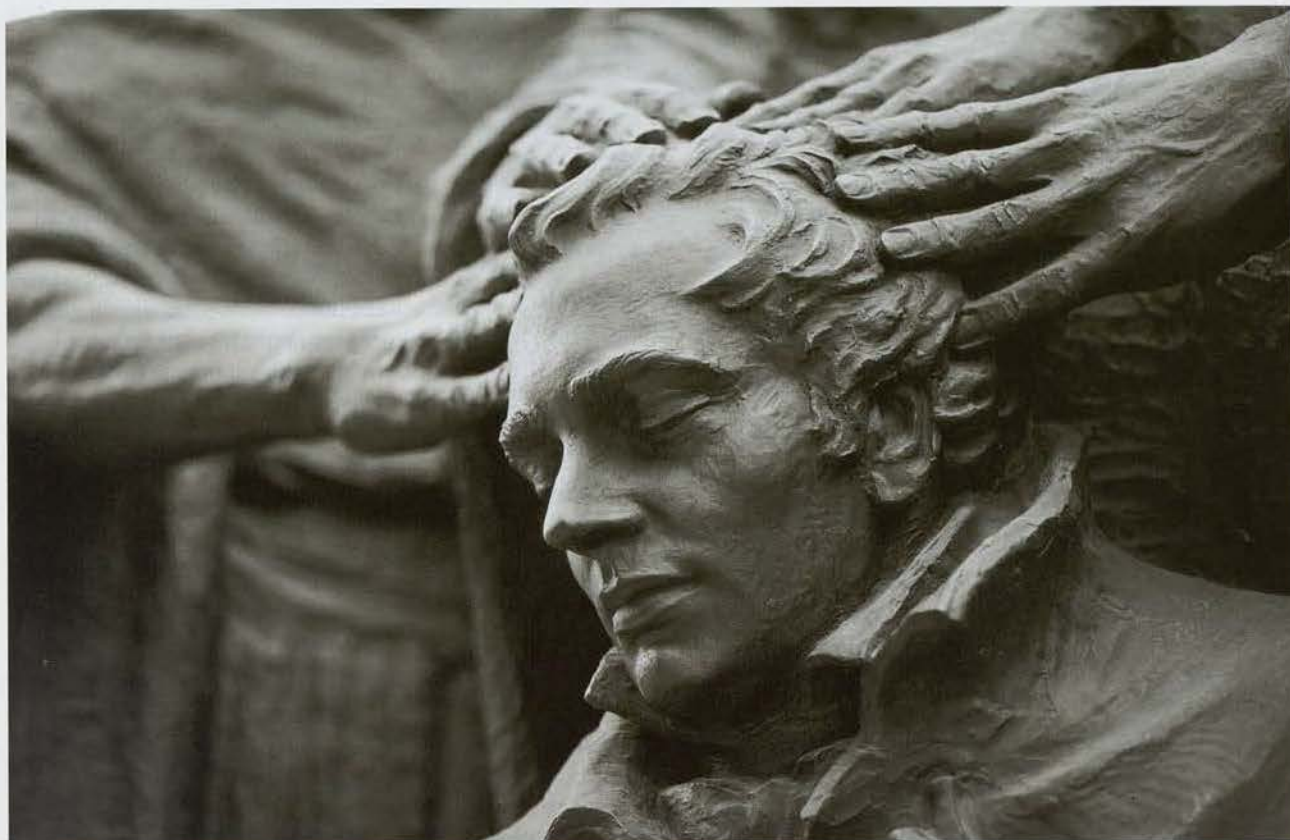
(...). Want als taal enige betekenis heeft, dan betekent deze taal dat Christus, toen zijn geest in de onderwereld was afgedaald, de heilsboodschap aan de eens onboetvaardige doden heeft gebracht' (*The Early Days of Christianity* [1883], p. 78).

Velen denken dat er slechts één hemel en één hel is. Joseph Smith heeft de waarheid hersteld dat er meerdere hemelen zijn. Paulus schreef over een man die tot in de derde hemel was weggevoerd (zie 2 Korintiërs 12:2). Kan er een derde hemel zijn als er geen tweede of eerste hemel is?

In veel opzichten lijkt het evangelie van Jezus Christus op een puzzel van duizend stukjes. In de tijd dat Joseph Smith ten tonele verscheen, waren er misschien honderd stukjes gelegd. Toen was daar Joseph Smith, die veel van de andere negenhonderd stukjes op hun plek legde, zodat de mensen konden zeggen: 'O, nu begrijp ik waar ik vandaan ben gekomen, waarom ik hier ben en waar ik naartoe ga.' De Heer heeft de rol van Joseph Smith in de herstelling glashelder gemaakt: 'Dit geslacht zal mijn woord door u ontvangen' (LV 5:10).

Ondanks deze vloed aan herstelde bijbelse waarheden hebben eerlijke waarheidszoekers opgemerkt: 'Ik heb geen moeite met deze leerstellingen, maar wel met al die engelen en visioenen die Joseph Smith zegt te hebben gehad. Daarin kan ik in deze moderne tijden maar moeilijk geloven.'

Tot deze oprechte waarheidszoekers zeggen wij liefdevol: 'Waren er geen engelen en visioenen in Christus' kerk in nieuwtestamentische tijden? Is er geen engel aan Maria en Jozef verschenen? Zijn er op de berg der verheerlijking geen engelen aan Petrus, Jakobus en Johannes verschenen? Zijn Petrus en Johannes niet door een engel uit de gevangenis gered? Is er geen engel aan Cornelius verschenen, en aan Paulus na de schipbreuk, en aan Johannes op het eiland Patmos?

En Petrus kreeg een visioen over de prediking van het evangelie aan de heidenen; Paulus over de derde hemel; Johannes over de laatste dagen, en Stefanus heeft de Vader en de Zoon in een visioen gezien.

Ja, Joseph Smith heeft engelen en visioenen gezien, omdat hij het instrument in Gods handen was om de Kerk van Jezus Christus zoals die in vroeg-christelijke tijden had bestaan, te herstellen — al haar gezag en leringen.

Jammer genoeg schuift men soms de waardevolle evangeliewaarheden die door Joseph Smith zijn hersteld aan de kant, omdat men zich liever bezighoudt met historische of wetenschappelijke kwesties die van weinig belang zijn voor iemands heil, en men daarmee zijn geestelijke geboorterecht inruilt voor een bord linzensoep. Zij ruilen de absolute zekerheid van de herstelling in voor twijfel, en verliezen daarmee hun geloof in dingen die zij eens zeker wisten, en dat alles wegens een paar dingen die ze niet begrijpen — een

verraderlijke valkuil. Er zullen altijd ogenschijnlijk intellectuele crises aan de horizon verschijnen zolang er geloof vereist wordt en ons verstand beperkt is, maar evenzo zal er altijd de zekere en solide leer van de herstelling zijn waaraan we ons kunnen vasthouden en die het fundament verschaft waarop we ons getuigenis kunnen bouwen.

Toen veel van Christus' volgelingen Hem in de steek lieten, vroeg Hij aan zijn apostelen: 'Gij wilt toch ook niet weggaan?'

Petrus' antwoord behoort in elk hart te worden gegrift: 'Tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven' (Johannes 6:66–68).

Mocht iemand zich van de herstelde leerstellingen afkeren, waar zal hij dan naartoe gaan om de ware natuur van God te weten te komen, zoals die in het heilige bos is geopenbaard? Waar zal hij de leerstellingen van het voorsterfelijk bestaan, de doop voor de doden en het eeuwig huwelijk aantreffen? En waar zal hij

het verzegelingsgezag vinden, waarmee man, vrouw en kinderen over het graf heen aan elkaar worden verzegeld?

Door toedoen van Joseph Smith zijn alle machten, sleutels, leringen en verordeningen hersteld, die noodzakelijk zijn voor het heil en de verhoging van de mens. U zult die nergens anders in de wereld vinden. Ze worden in geen enkele andere kerk gevonden. Noch worden ze gevonden in de filosofie, de wetenschap of een bedevaart, hoe intellectualistisch die ook mogen lijken. Het eeuwig heil wordt slechts op één plek gevonden, die door de Heer zelf is aangegeven, toen Hij zei: 'De enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem' (LV 1:30).

Ik getuig dat Joseph Smith de profeet van de herstelling is, zoals hij zelf heeft gezegd. Ik sluit mij aan bij de regel uit die prachtige lofzang: 'Ere de man tot wie sprak weer Jehova.' (Ere de man', lofzang 24.) In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Beheerst in alle dingen

OUDERLING KENT D. WATSON

van de Zeventig

Als wij in alles beheersing leren, ontwikkelen we een gave van de Heilige Geest.

Als antwoord op een vraag van de profeet Joseph Smith zei de Heer: 'En niemand kan aan dit werk meewerken tenzij hij ootmoedig en vol liefde is, geloof, hoop en naastenliefde heeft, en beheerst in alle dingen, wat er ook aan zijn zorg zal worden toevertrouwd.'¹

De instructie om beheerst in alle dingen te zijn is op ons allen van toepassing. Wat is beheersing en waarom wil de Heer dat wij ons beheersen? Een beperkte definitie kan zijn: 'ons beheersen op het gebied van eten en drinken.' Deze betekenis van beheersing kan een goede beschrijving zijn van gehoorzaamheid aan het woord van wijsheid. Soms wordt *beheersing*

gedefinieerd als 'niet boos worden of je geduld niet verliezen.' Deze definities zijn echter ondergeschikt aan het schriftuurlijke gebruik van het woord.

In geestelijk opzicht is beheersing een goddelijke eigenschap van Jezus Christus. Hij verwacht van ons dat wij die eigenschap ontwikkelen. Als wij beheersing in alle dingen leren, ontwikkelen we een gave van de Heilige Geest.

Toen de apostel Paulus in zijn brief aan de Galaten bepaalde vruchten van de Geest beschreef, sprak hij over 'liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing.'²

Toen Paulus in een brief aan Titus de eigenschappen van een bisschop beschreef, zei hij dat een bisschop 'niet eigenzinnig [mocht] optreden, niet driftig [mocht] zijn, (...) [maar] beheerst.'³ Beheerst zijn betekent dat we in alle dingen matig en gedisciplineerd zijn.

Toen Alma de jonge in het land Gideon predikte, zei hij:

'Ik vertrouw erop dat gij niet in de hoogmoed van uw hart verheven zijt; ja, ik vertrouw erop dat gij uw hart niet op de rijkdommen en de ijdelheden der wereld hebt gezet. (...)

'Nu wil ik dat gij ootmoedig zijt, en onderworpen en zachtmoedig,

gezeglijk, een en al geduld en lankmoedigheid, matig in alle dingen.'⁴

In een latere boodschap zei Alma tegen zijn zoon Shiblon, en indirect tegen ons allemaal: 'Zie toe dat gij niet tot hoogmoed verheven wordt'.⁵ We behoren veeleer 'in alle dingen ijverig en matig [te zijn]'.⁶ Ons beheersen houdt in dat wij zorgvuldig onze verwachtingen en verlangens onder de loep nemen; dat wij ijverig en geduldig rechtschapen doelen nastreven.

Enkele jaren geleden reed ik van mijn werk naar huis toen een tegenligger een wiel verloor. Het wiel vloog over de middenberm heen. Het rolde over de snelweg mijn kant op. Auto's probeerden naar alle kanten uit te wijken. Niemand wist welke kant het wiel op zou gaan. Ik stuurde naar links toen ik eigenlijk naar rechts had moeten gaan, en het wiel kwam op de rechterhoek van mijn voorruit terecht.

Een vriend belde mijn vrouw op om haar over het ongeluk te vertellen. Ze vertelde me later dat haar eerste gedachte was dat ik letsel door glassplinters had opgelopen. Ik zat inderdaad onder de stukjes glas maar ik had geen letsel. Dat kwam niet door mijn rijvaardigheid, maar omdat de voorruit van mijn kleine auto van versterkt glas was gemaakt.

Versterkt glas wordt, net als versterkt staal, door een verhittingsproces bewerkt om de sterkte te vergroten. Als versterkt glas onder druk komt te staan, breekt het niet zo gemakkelijk in scherpe stukjes die letsel kunnen veroorzaken.

Op soortgelijke wijze is een versterkte ziel — een nederige en liefdevolle ziel — een persoon met een vergrote geestelijke kracht. Met meer geestelijke kracht zijn we in staat om zelfbeheersing te ontwikkelen en gematigd te leven. Dan leren we onze boosheid, ijdelheid en hoogmoed beheersen. Met toegenomen geestelijke kracht kunnen we ons

beschermen tegen de hedendaagse, gevaarlijke buitensporigheden en verwoestende verslavingen.

We zijn allemaal op zoek naar gemoedsrust en willen allemaal veiligheid en geluk voor ons gezin. Als we in de economische recessie van het afgelopen jaar naar lichtpuntjes kijken, hebben sommigen van ons wellicht geleerd dat gemoedsrust, veiligheid en geluk niet te vinden zijn in een nieuw huis of wereldse bezittingen waarvan de schuld groter is dan we ons kunnen veroorloven.

We leven in een ongeduldige en buitensporige wereld van onzekerheid en conflict. Het lijkt op de bekeerlingen in verschillende godsdiensten in de tijd van Joseph Smith toen hij als 14-jarige jongen naar een antwoord op zijn vragen zocht. De jonge Joseph zei: 'Zodat al hun sympathie voor elkaar, zo zij die ooit hadden bezeten, volledig verloren ging in woordenstrijd en meningsverschillen.'⁷

Zekerheid voor ons gezin komt voort uit zelfbeheersing, uit het vermijden van buitensporigheden en uit beheersing in alle dingen. Gemoedsrust komt voort uit een versterkt geloof in Jezus Christus. We zullen gelukkig zijn als we ijverig de verbonden naleven die we bij onze doop en in de tempel van de Heer hebben gesloten.

Is er een groter voorbeeld van zelfbeheersing dan onze Heiland, Jezus Christus?

Wanneer we in ons hart door twist en onenigheid boos worden, zegt de Heiland dat we ons moeten 'bekeren en worden als een klein kind.'⁸ We moeten vrede sluiten met onze broeder en naar hem toegaan met 'een volmaakt voornemen des harten'.⁹

Als andere mensen onvriendelijk zijn, zegt Jezus: 'Maar mijn goedertierenheid zal niet van u wijken.'¹⁰

Als we met beproevingen geconfronteerd worden, zegt Hij: 'Wees geduldig onder benauwingen, beschimp niet hen die u beschimpen.

Bestuur uw huisgezin in zachtmoedigheid en wees standvastig.'¹¹

Als we onderdrukt worden, kunnen we troost vinden in de woorden: 'Hij werd verdrukt en Hij werd gekweld, maar toch deed Hij zijn mond niet open.'¹² 'Waarlijk, Hij heeft ons leed op Zich genomen en onze smarten gedragen.'¹³

Toen Jezus Christus, de grootste van allen, zo erg voor ons leed dat Hij uit iedere porie bloedde, uitte Hij geen boosheid of spot. Met onovertroffen zelfbeheersing dacht Hij niet aan Zichzelf maar aan ons. En toen zei Hij nederig en liefdevol: 'Niettemin, ere zij de Vader, en Ik dronk en volbracht mijn voorbereidingen voor de mensenkinderen.'¹⁴

Het afgelopen jaar heb ik aan de heiligen en vrienden in Azië mijn getuigenis kunnen geven van onze Heiland en de herstelling van het evangelie. De meesten van hen zijn heiligen der laatste dagen van de eerste generatie. Zij zijn als pioniers verwijderd van de hoofdzetel van de kerk. Hun leven daar als hedendaagse heiligen is te vergelijken met dat van de eerste heiligen der laatste dagen in Noord-Amerika.

In deze prachtige, gevarieerde wereld in Azië, waar de leden van

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen slechts een fractie van een procent van de bevolking uitmaken, heb ik meer waardering gekregen voor de christelijke eigenschap zelfbeheersing. Ik heb liefde en waardering voor deze heiligen, die mij door hun voorbeeld hebben laten zien wat nederigheid en naastenliefde inhouden, en die 'beheerst [zijn] in alle dingen, wat er ook aan [hun] zorg zal worden toevertrouwd.'¹⁵ Door hen heb ik meer begrip gekregen voor de liefde van God voor al zijn kinderen.

Ik geef u mijn getuigenis dat onze Verlosser leeft en dat al Gods kinderen aanspraak kunnen maken op de goddelijke gave van beheersing. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. IV 12:8
2. Galaten 5:22-23.
3. Titus 1:7-8, NBV.
4. Alma 7:6, 23.
5. Alma 38:11.
6. Alma 38:10.
7. Geschiedenis van Joseph Smith 1:6.
8. 3 Nephi 11:37.
9. Zie 3 Nephi 12:24.
10. 3 Nephi 22:10.
11. IV 31:9.
12. Mosiah 14:7.
13. Mosiah 14:4.
14. IV 19:19.
15. IV 12:8.

Bekeer u opdat Ik u moge genezen

OUDERLING NEIL L. ANDERSEN
van het Quorum der Twaalf Apostelen

De uitnodiging tot bekering klinkt zelden als een terechtwijzing, maar vaak als een liefdevolle oproep tot een ommekeer om zich weer tot God te wenden.

Broeders en zusters, zes maanden geleden ben ik als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen geroepen. De samenwerking met de mannen die zo lang mijn voorbeeld en leraar waren, blijft mij nederig stemmen. Ik waardeer uw gebeden en steunverlening enorm. Voor mij is het een tijd van vurig gebed geweest, waarin ik aanvaarding door de Heer heb gezocht. Ik heb zijn liefde op heilige en onvergetelijke manieren gevoeld. Ik getuig dat Hij leeft en dat dit zijn heilige werk is.

Wij houden van president Thomas S. Monson, de profeet van de Heer. Ik zal nooit vergeten hoe

vriendelijk hij mij afgelopen april riep. Na ons gesprek spreidde hij zijn armen uit om mij te omarmen. President Monson is een lange man. Toen hij zijn lange armen stevig om mij heen sloeg, voelde ik mij als een kleine jongen in de beschermende armen van een liefhebbende vader.

In de maanden na die ervaring heb ik nagedacht over de uitnodiging van de Heer om tot Hem te komen en geestelijk door Hem te worden omarmd. Hij zei: 'Zie, de [armen] van mijn barmhartigheid [zijn] naar u uitgestrekt, en wie ook komt, hem zal Ik aannemen; en gezegend zijn zij die tot Mij komen.'¹

In de Schriften staat dat zijn armen open², uitgestrekt³ en sterk⁴ zijn, en dat wij erin gesloten⁵ zijn. Zij worden beschreven als machtig⁶ en heilig⁷, armen der barmhartigheid⁸, armen der geborgenheid⁹, armen van liefde¹⁰, 'de gehele dag uitgestrekt'.¹¹

Wij hebben deze geestelijke armen allemaal wel eens om ons heen gevoeld. Wij hebben zijn vergeving, liefde en troost ervaren. De Heer heeft gezegd: 'Ik ben het die u troost.'¹²

Het verlangen van de Heer dat wij tot Hem komen om door Hem te worden omarmd, is vaak een uitnodiging tot bekering. 'Zie, Hij nodigt alle mensen uit, want de armen der

barmhartigheid zijn naar hen uitgestrekt, en Hij zegt: Bekeert u, en Ik zal u aannemen.'¹³

Als wij zondigen, wenden wij ons van God af. Als wij ons bekeren, wenden wij ons weer tot God.

De uitnodiging tot bekering klinkt zelden als een terechtwijzing, maar vaak als een liefdevolle oproep tot een ommekeer om zich weer tot God te wenden.¹⁴ Een liefdevolle Vader en zijn eniggeboren Zoon wenken ons om meer te zijn dan we zijn, op een hoger plan te leven, te veranderen en de vreugde van het onderhouden van de geboden te ervaren. Als discipelen van Christus verheugen wij ons in de zegen van bekering en de vreugde van vergeving. Zij worden een deel van ons, die onze gedachten en gevoelens bepalen.

De tienduizenden mensen die naar deze conferentie luisteren, leiden in verschillende mate een rechtschapen leven. Toch is bekering een zegen voor ons allemaal. Wij moeten allemaal de armen der barmhartigheid van de Heiland voelen door de vergeving van onze zonden.

Jaren geleden sprak ik eens met een man die, lang daarvoor, een tijdje de geboden had laten varen. Door zijn verkeerde keuzen was hij zijn lidmaatschap van de kerk kwijtgeraakt. Hij was al weer een tijd terug in de kerk en hield zich trouw aan de geboden, maar werd geplaagd door zijn vroegere uitspattingen. Ik merkte dat hij zich schaamde en groot berouw had omdat hij zijn verbonden opzij had geschoven. Na ons onderhoud gaf ik hem een priesterschapszegen. Voordat ik een woord had gezegd, voelde ik de enorme liefde en vergeving die de Heiland voor hem koesterde. Na de zegen omarmden wij elkaar en huilde de man openlijk.

Ik sta versteld over de omsluitende armen van barmhartigheid en liefde die de Heiland de boetvaardige biedt, hoe zelfzuchtig de verzaakte zonde ook was. Ik getuig dat de Heiland

onze zonden kan en graag wil vergeven. Behalve voor de weinigen die overlopen naar Satan na de volheid gekend te hebben, is er geen zonde waarvoor geen vergiffenis mogelijk is.¹⁵ Het is een geweldig voorrecht voor ons allemaal om ons van onze zonden af te keren en tot Christus te komen. Goddelijke vergiffenis is een van de zoetste vruchten van het evangelie, waarbij de schuld en pijn in ons hart plaatsmaken voor vreugde en gemoedsrust. Jezus verklaarde: 'Wilt gij nu niet tot Mij terugkeren, en u van uw zonden bekeren en tot inkeer komen, opdat Ik u kan genezen?'¹⁶

Sommigen van u hebben misschien 'een machtige verandering in het hart'¹⁷ nodig om u van ernstige zonden te ontdoen. De hulp van een priesterschapsleider kan noodzakelijk zijn. Voor de meesten is bekering een individuele kwestie, waarbij ze dagelijks de hulp van de Heer zoeken om te veranderen.

Voor de meesten is bekering meer een reis dan een eenmalige gebeurtenis. Dat is niet eenvoudig. Veranderen is moeilijk. Dat vereist tegen de wind in lopen en tegen de stroom in zwemmen. Jezus verklaarde: 'Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij.'¹⁸ Bekering is ons afkeren van zaken zoals oneerlijkheid, hoogmoed, boosheid en onreine gedachten; en ons wenden tot andere zaken, zoals vriendelijkheid, onzelfzuchtigheid, geduld en spiritualiteit. Wij wenden ons weer tot God.

Hoe stellen wij vast waar wij ons van moeten bekeren? Wanneer een dierbare of vriend iets oppert dat we moeten veranderen, steekt de natuurlijke mens in ons soms de kop op en zegt: 'O, jij vindt dat ik moet veranderen? Nou, kijk eerst maar eens naar jezelf.' Wij kunnen beter de Heer nederig om inzicht vragen: 'Vader, wat wilt Gij dat ik doe?' Dan komen de antwoorden. Dan zien wij in hoe we moeten veranderen. De Heer spreekt

dan tot ons in onze gedachten en in ons hart.¹⁹

Vervolgens is de keuze aan ons — bekeren wij ons of verbreken wij onze verbinding met de hemel?

Alma waarschuwde: 'Tracht niet uzelf in het minste (...) te verontschuldigen.'²⁰ Als wij 'de verbinding verbreken', geloven wij de geestelijke stem niet meer die ons uitnodigt om te veranderen. Wij bidden wel maar luisteren niet echt. Aan onze gebeden ontbreekt het geloof dat tot bekering leidt.²¹

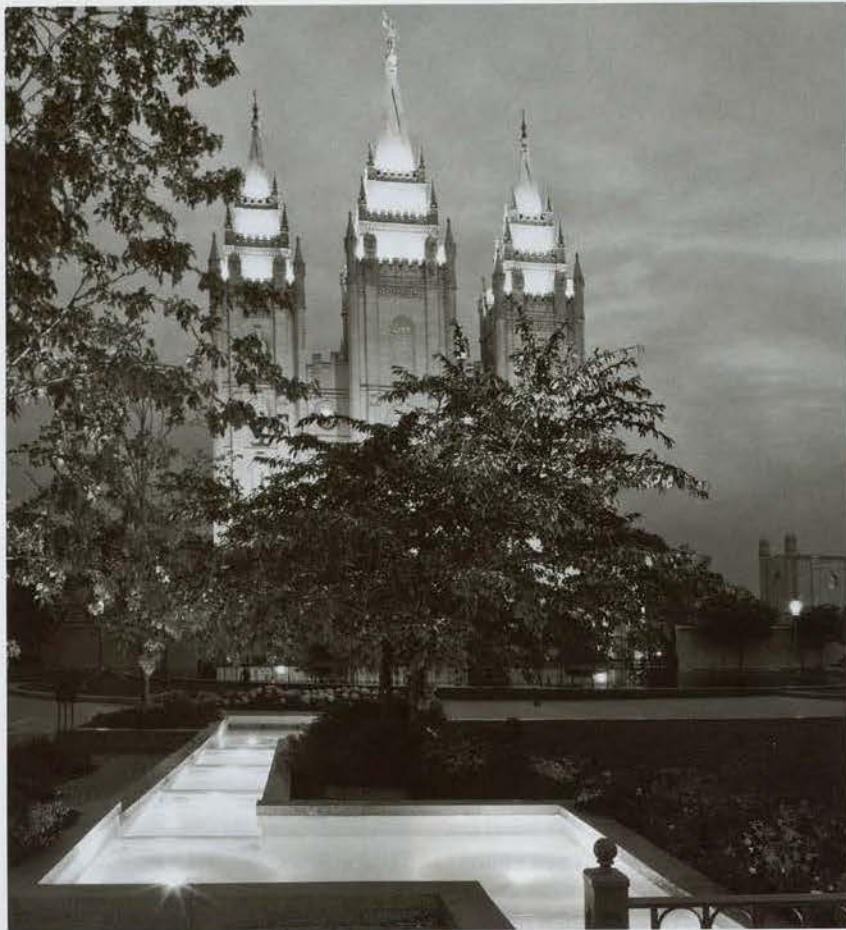
Op dit moment zegt iemand ongetwijfeld: 'Broeder Andersen, u begrijpt het niet. U kunt niet voelen wat ik heb gevoeld. Het is te moeilijk om te veranderen.'

U hebt gelijk, ik begrijp het ook niet helemaal. Maar er is er Een die dat wel kan. Hij weet het. Hij heeft uw pijn gevoeld. Hij heeft verklaard: 'Ik heb u in mijn handpalmen gegraveerd.'²² De Heiland is daar, Hij reikt ons de hand, en wenkt ons om tot Hem te komen.²³ Wij kunnen ons bekeren. Echt waar!

Inzicht in wat we moeten veranderen, voert tot berouw om het leed dat we hebben veroorzaakt. Dat leidt weer tot een oprechte belijdenis aan de Heer en, indien nodig, aan anderen.²⁴ Indien mogelijk maken we goed wat we verkeerd hebben gedaan.

Bekering wordt een onderdeel van ons dagelijks leven. Het is erg belangrijk om wekelijks van het avondmaal te nemen — om ootmoedig en nederig voor de Heer te komen, onze afhankelijkheid van Hem te erkennen, Hem te vragen om vergeving en hernieuwing, en te beloven Hem altijd indachtig te zijn.

Soms merken we bij onze bekering, bij onze dagelijkse inspanningen om meer als Christus te worden, dat we steeds met dezelfde moeilijkheden worstelen. Net als bij de beklimming van een berg met veel bomen zien we onze vorderingen soms pas als we hogerop vanaf een uitstekende rand omlaag kijken. Raak niet ontmoedigd. Als u naar bekering streeft en eraan werkt, bent u met het bekeringsproces bezig.

Als wij ons verbeteren, krijgen wij beter zicht op het leven en ervaren wij de Heilige Geest sterker.

Soms vragen wij ons af waarom wij ons onze zonden nog herinneren lang nadat we die hebben verzaakt. Waarom duurt de droefheid over onze fouten soms nog voort na onze bekering?

Misschien kent u nog het volgende ontroerende verhaal van president James E. Faust. 'Ik herinner me dat toen ik jong was, mijn grootmoeder (...) onze heerlijke maaltijden kookte op een houtfornuis. Als de houtkist naast het fornuis leeg raakte, pakte grootmoeder die stilletjes op en ging die buiten bij de stapel cederhout weer vullen, waarop ze de zwaar geladen kist weer naar binnen droeg.'

President Faust vervolgde daarna met emotionele stem: 'Ik was zo ongevoelig (...) dat ik daar gewoon zat en mijn geliefde grootmoeder de houtkist uit de keuken zelf liet vullen.

Ik schaam me hiervoor, en heb het mijn hele leven betreurd dat ik heb nagelaten haar te helpen. Ik hoop haar eens om vergeving te vragen.'²⁵

Ruim 65 jaar waren voorbijgegaan. Als president Faust het zich nog steeds herinnerde en het betreunde dat hij zijn grootmoeder destijds niet had geholpen, is het dan verwonderlijk dat wij ons sommige dingen nog steeds herinneren en die betreuren?

In de Schriften staat ook niet dat wij onze verzaakte zonden in het sterfelijk leven zullen vergeten. Er staat dat de Heer er niet meer aan zal denken.²⁶

Zonden verzaken betekent dat we er niet meer naar terugkeren. Verzaken kost tijd. Om ons te helpen, laat de Heer soms flarden herinneringen aan onze fouten bij ons achter.²⁷ Het is een belangrijk aspect van onze aardse leerschool.

Als wij onze zonden oprecht belijden, het met anderen naar beste

kunnen goedmaken en onze zonden verzaken door de geboden te onderhouden, zijn wij op weg naar vergeving. Na verloop van tijd neemt de pijn van onze wroeging af, wordt 'de schuld uit ons hart (...) weggenomen'²⁸ en ontvangen wij 'gemoedsrust'.²⁹

De oprechte boetvaardige die maar geen verlichting lijkt te vinden, moedig ik aan om de geboden te blijven onderhouden. Ik beloof u dat verlichting zal komen op de tijd van de Heer. Genezen kost ook tijd.

Als u zich zorgen maakt, praat dan met uw bisschop. Een bisschop is begiftigd met onderscheidingsvermogen.³⁰ Hij zal u helpen.

In de Schriften staat de waarschuwing om 'de dag van uw bekering niet (...) uit te stellen!'³¹ Maar in dit leven is het nooit te laat om ons te bekeren.

Ik sprak eens met een ouder echtpaar dat naar de kerk was teruggekeerd. Zij hadden het evangelie van hun ouders geleerd. Na hun huwelijk hadden ze de kerk vaarwel gezegd. Nu, 50 jaar later, keerden ze terug. Ik weet nog hoe de man het kantoor binnenkwam met een zuurstoftank achter zich aan. Zij betuigden hun spijt dat ze niet trouw waren gebleven. Ik vertelde hoe blij we waren met hun terugkeer, en verzekerde hen van de open armen van de Heer voor wie zich bekeren. De oude man antwoordde: 'Dat weten wij, broeder Andersen. Maar het spijt ons dat onze kinderen en kleinkinderen de zegeningen van het evangelie niet hebben. Wij zijn terug, maar we zijn wel alleen terug.'

Zij waren niet alleen terug. Bekering verandert ons niet alleen, maar is ook een zegen voor onze familie en dierbaren. Met onze oprechte bekering zullen, op de tijd van de Heer, de uitgestrekte armen van de Heiland niet alleen ons omsluiten, maar zich ook uitstrekken tot het leven van onze kinderen en nakomelingen. Bekering betekent altijd dat er meer vreugde in het verschiep ligt.

Ik getuig dat onze Heiland ons van

onze zonden kan verlossen. Ik heb zijn verlossende macht zelf ervaren. Ik heb zijn genezende hand onmiskenbaar bij duizenden mensen over de hele wereld gezien. Ik getuig dat zijn goddelijke gave de schuld uit ons hart wegneemt en ons gemoedsrust schenkt.

Hij heeft ons lief. Wij zijn leden van zijn kerk. Hij nodigt ons allemaal uit om ons te bekeren, ons af te keren van onze zonden en tot Hem te komen. Ik getuig dat Hij er is, in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. 3 Nephi 9:14.
2. Zie Mormon 6:17.
3. Zie Alma 19:36; 2 Koningen 17:36.
4. Zie Psalmen 136:12.
5. Zie 2 Nephi 1:15.
6. Zie IV 123:6.
7. Zie 3 Nephi 20:35.
8. Zie Alma 5:33.
9. Zie Alma 34:16.
10. Zie IV 6:20.
11. 2 Nephi 28:32.
12. 2 Nephi 8:12.
13. Alma 5:33.
14. Zie Helaman 7:17.
15. Zie Boyd K. Packer, 'De stralende morgen van vergiffenis', *De Ster*, januari 1996, p. 19.
16. 3 Nephi 9:13.
17. Alma 5:12.
18. Matteüs 16:24.
19. Zie IV 8:2.
20. Alma 42:30.
21. Zie Alma 34:17-18.
22. Jesaja 49:16.
23. 3 Nephi 9:14.
24. Zie IV 58:43.
25. James E. Faust, 'Het gewichtigste van de wet: oordeel, barmhartigheid en trouw', *De Ster*, januari 1998, p. 59.
26. Zie IV 58:42-43; zie ook Alma 36:17-19.
27. Zie Dieter F. Uchtdorf, 'Het punt van veilige terugkeer', *Liabona*, mei 2007, p. 101.
28. Alma 24:10.
29. Mosiah 4:3. In de Schriften wordt ons geluk in dit en het volgende leven gekoppeld aan gemoedsrust. Zie Alma's lering dat het tegenovergestelde van vreugde gewetenswroeging is (zie Alma 29:5). Andere profeten verbinden de kwellingen van de goddelozen na dit leven aan hun schuldgevoelens (zie 2 Nephi 9:14, 46; Mosiah 2:38; 3:24-25; Mormon 9:5). Joseph Smith heeft gezegd: 'De mens is zijn eigen kweller en spreekt zijn eigen oordeel uit. Derhalve staat er geschreven: hun deel is in de poel die brandt van vuur en zwavel. De kwelling van teleurstelling is voor een man zo bitter als een poel des vuurs, die van zwavel brandt' (*History of the Church*, deel 6, p. 314).
30. Zie IV 46:27.
31. Alma 34:33.

Gebeden en ingevingen

PRESIDENT BOYD K. PACKER

President van het Quorum der Twaalf Apostelen

Ervaringen met ingevingen en gebeden doen zich vaak voor in de kerk. Zij maken deel uit van de openbaring waarvan onze hemelse Vader ons heeft voorzien.

Er is geen Vader die zijn kinderen voor een levenslange proefperiode naar een ver en gevaarlijk land zou sturen waar Lucifer de vrije hand heeft, zonder hen eerst te voorzien van een beschermende macht. Hij zou ze ook voorzien van manieren om met Hem van Vader tot kind en van kind tot Vader te communiceren. Ieder kind van onze Vader dat naar de aarde is gestuurd, is voorzien van de Geest van Christus, ofwel het licht van Christus.¹ Niemand onder ons is op aarde zonder hoop op hulp en verlossing.

De herstelling begon met het gebed van een veertienjarige jongen

en een visioen van de Vader en de Zoon. De bedeling van de volheid der tijden werd daarmee ingeluid.

De herstelling van het evangelie bracht kennis over het voorsterfelijke bestaan. Uit de Schriften weten we van de raadsvergadering in de hemel, en de beslissing om de zoons en dochters van God naar de aarde te sturen om een lichaam te krijgen en getoetst te worden.² Wij zijn kinderen van God. We hebben een geesteslichaam dat momenteel in een aardse tabernakel van vlees huist. In de Schrift staat: 'Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont?' (1 Korintiërs 3:16.)

Wij, de kinderen van God, leren dat we deel uitmaken van zijn 'grote plan van geluk' (Alma 42:8).

We weten dat er oorlog in de hemel is geweest. Lucifer en zijn volgelingen zijn zonder lichaam uitgeworpen:

'Satan, die oude slang, ja, de duivel, [stond op] tegen God en trachtte het koninkrijk van onze God en zijn Christus weg te nemen —

'daarom voert hij oorlog tegen de heiligen Gods en omsingelt hen geheel' (IV 76:28-29).

We hebben keuzevrijheid gekregen.³ We moeten die wijs gebruiken en dicht bij de Geest blijven, anders zullen we zo dwaas zijn om toe te

geven aan de verleidingen van de tegenstander. We weten dat onze fouten schoongewassen kunnen worden dankzij de verzoening van Jezus Christus, en dat ons sterfelijk lichaam tot zijn volmaakte gestalte zal worden hersteld.

'Want zie, de Geest van Christus wordt aan ieder mens gegeven, opdat hij goed van kwaad zal kunnen onderscheiden; welnu, ik toon u de wijze van oordelen; want alles wat uitnodigt om goed te doen en overreedt om in Christus te geloven, wordt door de macht en gave van Christus uitgezonden; daarom kunt gij met volmaakte kennis weten dat het van God is' (Moroni 7:16).

Er is een volmaakte manier om door de Geest te communiceren, 'want de Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods' (1 Korintiërs 2:10).

Na de doop in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen volgt er een tweede verordening: 'Handoplegging voor de gave van de Heilige Geest' (Geloofsartikelen 1:4).

Die aangename, stille stem van inspiratie is meer een gevoel dan een geluid. Er kan zuivere intelligentie tot

het verstand worden gesproken. De Heilige Geest communiceert meestal niet met ons door de lichamelijke zintuigen, maar door onze geest.⁴ Deze inspiratie krijgen we in de vorm van gedachten, gevoelens, ingevingen en indrukken.⁵ We zullen de geestelijk overgebrachte woorden meer *voelen* dan *boren*, en zullen met geestelijke ogen *zien* in plaats van met aardse.⁶

Ik heb jaren met ouderling LeGrand Richards in het Quorum der Twaalf Apostelen gezeten. Hij stierf op 96-jarige leeftijd. Hij vertelde ons dat hij als twaalfjarige een geweldige algemene conferentie in de Tabernakel bijwoonde. Daar hoorde hij president Wilford Woodruff spreken.

President Woodruff vertelde hoe hij jaren eerder door de Geest was gewaarschuwd. Hij had van het Eerste Presidium opdracht gekregen om 'alle heiligen Gods in New England en Canada op te halen en ze naar Zion te brengen.'⁷

Hij kwam bij het huis van een van de broeders in Indiana en parkeerde zijn koets op het erf, waarin hij met zijn vrouw en een kind ging slapen, terwijl de familie in het huis sliep. Kort nadat hij zich te ruste had begeven, fluisterde de Geest hem een

waarschuwing in: 'Sta op en verplaats je koets.' Hij stond op en zette de koets op een andere plek neer. Toen hij terug naar bed wilde gaan, sprak de Geest weer tot hem: 'Haal je ezels onder die eikenboom vandaan.' Dat deed hij, waarna hij weer terug naar bed ging.

Binnen een half uur werd de boom waaronder de ezels aanvankelijk hadden gestaan door een wervelwind van zijn plek gerukt. De wind voerde de boom negentig meter over twee hekken mee. De enorme boom, die een omtrek had van anderhalve meter, kwam precies op de plek neer waar eerder zijn koets had gestaan. Door naar de ingevingen van de Geest te luisteren, had ouderling Woodruff zijn eigen leven en dat van zijn vrouw en kind gered.⁸

Diezelfde Geest kan ook u waarschuwen en beschermen.

Toen ik bijna vijftig jaar geleden als algemeen autoriteit was geroepen, woonden we op een kleine lap land in Utah Valley die we onze boerderij noemden. We hadden een koe, een paard, kippen en heel veel kinderen.

Op een zaterdag zou ik naar het vliegveld rijden om een vlucht naar een ringconferentie in Californië te

nemen. Maar de koe was drachtig, en niet in orde. Het kalf werd geboren, maar de koe kon niet overeind komen. We belden de veearts, die snel ter plekke was. Hij zei dat de koe een stuk draad had ingeslikt en de avond niet zou halen.

Ik zocht het telefoonnummer van het vleesverwerkingsbedrijf op, zodat mijn vrouw dat kon bellen om de koe te komen halen zodra die dood was.

Voor mijn vertrek gingen we in gebed. Onze kleine jongen sprak het uit. Toen hij onze hemelse Vader gevraagd had om 'papa op zijn reis te zegenen en ons allemaal te zegenen', vervolgde hij met een ernstig verzoek. Hij bad: 'Hemelse Vader, wilt u Bossy de koe zegenen, zodat zij weer beter zal worden.'

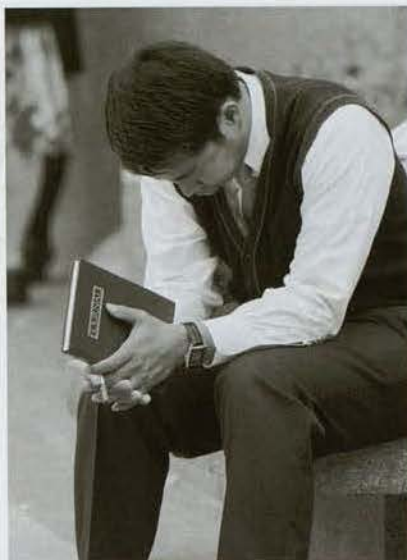
In Californië besprak ik het incident en zei: 'Hij moet nog leren dat we niet alles waar we om bidden zomaar krijgen.'

Er moest een les geleerd worden, maar ik was het die de les leerde, niet mijn zoontje. Toen ik zaterdagavond thuiskwam, was Bossy weer helemaal de oude.

Dit is niet alleen aan de profeten voorbehouden. De werking van de gave van de Heilige Geest is voor mannen, vrouwen en zelfs kinderen gelijk. Het is in deze wonderbaarlijke gave en macht waarin de geestelijke remedie voor elk probleem ligt opgesloten.

'En nu, door engelen deelt Hij zijn woord mee aan de mensen, ja, niet alleen aan mannen, maar ook aan vrouwen. Nu is dat niet alles; aan kleine kinderen worden dikwijls woorden gegeven die de wijzen en de geleerden beschamen' (Alma 32:23).

De Heer kan op veel manieren kennis in ons binnenste gieten om ons iets te laten weten, raad te geven, iets te leren, te corrigeren en ons te waarschuwen. De Heer heeft gezegd: 'Ik zal in uw gedachten en in uw hart tot u spreken door de Heilige Geest, die op u zal komen en die in uw hart zal wonen' (1V 8:2).

En Enos heeft geschreven: 'Terwijl ik aldus in de geest worstelde, zie, klonk de stem des Heren opnieuw in mijn binnenste' (Enos 1:10).

U kunt alles te weten komen wat u wilt weten. Bid dat u zult leren inspiratie te ontvangen en dat u die inspiratie waardig zult blijven. Houd dat kanaal — uw binnenste — rein en vrij van de rommel in de wereld.

Ouderling Graham W. Doxey, die in het Tweede Quorum der Zeventig werkzaam is geweest, vertelde mij eens over de volgende ervaring. Zijn moeder, die later raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium werd, heeft mij er ook over verteld.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog zat hij bij de marine en was hij gestationeerd in China. Samen met een paar anderen nam hij de trein naar de stad Tianjin om rond te kijken.

Ze namen later op de dag een trein terug naar de basis, maar na een uur veranderde de trein van koers in noordelijke richting. Ze zaten in de verkeerde trein! Ze spraken geen Chinees. Ze trokken aan de noodrem en brachten zo de trein tot stilstand. Ze stapten uit op een landelijke plek en konden maar één ding doen: teruglopen naar de stad.

Na een tijdje gelopen te hebben, stuitten ze op een pomplorrie zoals spoorwerkers die gebruiken. Ze zetten hem op de rails en begonnen

zich al pompend voort te bewegen. Bergafwaarts ging het vanzelf, maar bergopwaarts moest er geduwd worden.

Toen ze aan een steile afdaling begonnen, klauterden ze snel op de lorrie en maakten vaart. Graham was de laatste van het stel. Er was voor hem enkel nog plek voor op de lorrie. Hij rende mee en klauterde ten slotte op de lorrie. Hij gleed echter uit en viel. Hij kwam op zijn rug terecht, waarna hij bliksemsnel zijn voeten tegen de lorrie zette om te voorkomen dat hij onder de lorrie terechtkwam. Toen de lorrie meer vaart maakte, hoorde hij zijn moeder zeggen: 'Bud, wees voorzichtig!'

Hij droeg zware legerlaarzen. Zijn voet gleed weg en zijn dikke zool kwam klem te zitten tussen de tandwielen, waardoor de lorrie nog geen dertig centimeter voor zijn hand tot stilstand kwam.

Zijn ouders, die in die tijd het zendingsgebied Centraal-Oostelijke Staten presideerden, sliepen in een hotelkamer. Zijn moeder ging om ongeveer twee uur 's nachts overeind zitten en maakte haar man wakker: 'Bud is in moeilijkheden!' Zij knielden in gebed en baden voor de veiligheid van hun zoon.

In de eerstvolgende brief die hij kreeg, stond: 'Bud, wat is er aan de hand? Wat is er met je gebeurd?'

Toen schreef hij hun wat er was gebeurd. Toen ze de tijden vergeleken bleek dat op het precieze moment dat hij over het spoor stuitte, zijn ouders in hun hotelkamer aan de andere kant van de wereld waren neergeknield om voor zijn veiligheid te bidden.

Deze ervaringen met ingevingen en gebeden doen zich vaker voor in de kerk. Zij maken deel uit van de openbaring waarvan onze hemelse Vader ons heeft voorzien.

Een van de scherpste wapens van onze vijand is ons ervan te willen overtuigen dat we niet waardig meer

zijn om te bidden. Wie u ook bent en wat u misschien ook hebt gedaan, u kunt altijd bidden.

De profeet Joseph Smith heeft beloofd dat 'allen die een lichaam bezitten, macht hebben over hen die dat niet bezitten.'⁹

Als zich verleiding aandient, kunt u een deletetoets bedenken en de verleiding vervangen door bijvoorbeeld de woorden van een lievelingslofzang. Uw binnenste heeft het voor het zeggen; uw lichaam is het werktuig van uw binnenste. Als zich onreine gedachten aan u opdringen, vervang die dan met uw deletetoets. Goede muziek kan veel doen om uw gedachten te beheersen.¹⁰

Toen het Oliver Cowdery niet lukte om te vertalen, zei de Heer tegen hem:

'Zie, u hebt het niet begrepen; u hebt verondersteld dat Ik het u zou geven, terwijl u niet verder dacht dan alleen Mij te vragen.

'Maar zie, Ik zeg u dat u het in uw gedachten moet uitvorsen; daarna moet u Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; bijgevolg zult u voelen dat het juist is.

'Doch indien het niet juist is, zult gij dat gevoel niet hebben' (LV 9:7-9).

Dat beginsel laat zich illustreren met het verhaal over een meisje. Ze was boos dat haar broer een val had gemaakt om mussen te vangen.

Omdat er niemand was om haar te helpen zei ze bij zichzelf: 'Ik ga erover bidden.'

Na haar gebed zei het kleine meisje tegen haar moeder: 'Ik weet dat hij geen mussen in zijn val zal krijgen, omdat ik er over gebeden heb. Ik ben er zeker van dat hij geen mus zal vangen!'

Haar moeder zei: 'Hoe weet je dat zo zeker?'

Ze antwoordde: 'Na erover gebeden te hebben, ben ik naar buiten gegaan en heb die val in elkaar getrap!'

Bid, zelfs als je jong en opstandig bent zoals de profeet Alma, of als je

weerbarstig bent zoals Amulek, die 'van deze dingen [wist], maar toch [niet wilde weten]' (Alma 10:6).

Leer bidden. Bid vaak. Bid in gedachten, bid in uw hart. Ga op uw knieën. Gebed is uw sleutel tot de hemel. Het slot zit aan uw kant van de sluis. En ik heb geleerd om mijn gebeden altijd af te sluiten met 'Uw wil geschiede' (Matteüs 6:10; zie ook Lucas 11:2; 3 Nephi 13:10).

Verwacht niet dat u helemaal gevrijwaard wordt van moeilijkheden en teleurstellingen, van pijn en ontmoediging, want dat zijn de zaken die we hier hebben te doorstaan.

Iemand heeft geschreven:

*Met gedachteloze en ongeduldige banden,
verwarren wij de plannen
die de Heer smeedt voor zijn kind.
En als wij het dan uitschreeuwen
van de pijn,
zegt Hij: Stil nu, het zijn jouw
knopen die 'k ontbind.'*¹¹

De schriftuurlijke belofte is: 'Gij hebt geen bovenmenselijke verzoe-king te doorstaan. En God is getrouw, die niet zal gedogen, dat gij boven vermogen verzocht wordt, want Hij zal met de verzoeking ook voor de uitkomst zorgen, zodat gij ertegen bestand zijt' (1 Korintiërs 10:13).

De Heiland heeft gezegd: 'Nadert

tot Mij en Ik zal tot u naderen; zoekt Mij naarstig en gij zult Mij vinden; vraagt en gij zult ontvangen; klopt en u zal worden opengedaan' (LV 88:63).

We zijn deze conferentiebijeenkomst begonnen met de steunverlening aan de autoriteiten. Ten eerste werd Thomas S. Monson gesteund als president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik ken president Monson, denk ik, net zo goed als wie dan ook op aarde, en ik wil mijn getuigenis geven dat hij 'van Godswege (...) door profetie' is geroepen (Geloofsartikelen 1:5). Hij heeft behoefte aan onze gebeden — en ook zijn vrouw en zijn familie — nu er zo'n zware last op zijn schouders rust.

Ik bid dat hij naar lichaam en geest zal worden gesterkt en dat het de kerk duidelijk zal worden, zoals dat duidelijk is aan wie nauw bij hem betrokken zijn, dat hij 'van Godswege (...) door profetie' geroepen is. Daarna is hij 'door handoplegging van hen die daartoe het gezag bezitten, om het evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen' (Geloofsartikelen 1:5) in zijn ambt geïnstalleerd.

Moge de Heer president Monson en zijn familie op alle mogelijke noodzakelijke manieren zegenen en steunen om het grote werk dat op zijn schouders rust voort te zetten. Dat is mijn getuigenis en mijn zegen als dienstknecht des Heren in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie LV 84:46.
2. Zie LV 138:56; zie ook Romeinen 8:16.
3. Zie LV 101:78.
4. Zie 1 Korintiërs 2:14; LV 8:2; 9:8-9.
5. Zie LV 11:13; 100:5.
6. Zie 1 Nephi 17:45.
7. Zie Wilford Woodruff, Conference Report, april 1898, p. 30; 'Remarks', *Deseret Weekly*, 5 september 1891, p. 323.
8. Zie Wilford Woodruff, *Leaves from My Journal* (1881), p. 88.
9. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 228.
10. Zie LV 25:12.
11. Anoniem. In: Jack M. Lyon en anderen, red., *Best-Loved Poems of the LDS People* (1996), p. 304.

Vader en zoon: een opmerkelijke relatie

OUDERLING M. RUSSELL BALLARD

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Vaders en zoons kunnen veel doen om bij elkaar het beste naar boven te halen.

Het is geweldig om zoveel vaders schouder aan schouder met hun zoons te zien zitten om naar de leringen van de Heer te luisteren en raad van de algemene autoriteiten van de kerk te krijgen. Het is altijd fijn om in het gezelschap van de mannen en jongemannen van de priesterschap te zijn, maar vaders en zoons naast elkaar te zien zitten is wel heel speciaal. Het is een visuele herinnering aan twee belangrijke elementen van onze theologie: priesterschap en gezin. Het priesterschap is de goddelijke macht waarmee een

gezin voor eeuwig wordt verzegeld. Alles in het herstelde evangelie van Jezus Christus, inclusief de verordeningen van de heilige tempel, is erop gericht om gezinnen de kans te bieden deel te gaan uitmaken van het eeuwige gezin van God.

Vanavond richt ik mij tot u over gesprekken tussen vader en zoon. Geen relatie is echt te vergelijken met datgene wat er tussen een jongen en zijn vader kan en behoort te bestaan. Het kan een van de stimulerendste en vreugdevolste relaties in dit leven zijn, een die grote invloed kan hebben op hoe jongens en ook vaders zich ontwikkelen. Ik begrijp heel goed dat sommige jongemannen geen vader hebben met wie ze dit soort gesprekken kunnen voeren. En sommige mannen hebben geen zoons of hebben die door een ongeluk of ziekte verloren. Maar veel van wat ik vanavond ga zeggen, geldt ook voor ooms, opa's, priesterschapsleiders en andere mentors die de hiaten in deze belangrijke vader-zoonrelatie vullen.

Weet u, we zijn allemaal op reis. Vaders zijn een beetje langer op reis, maar niemand van ons is al op de plaats van bestemming aangekomen. We zijn nog niet wie we op zekere dag

zullen zijn. Vaders en zoons kunnen veel doen om bij elkaar het beste naar boven te halen.

Ik weet dat vader-zoonrelaties niet volmaakt zijn, maar alles wat ik u vanavond ga voorstellen is mogelijk als u er tijd en energie in steekt.

Jongemannen, jullie zijn de oogappel van je vader. In jullie zien zij een veelbelovende toekomst, jullie zijn hun hoop op een verbeterde versie van zichzelf. Jullie prestaties brengen hun veel vreugde. Jullie zorgen en problemen zijn hun zorgen en problemen.

Vaders, u bent het belangrijkste model van mannelijkheid voor uw zoons. U bent hun betekenisvolste mentor, en geloof het of niet, u bent op veel manieren hun held. Uw woorden en uw voorbeeld hebben grote invloed op hen.

Vanavond wil ik jullie, jongemannen, drie eenvoudige suggesties geven over hoe je het beste haalt uit je relatie met je vader. En daarna wil ik u, vaders, drie suggesties geven over opschieten en communiceren met uw zoons.

Tot jullie, Aäronisch-priesterschapsdragers, zeg ik dat ik van mening ben dat je met deze drie eenvoudige suggesties je relatie met je vader nog beter kunt maken dan die nu al is.

Ten eerste, vertrouw je vader. Hij is niet volmaakt, maar hij houdt van je en zou nooit iets doen wat voor jou niet het allerbeste is. Praat dus met hem. Vertel hem wat je denkt en voelt, wat je dromen en je zorgen zijn. Hoe meer hij over je weet, des te beter zal hij je zorgen begrijpen en je goede raad willen geven. Als jij je vertrouwen in je vader stelt, zal hij dat vertrouwen niet beschamen en nog harder willen proberen om je te begrijpen en te helpen. Als je vader heeft hij recht op inspiratie ten behoeve van jou. Zijn adviezen aan jou zijn de oprechte uitingen van iemand die jou kent en van je houdt. Meer dan wat ook wil je vader dat je

gelukkig en succesvol bent. Dus waarom zou je zo iemand niet willen vertrouwen? Jongens, vertrouw je vader.

Ten tweede, toon interesse in je vaders leven. Vraag naar zijn baan, zijn interesses, zijn doelen. Hoe heeft hij gekozen voor het werk dat hij nu doet? Hoe was hij toen hij jouw leeftijd had? Hoe heeft hij je moeder leren kennen? En naarmate je meer over hem te weten komt, zal je misschien beter gaan begrijpen waarom hij zo reageert. Kijk naar je vader. Kijk hoe hij je moeder behandelt. Kijk hoe hij zijn kerkroeping vervult. Kijk hoe

hij met andere mensen omgaat. Het zal je verbazen hoeveel je kunt leren door alleen maar naar hem te kijken en naar hem te luisteren. Vraag je af hoeveel je niet van hem weet en vraag het hem. Je liefde, bewondering en begrip zal toenemen door wat je te weten komt. Jongens, interesseer je in je vaders leven.

En *ten derde*, vraag je vader om raad. Laten we wel zijn: hij zal je die waarschijnlijk toch wel geven of je er nu om vraagt of niet, maar het werkt zoveel beter als je erom vraagt! Win zijn advies in over kerkactiviteiten, klassen, vrienden, school, uitgaan,

sport of andere hobby's. Raadpleeg hem over je kerktaken, je voorbereiding op je zending, over keuzes en beslissingen waar je voor staat. Uit niets spreekt meer respect voor een ander dan hem om raad te vragen, omdat je daarmee in feite tegen hem zegt: 'Ik waardeer je kennis en ervaring, en ik stel je ideeën en suggesties op prijs.' Zulke mooie woorden zou een vader wat graag uit de mond van zijn zoon horen komen.

Mijn ervaring is dat vaders die om advies worden gevraagd harder proberen om goede, verstandige en bruikbare raad te geven. Door je vader om raad te vragen heb je niet alleen profijt van zijn levenservaring, maar ook geef je hem dat kleine beetje extra motivatie om een betere vader en een betere man te worden. Hij zal zorgvuldiger nadenken over zijn advies aan jou en er harder aan werken om te doen wat hij zegt. Jongemannen, vraag je vader om raad!

Zo vaders, nu zijn jullie aan de beurt. Laten we nu eens kijken wat u kunt doen om uw relatie met uw zoons te verbeteren. U zult zien dat er enig verband is tussen de drie suggesties die ik u ga geven en de suggesties die ik zojuist aan uw zoons heb gegeven. Dat is geen toeval.

Ten eerste, vaders, luister naar uw zoons — luister echt naar ze. Stel de juiste vragen en luister naar wat uw zoons te zeggen hebben als u een paar minuten samen hebt. U dient te weten — niet te vermoeden, maar te weten — wat er zich in het leven van uw zoon afspeelt. Ga er niet van uit dat u weet hoe hij zich voelt, omdat u ook eens zijn leeftijd hebt gehad. Uw zoons leven in een heel andere wereld dan waarin u bent opgegroeid. Als zij u vertellen wat er gaande is, zult u heel aandachtig en zonder vooroordelen moeten luisteren om in te kunnen zien wat ze denken en wat ze doormaken.

Probeer op uw manier een band te scheppen. Sommige vaders nemen hun zoons mee vissen of sporten.

Andere vaders en zoons trekken liever de natuur in of werken samen in de tuin. Weer anderen weten dat hun zoons het liefst vlak voor het slapengaan willen praten. Doe wat u het beste ligt. Een gesprek onder vier ogen behoort vaste prik te zijn van uw rentmeesterschap over uw zoons. Iedere vader behoort elke maand ten minste één gericht, goed gesprek met elk van zijn zoons te hebben, waarin ze praten over specifieke onderwerpen zoals school, vrienden, gevoelens, videospelletjes, sms'en, waardigheid, geloof en getuigenis. Waar en wanneer dat gebeurt is niet half zo belangrijk als dat het gebeurt.

En o, wat zullen vaders moeten luisteren. Denk eraan, een gesprek waarin u negentig procent aan het woord bent is geen gesprek. Gebruik het woord 'voelen' zo vaak mogelijk in uw gesprekken met uw zoons zonder dat het een cliché wordt. Vraag: 'Hoe voel je je over je prestaties op school?' 'Hoe voel je je over wat je vriend zei?' 'Hoe voel je je over je priesterschap en de kerk?'

Denk niet dat u alles kunt of moet oplossen in deze gesprekken. Meestal is luisteren het beste wat u kunt doen. Vaders die meer luisteren dan praten, weten dat hun zoons dan meer over zichzelf prijsgeven. Vaders, luister naar je zoons.

Ten tweede, bid met en voor uw zoons. Geef ze priesterschapszegen. Een zoon die zich zorgen maakt over een examen of een gevoelige kwestie zal zeker baat hebben bij een vaderlijke priesterschapszegen. Gebeurtenissen als een nieuw schooljaar, een verjaardag, of als hij voor het eerst uitgaat, zijn goede gelegenheden om de Heer te vragen uw zoon te zegenen. Samen bidden en getuigenis geven kan u beiden dichter bij elkaar en dichter bij de Heer brengen.

Ik weet dat veel vaders zich zorgen maken over hun zoons die zijn afgedwaald en in de ban van de wereld zijn, net zoals Alma en Mosiah zich

over hun zoons zorgen maakten. Doe al het mogelijke om de sfeer thuis goed te houden. Geef het nooit op, ook al kunt u niet meer doen dan heel hard voor ze bidden. Deze kostbare zoons van u zijn voor eeuwig uw zoons! Vaders, bid met en zegen uw zoons.

Ten derde, ga de 'gewichtige gesprekken' niet uit de weg. U weet wat ik daarmee bedoel: gesprekken over drugs en drank, over de gevaren van de media — het internet, chatrooms, en pornografie — en over priesterschapsnormen, respect voor meisjes, en zedelijke reinheid. Hoewel dat niet de enige onderwerpen moeten zijn waarover u met uw zoons praat, moet u er ook niet van wegvloeden. Uw jongens hebben behoefte aan uw raad en mening over die onderwerpen. U zult zien dat de gesprekken over deze heel belangrijke kwesties de band tussen u en uw zoons zullen verstevigen.

Ik vind het bijzonder belangrijk dat we openhartig en helder met onze

zoons over seksuele zaken van gedachten wisselen. Uw zoons groeien op in een wereld waarin losse seksuele contacten onder jongeren haast als vanzelfsprekend worden gezien. Bijna overal worden uw zoons geconfronteerd met schaamteloze seksuele beelden, boodschappen en verleidingen. Vaders en kerkleiders dienen geregeld openhartige gesprekken te hebben, waarin wordt duidelijk gemaakt hoe jonge priesterschapsdragers daarmee kunnen omgaan. Bespreek op positieve wijze hoe heerlijk en mooi de intieme omgang kan zijn als die plaatsvindt binnen de grenzen die de Heer heeft gesteld, met inbegrip van tempelverboden en eeuwige huwelijksgeloften. Onderzoek wijst uit dat de vrije seksualiteit het minste vat heeft op iemand die beseft dat het fundament van een relatie bestaat uit zorgzame toewijding en volwassen liefde. Vaders, als u nog geen 'gewichtige gesprek' met uw zoons hebt gehad, doet u dat dan en doe het binnenkort.

Tot slot richt ik mij tot alle teruggekeerde zendingen. Alles wat ik vanavond heb gezegd geldt ook voor jullie. Vertrouw je vader. Je kunt nu meer dan ooit een goede relatie met je vader hebben, ongeacht wat die was voordat je op zending ging. In de komende paar jaar zul je de belangrijkste beslissingen van je leven nemen. Samen met gebed tot je hemelse Vader kan het advies van je aardse vader je helpen om beslissingen te nemen over je opleiding, carrière en huwelijk. De belangrijkste beslissing die je in dit leven zult nemen is de beslissing om met het juiste meisje in de tempel te trouwen! Hoewel niemand deze belangrijke beslissing overhaast hoeft te nemen, dienen alle teruggekeerde zendingen er wel aan te werken. Ga daar naartoe waar je de juiste vrienden treft. En vraag een meisje mee uit. Groepsuitjes werken niet en brengen je nergens! Hofmakerij lijkt een verloren kunst te zijn. Herontdek haar. Het werkt echt! Vraag het je vader maar — die weet er alles van! Laat je niet opslokken door de wereld. Bewaar liever de waardigheid en de Geest die je op je zending genoot. De kerk zal in de toekomst een beroep doen op je leiderskwaliteiten.

En vaders, de drie suggesties die ik u zojuist gedaan heb, betreffen absoluut uw band met uw zoons die van zending terug zijn. Luister naar ze en trek uw band met hen aan in geregelde, gerichte gesprekken. Praat uitgebreid met hen over hun gevoelens en verlangens. Bid met hen en geef ze een zegen wanneer ze in de toekomst voor belangrijke beslissingen staan.

Ik ben dankbaar voor mijn zoons en schoonzons, van wie ik zoveel geleerd heb, en ik bid dat onze hemelse Vader ons allen zal zegenen als vader en als zoon, opdat we ons priesterschap zullen eren en elkaar zullen liefhebben, en wel zo dat we grote, eeuwige prioriteit geven aan de relaties die we met elkaar aangaan. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Krachtige priesterschapsdragers worden

OUDERLING WALTER F. GONZÁLEZ
van het Presidium der Zeventig

We kunnen de zoons en dochters van onze hemelse Vader krachtiger tot zegen zijn, we kunnen anderen met meer kracht dienen.

Vele jaren geleden was er een groep goede priesterschapsdragers die met veel kracht en gezag predikten. Een van hen was zo krachtig dat het onmogelijk was om zijn woorden niet te geloven.¹ Deze priesterschapsdragers vertelden de mensen over de Heiland en zijn leer, en hielpen hen om gelukkig te worden. Door hun leringen en voorbeeld konden de mensen een machtige verandering in hun hart ondergaan. We leren dat duizenden zich lieten dopen

en verbonden sloten om tot het einde te volharden.² Ik heb het over de grote zendingen in het Boek van Mormon die krachtige priesterschapsdragers waren.

We kunnen veel leren van deze kinderen van Lehi. Als wij doen wat zij deden, kunnen we de zoons en dochters van onze hemelse Vader krachtiger tot zegen zijn, kunnen we anderen met meer kracht dienen, hun geestelijk helpen, en betere christenen worden.

Alma de jonge vertelt wat ze deden om zoveel succes te hebben. Zij gebruikten de verslagen waarvan het Boek van Mormon is vertaald. Toen hij het verslag dat uiteindelijk het Boek van Mormon zou worden aan zijn zoon Helaman gaf, zei hij dat zonder deze platen 'Ammon en zijn broeders niet zovele duizenden Lamaniëten [hadden] kunnen overtuigen (...); ja, deze kronieken en hun woorden brachten hen tot bekering.'³

Met de platen liet God zijn macht zien door een doel te vervullen: 'Het herstel van vele duizenden (...) tot de kennis der waarheid.' Alma profeteerde vervolgens dat God 'zijn kracht

in hen ook nog [zou] tonen aan toekomstige geslachten.¹⁴ Aldus werden de verslagen bewaard, en u en ik maken nu deel uit van die toekomstige geslachten. Net als vroeger kunnen we sterkere priesterschapsdragers worden als we het Boek van Mormon gebruiken.

Het werk dat is verzet om het Boek van Mormon voort te brengen kan niet met enig ander literair werk in de geschiedenis van de mensheid vergeleken worden. We kunnen zeggen dat het een boek is dat door de vinger van onze God is geleid. Tijdens zijn bezoek aan het oude Amerika vroeg de Heer aan Nephi of hij de bijgehouden verslagen voor Hem neer wilde leggen. Jezus keek ernaar en gebood dat er bepaalde gebeurtenissen en gedeelten aan moesten worden toegevoegd.¹⁵ 'En [de Heiland] zeide: De Vader heeft Mij geboden u deze Schriften te geven, die gij niet onder u hadt; want het was wijsheid in zijn bestel dat ze aan toekomstige geslachten gegeven zouden worden.¹⁶ Ik ben zo dankbaar dat ik deel mag uitmaken van die toekomstige geslachten. Dankzij het Boek van Mormon ben ik lid van de kerk. Ik zal nooit de gevoelens vergeten die ik als jongetje in Uruguay had toen ik dit

heilige boek voor het eerst las. Ik hoefde niet veel in 1 Nephi te lezen om de grote vreugde te voelen die moeilijk onder woorden te brengen is. Het leek wel of het boek doordrongen was van de Geest van de Heer en mij dichter bij God liet voelen.

Door deze ervaring kreeg de uitspraak van de profeet Joseph Smith over dit boek meer betekenis, 'dat de mens dichter bij God komt door zich aan de leringen daarin te houden, dan door welk ander boek ook.'¹⁷ Ik begrijp ook hoe belangrijk de belofte van president Thomas S. Monson is, die heeft gezegd: 'Als wij het Boek van Mormon en de andere standaardwerken lezen, en de leringen daarin toepassen, zullen we ze leren kennen, want dat is ons beloofd; dan zullen we weten of ze van een mens of van God afkomstig zijn.'¹⁸

Deze beloften geven ons vreugde — nu en in de toekomst. Toen ik eenmaal een getuigenis van het Boek van Mormon had ontvangen, was het natuurlijke gevoel dat daarop volgde een verlangen om de leringen in het boek door het sluiten van verbonden toe te passen. Ik sloot verbonden door me als lid van de kerk te laten dopen en bevestigen. Toen ik deze

verbonden door priesterschapsverordeningen had gesloten, en kennis uit het Boek van Mormon had vergaard, veranderde mijn leven.

Het is dan ook niet vreemd dat toen de Heiland het oude Amerika bezocht, Hij Nephi en de anderen niet alleen de leer gaf, maar ook de bevoegdheid om te dopen.⁹ Met andere woorden, de leer en de verordeningen hoorden bij elkaar. Voor de volledige toepassing van de leringen in het Boek van Mormon zijn de priesterschapsverordeningen met de bijbehorende verbonden nodig.

Er zijn boeken die onmiddellijk bestsellers zijn als ze op de markt komen. Soms is er van tevoren al zoveel belangstelling voor dat mensen verlangend naar de uitgave uitkijken. Zulke boeken overspoelen onmiddellijk de markt, en je ziet dan overal dat mensen ze lezen. In zijn oneindige wijsheid heeft God het Boek van Mormon voor ons welzijn bewaard. Het hoeft geen bestseller te worden. Maar we kunnen van dit heilige boek een goed gelezen en in ons leven toegepast boek maken. Ik wil graag drie activiteiten noemen waardoor we van het Boek van Mormon het best gelezen en toegepaste boek kunnen

maken, waardoor we betere priesterschapsdragers kunnen worden, net als de mensen vroeger.

Ten eerste moeten we ons vergasten aan de woorden van Christus. We moeten het Boek van Mormon lezen: 'Vergast u aan de woorden van Christus; want zie, de woorden van Christus zullen u alle dingen zeggen die gij behoort te doen.'¹⁰ Het is een unieke ervaring om je aan de woorden van Christus te vergasten. Als we lezen, en beginselen en leerstellingen voor ons dagelijks leven opzoeken, zullen we meer enthousiasme krijgen. Als het opkomende geslacht bijvoorbeeld te kampen krijgt met sociale druk van leeftijdgenoten, kunnen we het boek lezen en zoeken naar leringen die over dergelijke moeilijkheden gaan. Een van die leringen ligt in de ervaring van Lemuël verscholen. Lemuël nam enkele verkeerde beslissingen omdat hij naar Laman luisterde.¹¹ Hij deed niet wat er van hem verwacht werd omdat hij geen kennis had van de handelwijzen van die God die hen had geschapen.¹² Een beginsel dat we daaruit kunnen leren, is dat we, als we iets leren over de manier waarop God met ons omgaat, beter met sociale

druk van leeftijdgenoten kunnen omgaan. In het Boek van Mormon staan meer leringen en voorbeelden over dit onderwerp, en wij zijn de generaties die kunnen profiteren van de leringen in dit boek.

Ten tweede moeten we alles toepassen wat we over Christus leren. Het is opbouwend om in het Boek van Mormon te lezen en eigenschappen van Christus op te zoeken. De broeder van Jared beseft bijvoorbeeld dat de Heer een God van waarheid is, en dat Hij daarom niet kan liegen.¹³ Die eigenschap geeft me heel veel hoop! Alle beloften in het Boek van Mormon en alle beloften van de hedendaagse profeten zullen in vervulling gaan omdat Hij God is en niet kan liegen. Zelfs in deze roerige tijd weten we dat alles goed zal komen als we de leringen in het Boek van Mormon en van de hedendaagse profeten volgen. Als we eenmaal een eigenschap van Christus leren, zoals die welke de broeder van Jared herkende, moeten we eraan werken om die ook toe te passen. Daardoor zullen we als priesterschapsdragers krachtiger worden.

Ten derde moeten we de leerstellingen en beginselen in het Boek van

Mormon verkondigen. We kunnen iedereen uit dit boek onderwijzen. Kunt u zich de grotere 'overtuigingskracht Gods'¹⁴ voorstellen, als zendingen en gezinsleden de woorden van het boek citeren, lezen of uit het hoofd opzeggen?

Ik herinner me een zendingsgebied in Ecuador waar de zendingen het Boek van Mormon altijd en overal gebruikten. Daardoor ondergingen duizenden een machtige verandering in hun hart en besloten ze om door heilige priesterschapsverordeningen hun verbonden te sluiten. Het Boek van Mormon is een gouden werktuig om de eerlijke zoekers naar de waarheid te vinden en te bekeren, en om veel broeders en zusters te redden en terug naar het evangelie te brengen.

Ik weet dat gezinnen gesterkt zullen worden als ze de leringen in dit geweldige boek toepassen. Veel kinderen zullen gered worden omdat ze zich net als Enos de woorden herinneren die hij zijn vader vaak over het eeuwige leven had horen spreken. Daarom wist hij dat zijn zonden hem waren vergeven door de verzoening van Christus.¹⁵

Als leden van die toekomstige generaties die zijn genoemd, kunnen u en ik betere priesterschapsdragers zijn als wij het Boek van Mormon gebruiken en onze priesterschapsverbonden eren. Het Boek van Mormon getuigt van Jezus Christus, van wie ik tevens getuig. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie 3 Nephi 7:18.
2. Zie Alma 23:5-6.
3. Alma 37:9.
4. Alma 37:19.
5. Zie 3 Nephi 23:6-14.
6. 3 Nephi 26:2.
7. Inleiding van het Boek van Mormon.
8. Thomas S. Monson, 'Decisions Determine Destiny', *New Era*, november 1979, p. 5.
9. Zie 3 Nephi 11:18-22.
10. 2 Nephi 32:3.
11. Zie 1 Nephi 3:28.
12. 1 Nephi 2:12.
13. Zie Ether 3:12.
14. 3 Nephi 28:29.
15. Zie Enos 1:3-5, 10.

O, die luidruchtige jongens!

OUDERLING YOON HWAN CHOI

van de Zeventig

Laten we onze jongens liefhebben, hoewel sommige jongens luidruchtig zijn. Laten we eraan werken om hun leven te veranderen.

Ik wil u graag iets vertellen over een groep luidruchtige jongemannen die ik leerde kennen toen ik vele jaren geleden als jonge bisschop in Seoul (Korea) werkzaam was. De jongens woonden in de buurt. Slechts één of twee van hen waren toen lid van de kerk. De jongens die lid waren, waren het enige lid van de kerk bij hen thuis. Ze waren allemaal bevriend en ze kwamen naar de kerk om te spelen en bij elkaar te zijn. Doordeweeks speelden ze graag tafeltennis en op zaterdag deden ze graag andere activiteiten. De meesten van hen waren geen goede leerlingen op school en

ze werden door velen bestempeld als herrieschoppers.

Ik had toen twee zoons, van zeven en negen jaar. Ik wist niet wat ik voor die jongens kon doen. Het waren zulke rouwdouwers dat mijn vrouw, Bon-Kyoung, me een keer vroeg of we niet naar een andere wijk konden verhuizen zodat onze zoons wat goede voorbeelden van andere jongemannen konden zien. Ik piekerde en bad tot onze hemelse Vader om een manier te bedenken om deze jongens te helpen. Uiteindelijk besloot ik dat ik ze zou leren hoe ze hun leven konden veranderen.

Ik kreeg een zeer duidelijk beeld voor ogen. Ik vond dat als ze ooit zending moesten worden, ze hun leven moesten veranderen. Vanaf dat moment werd ik heel enthousiast en probeerde ik zoveel mogelijk tijd met hen door te brengen. Ik sprak met ze over het belang van zendingswerk en hoe ze zich op een zending konden voorbereiden.

In die periode werd ouderling Seo, een voltijdzending, naar onze wijk overgeplaatst. Hij was in de kerk opgegroeid en was als Aäronisch-priesterschapsdrager met zijn vrienden lid van een jongemannenkoor geweest. Hij ontmoette die luidruchtige jongens in onze wijk. Ouderling

Seo onderwees de jongens die geen lid waren in het evangelie en hij leerde ze ook de liedjes die hij had gezongen. Hij vormde een driedubbel kwartet met die luide jongens en noemde ze het Hanaro kwartet, wat 'wees één' betekent. Ze waren blij om samen te zingen, maar we hadden allemaal 'engelengeduld' nodig als we naar hun liedjes luisterden.

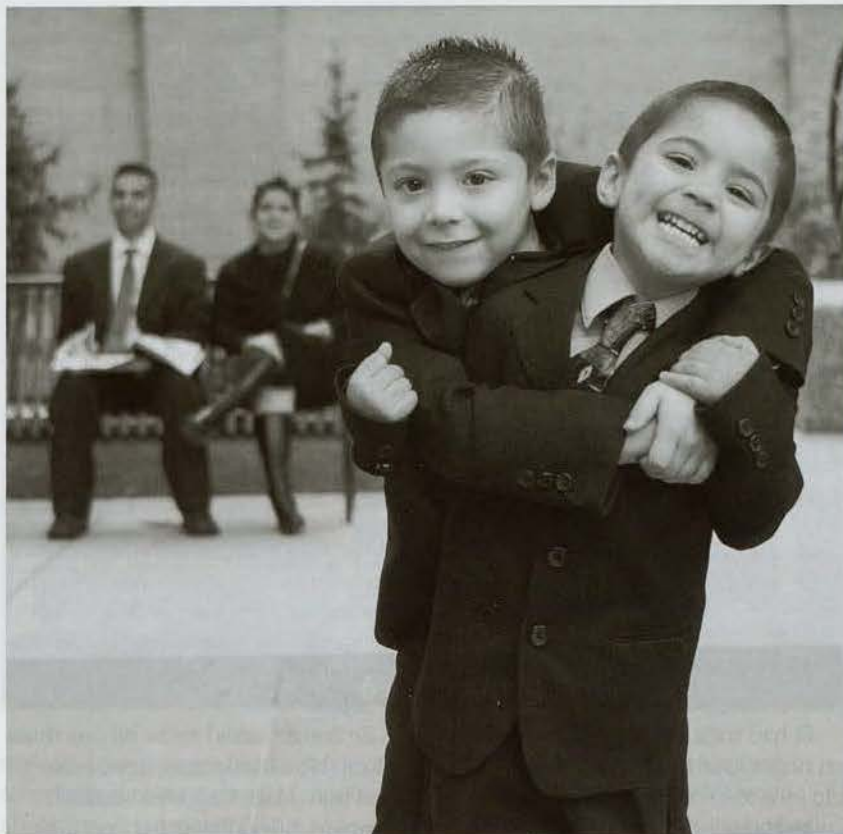
Onze deur stond altijd open voor de leden. De jongens kwamen bijna ieder weekend bij ons langs, en soms ook doordeweeks. Wij gaven ze te eten en onderwezen ze. We onderwezen ze in de beginselen van het evangelie en we vertelden ze hoe ze het evangelie konden toepassen. We probeerden ze een levensvisie bij te brengen.

Ze zongen altijd als ze bij ons thuis waren. Hun harde zang deed onze oren pijn. Maar we gaven ze altijd complimentjes omdat het veel fijner was om naar ze te luisteren dan ze rottigheid te zien uithalen.

In de loop der jaren zijn we met die activiteiten doorgegaan. De meeste jongemannen zijn volwassen in het evangelie geworden. Er is een *wonder* gebeurd. Uiteindelijk hebben negen van die jongens zich laten dopen. Ze zijn van luidruchtige rouwdouwers in heldhaftige jonge soldaten veranderd.¹

Ze zijn op zending geweest en met prachtige jonge zusters in de tempel getrouwd. Uiteraard hadden ze hun moeilijkheden op zending, op school of in hun huwelijk, maar ze zijn allemaal trouw gebleven omdat ze hun leiders wilden gehoorzamen en de Heer wilden behagen. Nu hebben ze hun eigen gezin met kinderen die in het verbond zijn geboren.

Negen luidruchtige jongens zijn met hun vrouw en kinderen uitgegroeid tot 45 actieve leden in het koninkrijk van de Heer. Ze zijn nu leiders in hun wijk en ring. Een van hen is bisschop, twee zijn werkzaam in een bisschop, een is lid van de hoge

raad en twee zijn jongemannenpresident. Er is een wijkzendingsleider, een secretaris en een seminarieleerkracht. Als groep zingen ze nog steeds samen. En het *andere wonder* — ze klinken nu echt goed!

Er zijn twee fundamentele beginselen waardoor deze jongemannen op de zoons van Helaman² leken. Hoewel de moeders van de jongens niet tot de kerk behoorden en de woorden van de Heer niet begrepen, werden priesterschapsleiders als hun vaders, en de echtgenotes van die priesterschapsleiders als hun moeders.

Deze negen jongens — ik noem ze 'Jongens van de Heer' — leerden dat ze gezegend zouden worden als ze naar de leiders van de kerk luisterden, hoewel ze niet altijd begrepen waarom. Ze leken op Adam, onze eerste voorvader, die de Heer een offer bracht. Een engel vroeg hem: 'Waarom offert gij offers aan de Heer?' En Adam zeide tot hem: 'Ik weet het niet, alleen dat de Heer mij heeft geboden.'³ Zij wilden graag

gehoorzaam zijn en de Heer met hun hele hart dienen.

Ze leerden ook hoe belangrijk het is om naar de kerk te gaan. President Ezra Taft Benson heeft in zijn toespraak 'Youth of a Noble Birthright' gezegd: 'Begrijpt u alstublieft hoe belangrijk het is om alle diensten en bijeenkomsten bij te wonen. Als we trouw naar de kerk gaan, krijgen we zegeningen die we op *geen* enkele andere manier kunnen ontvangen.'⁴ Toen zij geregeld naar de kerk gingen, voelden de jongens de grote liefde van de Heer en leerden ze hoe ze de leerstellingen en beginselen van de kerk in hun dagelijks leven konden toepassen. Ze leerden ook hoe ze blij en vreugdevol aan de bijeenkomsten konden deelnemen.

We hebben zelf drie zoons, van wie de jongste is geboren in de tijd dat ik bisschop was. Onze zoons groeiden op terwijl die negen jongens de leiders van de wijk en de ring waren, en zij zijn de leerkrachten en leiders van onze zoons geworden. Ze onderwezen

onze en andere jongens op dezelfde manier als waarop ik hen als herriescoppers had onderwezen. Ze hielden net zoveel van *onze* jongens als *ik* toen van hen. *Deze luidruchtige rouwdouwers uit het verleden zijn de belden van onze kinderen geworden.* Onze zoons wilden graag hun voorbeeld volgen door op zending te gaan en met een rechtschapen vrouw in de tempel te trouwen.

Deze jonge mannen hebben nog steeds invloed op ons gezin. Twee maanden geleden had onze wijk op een zaterdagavond een zendingsactiviteit waarbij iedereen was uitgenodigd, vooral gezinnen waar niet iedereen lid van de kerk was. Onze jongste zoon, Sun-Yoon, was die middag net teruggekomen van een jongerenkamp. Hij zei dat hij niet naar de zendingsactiviteit ging omdat iedereen van ons gezin toch al lid van de kerk was en omdat hij erg moe was. Hij kwam niet naar de activiteit. Mijn vrouw belde hem op om uit te leggen dat iedereen was uitgenodigd. Hij zei: 'Dat weet ik, maar ik ga vandaag niet.' En toen hing hij op.

Vlak nadat de activiteit was begonnen, kwam Sun-Yoon binnen en ging heel rustig naast zijn moeder zitten. Hij fluisterde in haar oor: 'Vlak nadat ik de telefoon had opgehangen, herinnerde ik me dat ik aan pa had gevraagd waarom het Hanero kwartet zo succesvol in hun leven was. Hij vertelde me dat zij naar de woorden van de kerkleiders luisterden en geregeld naar de kerk gingen. Dat was de sleutel waardoor hun leven was veranderd en ze zoveel succes hadden.' Mijn zoon ging verder: 'Plotseling moest ik aan de woorden van mijn vader denken en besloot ik om er gehoor aan te geven, omdat ik net als zij een gelukkig gezin wil hebben en succes in mijn leven wil hebben.'

Geliefde broeders, laten we onze jongens liefhebben, hoewel sommige jongens luidruchtig zijn. Laten we eraan werken om hun leven te veranderen. Hedendaagse 'zoons van

Helaman' komen niet alleen uit onze waardevolle gezinnen in de kerk voort, maar kunnen ook jonge bekeerlingen zijn van wie de ouders geen lid van de kerk zijn. U en uw vrouw behoren hun 'goede ouders'⁵ te zijn totdat zij als de zoons van Helaman zijn.

Ik ben heel blij en gelukkig dat onze jonge jongens zoveel liefdevolle leiders hebben. Deze jongemannen zijn de zoons van ons allen. Als wij onze hand naar ze uitstrekken, ze opbouwen en ze helpen, krijgen we hetzelfde gevoel als Johannes, die zei: 'Groter blijdschap ken ik niet, dan dat mijn kinderen in de waarheid wandelen.'⁶

Geliefde jongemannen, laten we naar de leiders van de kerk luisteren en het voorbeeld van Adam volgen, die niet altijd wist waarom, maar die gewoon blij was dat hij gehoorzaam kon zijn. En ga altijd getrouw naar alle bijeenkomsten van de kerk. Als je dat doet, zul je leren hoe je op de toekomst moet voorbereiden en zul je succes hebben. Of je nu als lid van de kerk bent opgevoed of later lid van de kerk bent geworden, *jullie* zijn het leger van de Heer. Jullie worden geweldige zendingen en rechtschapen vaders. Onze hemelse Vader zal je met een gelukkig gezin zegenen. Jullie hebben een prachtige toekomst in het evangelie, en net als de zoons van Helaman zul je ons allemaal eeuwige vreugde brengen.

Ik heb jullie lief en ik weet dat onze hemelse Vader ons allen liefheeft. Daarom heeft Hij zijn eniggeboren Zoon, Jezus Christus, als onze Verlosser gestuurd. President Thomas S. Monson is onze hedendaagse profeet die ons op de goede weg leidt. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie Alma 53:20-22.
2. Zie Alma 56:10.
3. Mozes 5:6.
4. Ezra T. Benson, "To the Youth of the Noble Birthright", *Ensign*, mei 1986, p. 44; cursivering toegevoegd.
5. 1 Nephi 1:1.
6. 3 Johannes 1:4.

Twee beginselen voor elke economie

PRESIDENT DIETER F. UCHTDORF

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Het is vaak in de beproevingen van tegenspoed dat we de belangrijkste lessen leren die bepalend zijn voor ons karakter en onze toekomst.

Tijdens onze bezoeken aan de leden van de kerk wereldwijd en via de gevestigde priesterschapskanalen ontvangen we geregeld feedback over de omstandigheden en moeilijkheden van onze leden. Onze leden worden wereldwijd al jaren getroffen door rampen, zowel door de natuur als de mens veroorzaakt. We begrijpen ook dat veel gezinnen de buikriem moeten aanhalen en zich afvragen hoe ze deze moeilijke tijd door gaan komen.

Broeders, wij voelen echt met u mee. Wij hebben u lief en we bidden altijd voor u. Ik heb in mijn leven genoeg voor- en tegenspoed gezien

om te weten dat iedere winter plaatsmaakt voor de warmte en de hoop van een nieuw voorjaar. Ik ben optimistisch over de toekomst. Broeders, wij behoren standvastig te blijven hopen, met al onze kracht te werken en op God te vertrouwen.

Ik moest laatst terugdenken aan een periode in mijn leven toen ik mij ernstig zorgen maakte over de toekomst. Ik was elf jaar en we woonden met ons gezin op de zolder van een boerderij bij Frankfurt (Duitsland). We waren voor de tweede keer in een paar jaar tijd vluchteling geworden, en probeerden ons met veel moeite op een nieuwe plek te vestigen, ver weg van onze vorige woonplaats. Ik kan zeggen dat we arm waren, maar dat is eigenlijk te zacht uitgedrukt. We sliepen met z'n allen in één kamer die zo klein was dat je nauwelijks ruimte had om om de bedden heen te lopen. In het andere kamertje stond wat eenvoudig meubilair en een fornuis waarop mijn moeder voor ons kookte. Om van de ene naar de andere kamer te gaan, moest je door een opslagruimte lopen die vol landbouwapparatuur en gereedschap stond, en waarin de boer ook allerlei vleeswaren en worsten aan de dakspanten had gehangen. Van de geur kreeg ik altijd erge honger. We hadden geen badkamer, maar wel een wc

buitenshuis — van de trap af en zo'n vijftien meter verderop — een afstand die in de winter veel verder leek.

Omdat ik een vluchteling was en een Oost-Duits accent had, lachten de andere kinderen me vaak uit. Ze scholden me ook uit en dat deed erg zeer. Van alle periodes in mijn jeugd was dat wel de meest ontmoedigende.

Nu, vele decennia later, kan ik met de filterende bril van levenservaring op die tijd terugblikken. En hoewel ik me nog steeds de pijn en de wanhoop herinner, zie ik nu wat ik toen niet kon zien: dat het een periode van grote persoonlijke groei is geweest. In die periode ontwikkelden we als gezin een sterke onderlinge band. Ik observeerde en leerde van mijn ouders. Ik bewonderde hun vastberadenheid en optimisme. Van hen leerde ik dat we tegenspoed kunnen overwinnen, als we die met geloof, moed en volharding tegemoet treden.

Omdat ik weet dat sommigen van u zelf door een moeilijke tijd van zorg en wanhoop gaan, wil ik vanaavond twee belangrijke beginselen bespreken waar ik in die vormende periode van mijn leven iets aan heb gehad.

Het eerste beginsel: werken

Tot op de dag van vandaag ben ik onder de indruk van de manier waarop ons gezin aan het werk ging nadat we na de Tweede Wereldoorlog alles waren kwijtgeraakt! Ik weet nog dat mijn vader — ambtenaar door opleiding en ervaring — verschillende moeilijke banen accepteerde. Hij heeft in een uraniummijn, als monteur en als vrachtwagenchauffeur gewerkt. Hij ging 's morgens vroeg de deur uit om in het onderhoud van zijn gezin te voorzien en kwam vaak pas laat thuis. Mijn moeder begon een wasserij en werkte daar talloze saaie uren. Mijn zus en ik moesten in het bedrijfsmeewerken. Mijn taak bestond erin om op de fiets het wasgoed op te halen en terug te brengen. Het gaf me een goed gevoel dat ik een kleine bijdrage in het onderhoud van ons gezin kon leveren. Later bleek die lichamelijke inspanning ook nog eens een zegen voor mijn gezondheid.

Het was niet gemakkelijk, maar omdat we hard werkten, hadden we geen tijd om veel aandacht aan onze moeilijkheden te besteden. Hoewel onze situatie niet van de ene dag op de andere veranderde, kwam er wel

degelijk verandering in. Zo gaat dat met werken. Als we blijven werken — gestaag en onophoudelijk — zal de situatie zich verbeteren.

Ik heb veel bewondering voor mannen, vrouwen en kinderen die hard werken! De Heer heeft de arbeider lief! Hij heeft gezegd: 'In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten'¹ en 'De arbeider is zijn loon waard.'² Ook heeft Hij deze belofte gedaan: 'Sla uw sikkel in met uw gehele ziel, en uw zonden worden u vergeven.'³ Wie niet bang zijn om de mouwen op te stropen en nuttige doelen na te streven, zijn een zegen voor hun gezin, de samenleving, hun land en de kerk.

De Heer verwacht niet van ons dat we harder werken dan we kunnen. Hij vergelijkt ons werk niet met het werk van anderen (en dat mogen wij ook niet doen). Onze hemelse Vader verwacht alleen van ons dat we ons best doen — dat we naar vermogen werken, hoe groot of klein dat vermogen ook is.

Werken is een tegengif voor angst, een balsem voor verdriet en een poort naar mogelijkheden. Hoe onze omstandigheden ook mogen zijn, broeders, laten we ons best doen en in alles wat we doen een reputatie van uitmuntendheid opbouwen. Laten we ons verstand en ons lichaam inzetten voor de geweldige arbeidskansen die we iedere dag weer krijgen.

Als onze wagen in de modder vastraakt, denk ik dat God meer geneigd is om de man te helpen die uitstapt om te duwen dan de man die alleen maar een gebed opzendt — hoe welsprekend dat gebed ook is. President Thomas S. Monson heeft als volgt verwoord: 'Het is niet voldoende om je best te willen doen en dat alleen te zeggen. (...) We zullen onze doelen niet verwezenlijken als we niet meer doen dan *denken*; we moeten *aan de slag gaan*. Als we onze doelstellingen voor ons uit blijven schuiven, verwezenlijken we ze nooit.'⁴

Werken kan verheffend en bevredigend zijn, maar vergeet niet dat de Heer heeft gezegd dat we onze arbeid niet mogen besteden 'aan wat niet bevredigen kan.'¹⁵ Als we wereldse rijkdom en publieke erkenning najagen ten koste van ons gezin en onze geestelijke groei, zullen we spoedig tot de ontdekking komen dat we de verkeerde keuze hebben gedaan. Het rechtschapen werk dat we bij ons thuis verrichten, is zeer heilig. De voordelen zijn eeuwig van aard. Dat werk kan niet gedelegeerd worden. Het is het fundament van ons werk als priesterschapdrager.

Denk eraan dat we slechts tijdelijk op aarde zijn. Laten we de talenten en de energie die we van God hebben gekregen niet alleen gebruiken om ons aan het aardse te verankeren. Maar laten we onze tijd op aarde gebruiken om geestelijke vleugels te ontwikkelen. Als zoons van de allerhoogste God zijn we immers geschapen om nieuwe horizonnen op te zoeken.

Nu een woord tot de oudgedienden onder ons: pensioen is geen onderdeel van Gods plan van geluk. Er zijn geen sabbatsjaren of pensioenregelingen voor priesterschapdragers — ongeacht uw leeftijd of lichamelijke gesteldheid. Hoewel de woorden 'daar ben ik te oud voor' misschien geldig zijn om onder skateboards uit te komen, een tochtje op de motorfiets af te slaan, of een bepaald gekruid gerecht voorbij te laten gaan, zijn zij geen aanvaardbaar excuus om de plichten van gesloten verbonden naast ons neer te leggen — namelijk dat we onze tijd, talenten en middelen inzetten voor het werk in het koninkrijk van God.

Er zijn mensen die na vele jaren in de kerk te hebben gewerkt, van mening zijn dat ze recht hebben op een rustperiode, terwijl anderen de kar moeten trekken. Broeders, ik wil ongezouten zeggen dat zo'n mening een discipel van Christus onwaardig is. Een groot deel van ons werk op

aarde bestaat erin dat we vreugdevol tot het einde toe volharden — iedere dag van ons leven.

Nu wil ik iets zeggen tegen de jongere broeders van de Melchizedekse priesterschap, die aan rechtschapen doelen werken om een opleiding te volgen en een eeuwige partner te vinden. Dat zijn de juiste doelen, broeders, maar vergeet niet dat het werk in de wijngaard van de Heer ook heel goed op je curriculum vitae staat en je kansen vergroot om beide waardige doelen te verwezenlijken.

Of u nu de jongste diaken of de oudste hogepriester bent, er is werk aan de winkel!

Het tweede beginsel: leren

Tijdens die economisch moeilijke naoorlogse tijd in Duitsland waren er niet zoveel mogelijkheden om een opleiding te volgen als tegenwoordig. Maar ondanks de beperkte mogelijkheden heb ik altijd een groot verlangen gehad om te leren. Ik kan me nog herinneren dat ik op een dag wasgoed rondbracht en bij een van mijn klasgenootjes thuiskwam. In een van de twee kamers stonden twee bureautjes tegen de muur aan. Dat vond ik zo'n prachtig zicht! Wat moesten die kinderen gelukkig zijn dat ze hun eigen bureautje hadden! Ik zag ze daar in gedachten zitten terwijl ze met opengeslagen boeken hun huiswerk maakten. Ik dacht dat een eigen bureautje wel het prachtigste in de hele wereld zou zijn.

Ik moest lang wachten voordat die wens in vervulling ging. Jaren later werkte ik op een onderzoekscentrum waar een grote bibliotheek was. Ik weet nog dat ik veel vrije tijd in die bibliotheek doorbracht. Daar kon ik eindelijk aan een bureau zitten — helemaal alleen — en genieten van de informatie en kennis in die boeken. Wat vond ik het heerlijk om te lezen en te leren! In die tijd begreep ik uit eigen ervaring de woorden van de dichter dat onderwijs niet zozeer

het vullen van een emmer is, maar het aansteken van een vuur.

Voor leden van de kerk is onderwijs niet alleen een goed idee — het is een gebod. Wat we moeten leren zijn 'dingen zowel in de hemel als op de aarde en onder de aarde; dingen die geweest zijn, dingen die nu zijn, dingen die binnenkort moeten geschieden; dingen die binnenslands zijn, dingen die buitenslands zijn.'⁶

Joseph Smith hield van leren, hoewel hij weinig kansen had gekregen op een formele opleiding. In zijn dagboeken sprak hij blij over de dagen die hij aan studie kon besteden, en hij sprak vaak over zijn passie voor de studie.⁷

Joseph leerde de heiligen dat kennis een noodzakelijk onderdeel van ons aardse leven is, want 'iemand kan niet vlugger zalig worden dan hij kennis verwerft'⁸ en 'welk niveau van intelligentie wij in dit leven ook bereiken, in de opstanding zal het met ons herrijzen.'⁹ In moeilijke tijden is het zelfs nog belangrijker om te leren. De profeet Joseph Smith heeft verklaard: 'Kennis verdrijft duisternis, onzekerheid en twijfel; want waar kennis is kunnen die niet bestaan.'¹⁰

Broeders, u hebt de plicht om

zoveel mogelijk te leren. Moedig uw gezinsleden, uw quorumleden en iedereen alstublieft aan om te leren en beter opgeleid te worden. Als u niet de kans hebt om een opleiding te volgen, zorg er dan voor dat u toch zoveel mogelijk blijft leren. In die omstandigheden kunnen de beste boeken in zekere zin uw 'universiteit' worden — een klaslokaal dat altijd open is en waar iedereen wordt toegelaten. Sta open voor en ga op zoek naar mogelijkheden om uw kennis te vergroten van alles wat 'deugdzaam, liefelijk, of eerzaam of prijzenswaardig is.'¹¹ Zoek kennis 'door studie en ook door geloof.'¹² Zoek met een nederige geest en een berouwvol hart.¹³ Als u de geestelijke dimensie van geloof bij uw studie toepast — ook bij uw studie van stoffelijke zaken — kunt u uw intellectuele vermogen vergroten, want 'indien uw oog alleen op [Gods] eer is gericht, zal uw gehele lichaam met licht vervuld zijn (...) [en] alle dingen [doorgronden]'.¹⁴

Laten we bij onze studie de bron van openbaring niet vergeten. De Schriften en de woorden van hedendaagse apostelen en profeten zijn de bronnen van wijsheid, goddelijke

kennis en persoonlijke openbaring die ons de antwoorden op alle uitdagingen van het leven helpen vinden. Laten we van Christus leren; laten we de kennis vergaren die leidt tot gemoedsrust, waarheid en de verheven verborgenheden van de eeuwigheid.¹⁵

Tot slot

Broeders, ik denk terug aan die elfjarige jongen in Frankfurt die zich zorgen maakte over zijn toekomst en het venijn van onvriendelijke opmerkingen voelde. Ik denk met een soort mooie weemoed aan die tijd terug. Hoewel ik niet graag die moeilijke en vervelende tijd opnieuw zou willen beleven, weet ik zeker dat de lessen die ik toen heb geleerd een noodzakelijke voorbereiding op toekomstige mogelijkheden waren. Nu, vele jaren later, kan ik met zekerheid zeggen dat het vaak door de beproevingen van tegenspoed is dat we de belangrijkste lessen leren die bepalend zijn voor ons karakter en onze toekomst.

Ik bid dat we de komende maanden en jaren onze uren en dagen met goede werken zullen vullen. Ik bid dat we kennis zullen nastreven en ons hart en verstand zullen ontwikkelen door te drinken uit de reine bronnen van waarheid. Ik geef u mijn liefde en zegen in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

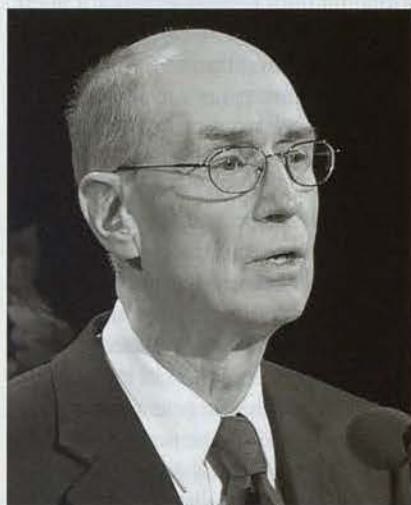
1. Genesis 3:19.
2. IV 84:79.
3. IV 31:5.
4. Thomas S. Monson, 'Een koninklijk priesterschap', *Liabona*, november 2007, p. 59.
5. 2 Nephi 9:51.
6. Zie IV 88:79-80.
7. Zie *Journals, Volume 1: 1832-1839*, deel 1 van de serie Journals van *The Joseph Smith Papers*, samengesteld door Dean C. Jessee, Ronald K. Esplin en Richard Lyman Bushman (2008), pp. 84, 135, 164.
8. Joseph Smith, *History of the Church*, 4:588.
9. Zie IV 130:18-19.
10. Joseph Smith, *History of the Church*, 5:340.
11. Geloofsartikelen 1:13.
12. IV 109:7.
13. Zie IV 136:33.
14. IV 88:67.
15. Zie IV 42:61.

Klaar zijn

PRESIDENT HENRY B. EYRING

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

De voorbereiding die erop aankomt, ligt in handen van de jongeman, die uit zijn keuzes moet laten blijken dat hij een uitstekende dienstknecht van God wil worden.

Waar ik ook overdag of 's avonds ben, ik heb altijd een flaconnetje olijfolie bij de hand. Deze hier staat in de middelste la van het bureau waaraan ik werk. Ik heb er een in mijn zak als ik buitenshuis werk of op reis ben. Er staat er ook thuis een in het keukenkastje.

Op het flaconnetje dat ik hier heb staat een datum. Dat is de dag waarop iemand het gezag van het priesterschap aanwendde om de zuivere olie te wijden voor het zalven en genezen van de zieken. De jongemannen in de Aäronische priesterschap en misschien zelfs hun vaders vinden wellicht dat ik te ver ga in mijn voorbereiding.

Maar het telefoontje overdag of de nachtelijke klopp op de deur komt altijd onverwacht. Iemand vraagt dan: 'Zou u haast willen maken?' Jaren

geleden was het een vader die mij vanuit het ziekenhuis belde. Zijn driejarig dochtertje was vijftien meter weggeslingerd door een auto toen ze de straat overrende om zich bij haar moeder te voegen. Toen ik in het ziekenhuis arriveerde, smeekte de vader ons het gezag van het priesterschap aan te wenden om haar leven te redden. De artsen en verpleegsters lieten ons ongaarne door een plastic afscheiding een druppel olie op de enige vrije plek op haar verbonden hoofd gieten. Een arts beet mij geïrriteerd toe: 'Wilt u opschieten met wat u ook gaat doen. Ze is stervende.'

Hij had het mis. Niet alleen overleefde ze het. In tegenstelling tot wat de arts had gezegd, leerde ze ook weer lopen.

Toen ik het telefoontje kreeg, was ik er klaar voor. De voorbereiding bestond uit veel meer dan gewijde olie bij de hand hebben. Zij moet beginnen lang vóór de crisis die priesterschapsgesag behoeft zich voor te doen. Wie zich heeft voorbereid, is klaar om in actie te komen.

Deze voorbereiding begint in het gezin, in het Aäronische-priesterschapsquorum, en bovenal in het privéleven van de jongeman. De quorums en het gezin moeten helpen, maar de voorbereiding die erop aankomt, ligt in handen van de jongeman, die uit zijn keuzes moet laten blijken dat hij een uitstekende dienstknecht van God wil worden.

Het werk van de volgende generatie priesterschapdragers bestaat uit veel meer dan het aanwenden van Gods macht om de zieken te genezen. De voorbereiding moet ertoe leiden dat we klaar zijn om te gaan en te doen wat de Heer gedaan wil hebben om de wereld voor te bereiden op zijn wederkomst. Niemand weet precies welke taken dat zullen zijn. Maar we weten wel wat we moeten doen om klaar te zijn; ieder kan zich dus voorbereiden.

Wat u op het moment zelf nodig zult hebben, ontwikkelt u met het consequent en gehoorzaam uitvoeren van uw taken. Ik vertel u twee dingen die u nodig hebt en hoe u zich die eigen kunt maken.

De eerste is geloof te hebben. Het priesterschap is het gezag om in de naam van God te handelen. Het is het recht om de machten des hemels af te roepen. Daarom moet u het geloof hebben dat God leeft en dat u zozeer zijn vertrouwen geniet dat u zijn macht voor zijn doeleinden mag gebruiken.

In het Boek van Mormon staat een voorbeeld van een man die zich had voorbereid. Hij heette Nephi, een priesterschapdrager die een moeilijke opdracht van de Heer kreeg. God riep hem om goddeloze mensen tot bekering te roepen, voordat het voor hen te laat zou zijn. Ze waren zo slecht en haatdragend dat ze elkaar ombrachten. Zelfs hun smart kon hen er niet toe brengen om zich te bekeren en God te gehoorzamen.

Nephi's voorbereiding was zodanig dat God hem zegende met de macht om zijn taak te volbrengen. Gods liefdevolle en bekrachtigende woorden tot Nephi bevatten een aanwijzing voor ons:

'Gezegend zijt gij, Nephi, voor de dingen die gij hebt gedaan; want Ik heb gezien hoe gij dit volk onvermoeid het woord hebt verkondigd dat Ik u heb gegeven. En gij hebt hen niet gevreesd, en zijt niet bezorgd geweest

om uw eigen leven, maar hebt ernaar gestreefd mijn wil te kennen en mijn geboden te onderhouden.

'Welnu, omdat gij dit zo onvermoeid hebt gedaan, zal Ik u voor immer zegenen; en Ik zal u machtig maken in woord en daad, in geloof en in werken, ja zelfs dat alle dingen u zullen geschieden volgens uw woord, want gij zult niets vragen, dat in strijd is met mijn wil.

'Zie, gij zijt Nephi, en Ik ben God. Zie, Ik verkondig u in het bijzijn van mijn engelen, dat gij macht over dit volk zult hebben en de aarde zult slaan met hongersnood en met pestilentie en vernietiging, naargelang de goddeloosheid van dit volk.

'Zie, ik geef u macht, zodat wat gij ook op aarde verzegelt, in de hemel verzegeld zal zijn; en wat gij ook op aarde ontbindt, in de hemel ontbonden zal zijn; en aldus zult gij macht hebben onder dit volk.'¹

Uit het Boek van Mormon leren we dat het volk zich niet bekeerde. Daarom vroeg Nephi God om de jaargetijden te veranderen. Hij vroeg om een wonder om het volk tot bekering te brengen door hongersnood.

De hongersnood kwam. Het volk bekeerde zich, en het smeekte Nephi om God regen te laten sturen. Dat vroeg hij aan God en God honoreerde zijn onwrikbare geloof.

Nephi's geloof ontstond niet toen hij daar grote behoefte aan had, net zo min als Gods vertrouwen in Nephi. Hij verdiende dat grote geloof en Gods vertrouwen door moedig en gestaag in dienst van de Heer te arbeiden. Jullie, jongemannen, bouwen dat geloof nu op voor als je het in de toekomst nodig hebt.

Dat kan zo klein zijn als het nauwkeurig bijhouden van de notulen in een diakenen- of lerarenquorum. Er waren jaren geleden jongemannen die nauwkeurig bijhielden wat er werd besloten en wat er was gedaan door jongens die slechts een paar maanden ouder waren dan zij. Dat vergde het

geloof dat God zelfs twaalfjarigen in zijn dienst riep die zich lieten leiden door openbaring. Sommige van die quorumsecretarissen van lang geleden bevinden zich nu in de presiderende raden van de kerk. Nu lezen zij de notulen die anderen hebben bijgehouden. En nu vloeit hen openbaring toe, zoals toen aan de leiders die zij dienden toen zij nog jongens zoals jullie waren. Zij hadden geleerd erop te vertrouwen dat God zijn wil openbaart in zijn koninkrijk, zelfs in de ogenschijnlijk kleine zaken.

Kijk, de Heer zei dat Hij Nephi kon vertrouwen, omdat Nephi niets zou doen wat tegen de wil van God inging. Voordat God zijn vertrouwen in Nephi kon stellen, moest Hij er zeker van zijn dat Nephi in openbaring geloofde, en die ook zocht en opvolgde. Lange ervaring met het opvolgen van inspiratie van God maakte deel uit van Nephi's voorbereiding als priesterschapsdrager. Het moet ook deel uitmaken van jouw voorbereiding.

Ik zie dat nu gebeuren. In voorbije maanden heb ik diakenen, leraren en priesters toespraken horen houden, die net zo geïnspireerd en krachtig zijn als die u in de algemene conferentie hoort. Toen ik de macht voelde die aan jonge dragers van het priesterschap wordt gegeven, kreeg ik het gevoel dat de volgende generatie om ons heen opkomt als ware het een springtij. Mijn

gebed is dat wij, uit de generaties voor hen, met hen zullen opkomen in hetzelfde getij. De voorbereiding van de Aäronische priesterschap is ons allen tot zegen, en ook hen die zij in hun generatie en de daaropvolgende generaties zullen dienen.

Toch verloopt niet alles naar wens in Zion. Niet alle jongeren willen zich voorbereiden. Die keuze is aan hen. Die verantwoordelijkheid ligt bij hen. Dat is de werkwijze die God in zijn liefdevolle plan voorstaat. Maar veel jongemannen krijgen weinig tot geen steun van hen die ze bij hun voorbereiding zouden kunnen helpen. Wie kan helpen maar het niet doet, wordt door God verantwoordelijk gehouden. Een vader die de ontwikkeling van het geloof en de geestelijke kracht van zijn zoon negeert of stagneert, zal op een dag smart voelen. Dat geldt overigens voor iedereen die de kans heeft om die jongemannen hulp te bieden, zodat ze goede, verstandige keuzes maken in hun tijd in het voorbereidende priesterschap.

Het tweede wat ze nodig hebben is het zelfvertrouwen dat zij de zegeningen en de plichten die God op hun schouders heeft gelegd, kunnen waarmaken. De meeste invloeden om hen heen willen het liefste dat ze twifelen aan het bestaan van God, of zijn liefde voor hen, of de echtheid van de zachte aanwijzingen die ze soms door de Heilige Geest en de Geest van Christus krijgen. Hun kameraden zetten hen wellicht aan tot zonde. Als jongemannen daar gehoor aan geven, zullen de aanwijzingen van God hen minder goed bereiken.

We kunnen ze bij hun keuze om zich voor te bereiden helpen door ze lief te hebben, te waarschuwen en vertrouwen in ze te stellen. Maar we kunnen ze zelfs nog beter helpen door een goed voorbeeld van een getrouwe en geïnspireerde dienstknecht te zijn. We kunnen in ons gezin, in de quorums, in de klassen, of waar we dan ook met hen omgaan,

handelen als ware priesterschapdraggers die dit gezag gebruiken zoals God het bedoeld heeft.

Voor mij is die instructie het duidelijkst in afdeling 121 van de Leer en Verbonden. De Heer waarschuwt ons in die afdeling dat onze motieven zuiver moeten zijn: 'Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd dan alleen door overreding, door lankmoedigheid, door mildheid en zachtmoedigheid, en door ongeveinsde liefde.'¹² Jongemannen leiden en beïnvloeden we niet om onze hoogmoed of eerzucht te bevredigen. We moeten nooit in enige mate van onrechtvaardigheid dwang uitoefenen. Dat is de hoge norm voor het voorbeeld dat we onze jongeren moeten stellen.

Ik heb dat zien gebeuren toen ik leraar en later priester was. Mijn bisschop en wie met hem dienden, waren vastbesloten om niemand van ons te verliezen. Voor zover ik kon zien, kwam hun motivatie voort uit hun liefde voor de Heer en voor ons, niet uit enige zelfzuchtige redenen.

De bisschop had een systeem bedacht. Iedere adviseur van elk quorum moest contact opnemen met iedere jongeman die hij op zondag niet had gesproken. Zij konden pas naar bed als ze met de jongen die niet naar de kerk was gekomen, zijn ouders of een goede vriend hadden gesproken. De bisschop maakte hun duidelijk dat bij hem het licht aan bleef totdat er over iedere jongen een bericht binnen was. Ik denk niet dat hij ze dat opdroeg. Hij liet er echter geen twijfel over bestaan dat hun licht pas mocht uitgaan als ze hem hadden gebeld.

Hij en wie onder hem dienden, deden veel meer dan over ons waken. Zij lieten ons met hun voorbeeld zien wat het inhoudt om de schapen van de Heer te hoeden. Geen moeite was te veel voor hem of voor wie ons in onze quorums hulp boden. Met hun voorbeeld lieten zij ons zien hoe iemand onvermoeibaar in dienst van

de Heer werkt. De Heer bereidde ons voor met goede voorbeelden.

Ik heb geen idee of ze dachten dat één van ons het nog eens ver zou brengen. Maar zij gaven ons in elk geval wel dat gevoel door er hoogstpersoonlijk op te letten dat we ons geloof niet verloren.

Ik weet niet hoe het de bisschop is gelukt om zoveel mensen in ons te laten geloven. Ik denk dat het gebeurd is 'door overreding, door lankmoedigheid, door mildheid en zachtmoedigheid, en door ongeveinsde liefde.' De 'licht aan'-methode die de bisschop gebruikte zal niet overal werken. Maar het voorbeeld van betrouwbare zorg en kordate hulp aan iedere jongeman bracht de macht des hemels in ons leven. Dat zal altijd zo zijn. Die hulp motiveerde ons, jongemannen, om ons voor te bereiden op de tijd dat God ons in gezinnen en in het koninkrijk nodig zou hebben.

Mijn vader was een groot voorbeeld voor mij van wat de Heer in afdeling

121 zegt over de hemelse hulp die we bij de voorbereiding van jongemannen nodig hebben. Toen ik jong was, was hij soms teleurgesteld over de karweitjes die ik deed. Dat liet mij weten ook. Aan zijn stem kon ik horen dat hij vond dat ik beter kon. Maar hij deed het op de wijze van de Heer: 'Intijds met strengheid berispand, wanneer daartoe gedreven door de Heilige Geest, en dan daarna een toename van liefde tonend jegens hem die gij hebt berispt, opdat hij u niet als zijn vijand zal beschouwen.'¹³

Ik wist dat de berispingen van mijn vader, zelfs zijn strengste, in liefde werden gegeven. In feite leek zijn liefde toe te nemen als hij mij zijn strengste berisping gaf, wat een afkeurende en teleurgestelde blik was. Hij was mijn leider en mijn mentor, en heeft nooit enige dwang gebruikt. Ik ben er zeker van dat de belofte in de Leer en Verbonden voor hem in vervulling zal gaan. Zijn invloed op mij zal hem voor 'eeuwig en altijd'¹⁴ toevloeien.

Veel vaders en leiders hebben, als ze de woorden uit afdeling 121 van de Leer en Verbonden horen, het gevoel dat ze zich moeten verbeteren om aan die norm te voldoen. Ik bijvoorbeeld. Herinnert u zich die keer dat u een kind of een tiener streng berispte en u zich door iets anders dan inspiratie liet drijven? Herinnert u zich de keer dat u uw zoon zei iets te doen of een offer te brengen dat u niet bereid was zelf te brengen of te doen? Die gevoelens van spijt kunnen ons tot bekering brengen om meer het voorbeeld te worden waartoe we ons verbonden hebben.

Door onze plichten als vader en leider na te komen, maken we het voor de volgende generatie mogelijk om hun glorierijke werk te doen. Zij zullen beter zijn dan wij zijn, net zoals u geprobeerd heeft een betere vader te zijn dan uw vader en een betere leider dan de grote leiders die u hebben geholpen.

Het is mijn gebed dat we ons zullen voornemen om er elke dag beter in te worden om de volgende generatie voor te bereiden. Elke keer als ik een flacon gewijde olie zie, zal ik mij deze avond en het gevoel dat ik nu heb herinneren, het gevoel meer te willen doen om de jongemannen voor te bereiden op de tijd dat zij dit godswerk ter hand nemen. Ik bid dat ze gezegend zullen worden in hun voorbereiding. Ik vertrouw erop dat ze, met hulp van de Heer, en van ons, klaar zullen zijn.

Ik geef u mijn getuigenis dat God de Vader leeft, en dat Jezus Christus leeft en zijn kerk leidt. Hij is het volmaakte voorbeeld voor de priesterschap. President Thomas S. Monson bezit en gebruikt alle sleutels van het priesterschap op aarde. Dat is waar. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Helaman 10:4-7.
2. IV 121:41.
3. IV 121:43.
4. IV 121:46.

Beheers uw gevoelens, o mijn broeder

PRESIDENT THOMAS S. MONSON

Als we te allen tijde de juiste geest bij ons willen hebben, moeten we ervoor kiezen nooit boos te worden.

Broeders, we maken deel uit van een grote groep priesterschapsdragers, zowel hier in het Conferentiecentrum als elders in de wereld. We hebben vanavond inspirerende toespraken gehoord, en ik spreek dan ook mijn waardering uit voor de broeders die ons hebben toegesproken. Hoewel het een eer is om u toe te spreken, stemt het mij nederig, en ik bid dat de inspiratie van de Heer op mij zal rusten.

Toen ik onlangs naar het journaal keek, besepte ik dat er een rode draad door het nieuws liep, namelijk dat het te herleiden was tot één emotie:

boosheid. De vader van een baby was gearresteerd omdat hij die baby zwaar had mishandeld. Er werd gezegd dat de huilende baby hem zo kwaad had gemaakt dat hij een van de armpjes en verschillende ribben van het kindje had gebroken. Er was een alarmerend bericht over het toenemende geweld van jeugdbendes, dat had geleid tot een scherpe stijging in dodelijke slachtoffers. Ook werd er bericht over een vrouw die was neergeschoten door haar ex-man die jaloers was geworden toen hij haar met een andere man zag. En uiteraard werd er aandacht besteed aan de oorlogen en gewapende conflicten die in de wereld woeden.

Ik moest aan de woorden van de psalmist denken: 'Sta af van toorn en laat de grimmigheid varen.'¹

Lang geleden kreeg mijn kantoor een telefoontje van een jong echtpaar dat zei raad nodig te hebben. Ze gaven aan dat er iets vreselijks was gebeurd en dat hun huwelijk op instorten stond. Er werd een afspraak gemaakt.

De spanning tussen deze man en vrouw was te snijden toen zij mijn kantoor binnenkwamen. De man vertelde hun verhaal met horten en stoten terwijl de vrouw stilletjes zat te huilen en maar heel weinig zei.

Photograph by [unreadable]

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

HET EERSTE PRESIDIDIUM

Oktober 2009

Henry B. Eyring
Eerste raadgever

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Tweede raadgever

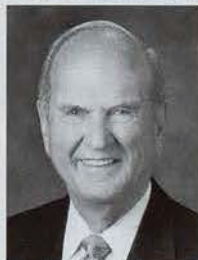
HET QUORUM DER TWAALF APOSTELEN

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

HET PRESIDIDIUM DER ZEVENTIG

Ronald A. Rasband

Claudio R. M. Costa

Steven E. Snow

Walter F. Gonzalez

I. Whitney Clayton

Jay E. Jensen

Donald L. Hollstrom

HET EERSTE QUORUM DER ZEVENTIG

Marcos A. Aidokaitis Carlos H. Amado Mervyn S. Arnold David S. Baxter Shayne M. Bowen Gérald Caussé Yoon Hwan Choi Craig C. Christensen Gary J. Coleman Spencer J. Condie

Lawrence E. Corbridge Benjamin De Hoyos John B. Dickson David F. Evans Enrique R. Falabella Eduardo Gavaret Carlos A. Godoy Christoffel Golden Jr. C. Scott Grow Bruce C. Hafen

James J. Hamula Keith K. Hilbig Richard G. Hinckley Marlin K. Jensen Daniel L. Johnson Kenneth Johnson Paul V. Johnson Yoshihiko Kikuchi Paul E. Koelliker Erich W. Kopischke

Richard J. Maynes Marcus B. Nash Brent H. Nielson Glenn L. Pace Allan F. Packer Kevin W. Pearson Anthony D. Perkins Paul B. Pieper Rafael E. Pino Bruce D. Porter

Carl B. Pratt Dale G. Renlund Michael T. Ringwood Lynn G. Robbins Cecil O. Samuelson Jr. Joseph W. Sitati Ulisses Soares Gary E. Stevenson Michael John U. Teh José A. Teixeira

Octaviano Tenorio Francisco J. Viñas William T. Walker F. Michael Watson Lance B. Wickman Jorge F. Zeballos Claudio D. Zivic W. Craig Zwick

HET TWEEDE QUORUM DER ZEVENTIG

Wilford W. Andersen Koichi Aoyagi Tad R. Callister Craig A. Cardon

Bruce A. Carlson Don R. Clarke Keith R. Edwards Stanley G. Ellis

Bradley D. Foster Larry W. Gibbons Spencer V. Jones Won Yong Ko

James B. Marino Wolfgang H. Paul Kent F. Richards Gregory A. Schwitzer

Lowell M. Snow Paul K. Sybrowsky Kent D. Watson

DE PRESIDERENDE BISSCHAP

Richard C. Edgley Eerste roodgever H. David Burton Presiderende bisschop Keith B. McMullin Tweede roodgever

Heiligen der laatste dagen komen samen om 'in [hun] eigen tong, en in [hun] eigen taal' (LV 90:11) van de algemene conferentie te genieten. De foto's zijn, met de klok mee linksonder beginnend, van kerkleden in München (Duitsland); Bridgewater (Nova Scotia, Canada); Moss (Noorwegen); Windhoek (Namibië); Lima (Peru); en St. Paul (Minnesota, VS).

De jongeman had een zending vervuld en was daarna gaan studeren aan een prestigieuze universiteit in het oosten van de Verenigde Staten. Daar was hij in een universiteitswijk zijn toekomstige vrouw tegengekomen. Zij studeerde aan dezelfde universiteit. Na een jaar waren ze naar Utah gereisd en in de Salt Laketempel getrouwd, waarna ze teruggingen om hun opleiding af te ronden.

Tegen de tijd dat ze afstudeerden en terugkeerden naar hun geboortestaats, had de man een baan gevonden die aansloot op zijn studie en zouden zij spoedig hun eerste kind krijgen. De vrouw beviel van een jongetje. Het leven zag er goed uit.

Toen hun zoon ongeveer anderhalf was, besloten ze een korte vakantie te nemen om hun familie op te zoeken die een paar honderd kilometer verder woonden. Dit was nog in de tijd dat er nauwelijks autostoeltjes voor kinderen en gordels voor volwassenen waren, laat staan dat die gebruikt werden. Het drietal zat naast elkaar op de voorbank van de auto, met de dreumes in het midden.

Tijdens de rit kregen de man en vrouw een meningsverschil. Na zoveel jaar weet ik niet meer wat de reden was. Maar ik herinner mij wel dat hun meningsverschil zo hoog opliep dat ze tegen elkaar begonnen te schreeuwen. Begrijpelijkerwijs begon de kleine jongen te huilen, wat de vader alleen nog maar kwader maakte. Hij werd zo driftig dat hij een speeltje oppakte dat het kind op de bank had laten vallen en het naar zijn vrouw gooide.

Maar het miste de vrouw. In plaats daarvan werd hun zoontje geraakt, met een hersenbeschadiging als gevolg. Hij zou zijn hele leven gehandicapt blijven.

Dit was een van de schrijnendste gevallen die ik ooit was tegengekomen. Ik gaf ze goede raad en stak ze een riem onder het hart. We spraken over betrokkenheid en verantwoordelijkheid, over berusting en vergiffenis.

We spraken over de genegenheid en het respect die ze zouden moeten herwinnen. We lazen troostende woorden in de Schriften. We baden samen. Hoewel ik sinds die dag lang geleden niets van ze gehoord heb, zag ik wel een glimlach door hun tranen heenbreken toen ze vertrokken. In al die tussenliggende jaren ben ik blijven hopen dat ze de kracht zouden vinden om bij elkaar te blijven, getroost en gezegend door het evangelie van Jezus Christus.

Ik denk aan hen wanneer ik de volgende woorden lees: 'Boosheid lost niets op. Het bouwt niets op, maar het kan wél alles vernietigen.'²

We zijn allemaal weleens boos geweest. Dat kan gebeuren als alles niet naar wens verloopt. Als reactie op iets wat tegen of over ons wordt gezegd. Of als iemand zich niet gedraagt zoals wij dat willen. Misschien overvalt het ons als we langer dan verwacht op iets moeten wachten. We worden wellicht boos als anderen een andere mening zijn toegedaan. Er lijken vele mogelijke redenen voor boosheid te zijn.

Het kan voorkomen dat we boos

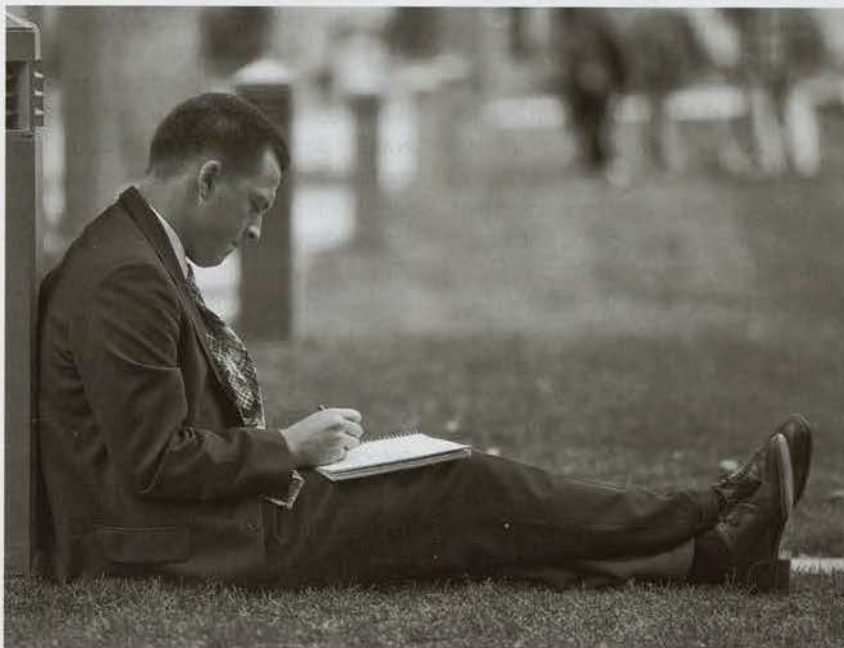
zijn om vermoede beledigingen en vermeend onrecht. President Heber J. Grant, zevende president van de kerk, haalde eens een voorbeeld uit zijn jonge jaren aan, toen hij een klus deed voor iemand, die hem vervolgens een cheque van 500 dollar stuurde, met een briefje dat het hem speet dat hij hem niet meer kon betalen. Daarna deed president Grant een klus voor iemand anders — een klus die volgens hem tien keer zo moeilijk was en hem wel tien keer zoveel tijd en energie kostte. De tweede man stuurde hem een cheque van 150 dollar. De jonge Heber vond dat hij oneerlijk was behandeld. Hij was eerst beledigd en daarna razend.

Hij besprak de kwestie met een oudere vriend, die vroeg: 'Heeft die man je opzettelijk beledigd?'

President Grant antwoordde: 'Nee. Hij heeft tegen mijn vrienden gezegd dat hij mij royaal beloond heeft.'

Toen antwoordde de oudere vriend: 'Wie boos wordt om een onbedoelde belediging, is een dwaas.'³

De apostel Paulus vraagt in Efeziërs, hoofdstuk 4, vers 26 in de Bijbelvertaling van Joseph Smith:

'Kunt gij vertoornd zijn en niet zondigen? Laat de zon niet ondergaan over uw verbolgenheid.' Ik stel de vraag: 'Is het mogelijk om de Geest van onze hemelse Vader te voelen als we boos zijn? Ik kan niets bedenken waarbij dat het geval zou zijn.

In 3 Nephi in het Boek van Mormon lezen we:

Er zal geen woordenstrijd onder u zijn (...).

Want voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, hij die de geest van twisten heeft, is niet van Mij, maar van de duivel, die de vader van twisten is, en hij hitst het hart der mensen op om in toorn te twisten, de een met de ander.

Ziet, het is niet mijn leer om het hart der mensen tot toorn tegen elkander op te hitsen; maar dit is mijn leer, dat zulke dingen zullen worden weggedaan.¹⁴

Boos worden is toegeven aan de invloed van Satan. Niemand kan ons boos maken. Het is onze keuze. Als we te allen tijde de juiste geest bij ons willen hebben, moeten we ervoor kiezen nooit boos te worden. Ik getuig dat dat mogelijk is.

Boosheid, een wapen van Satan, is in zoveel opzichten dodelijk.

Ik denk dat de meesten van ons wel bekend zijn met het trieste verhaal over Thomas B. Marsh en zijn vrouw, Elizabeth. Broeder Marsh was in deze bedeling een van de eerste hedendaagse apostelen in de herstelde kerk.

Hij werd uiteindelijk president van het Quorum der Twaalf Apostelen.

Toen de heiligen in Far West (Missouri) woonden, besloten Elizabeth Marsh, de vrouw van Thomas, en haar vriendin, zuster Harris, om van elkaars melk gebruik te maken, zodat ze meer kazen konden maken. Om alles eerlijk te laten verlopen, kwamen ze overeen dat ze de zogenaamde melkstremsels niet opzij zouden leggen, maar melk en stremsels zouden afstaan. De stremsels zaten in de laatste melk en daar zat meer room in.

Zuster Harris hield zich aan de overeenkomst, maar zuster Marsh, die extra smakelijke kaas wilde maken, zette het stremsel van elke koe apart en gaf zuster Harris de melk zonder de stremsels. Dat had een fiks meningsverschil tot gevolg. Toen ze er samen niet uitkwamen, vroegen ze de huisonderwijzers naar hun mening. Zij vonden dat Elizabeth zich niet aan de overeenkomst had gehouden. Zij en haar man waren furieus over de uitspraak, waarna de zaak werd voorgelegd aan een bisschopsraad. De bisschopsraad besloot dat de stremsels ten onrechte waren achtergehouden en dat zuster Marsh haar overeenkomst met zuster Harris niet was nagekomen.

Thomas Marsh ging in beroep bij de hoge raad, maar de mannen in deze raad onderschreven de uitspraak

van de bisschop. Daarna deed hij een beroep op het Eerste Presidium van de kerk. Joseph Smith en zijn raadgevers overwogen de kwestie en schaarden zich achter de beslissing van de hoge raad.

Ouderling Thomas B. Marsh, die zijn vrouw de hand boven het hoofd bleef houden, werd met elke volgende uitspraak kwader, zo kwaad zelfs dat hij naar een magistraat toestapte en onder ede verklaarde dat de mormonen de staat Missouri vijandig gezind waren. Zijn verklaring leidde ertoe, of droeg er in elk geval toe bij, dat gouverneur Boggs zijn infame bevel tot uitroeiing uitvaardigde, waardoor 15 duizend heiligen uit Missouri werden verdreven, met alle verschrikkelijke gevolgen van lijden en dood vandien. Dit alles voltrok zich vanwege een onenigheid over melk en room.⁵

Na negentien jaar van rancune en verlorenheid reisde Thomas B. Marsh naar de Salt Lake Valley om Brigham Young om vergiffenis te vragen.

Broeder Marsh schreef ook een brief aan Heber C. Kimball, eerste raadgever in het Eerste Presidium, over de les die hij geleerd had. Daarin schreef broeder Marsh: 'De Heer heeft het zeer wel zonder mij kunnen doen en (...) heeft niets verloren doordat ik uit de kerk ben gegaan; maar, o, wat heb ik verloren?! Rijkdommen, grotere rijkdommen dan deze hele wereld of vele vergelijkbare planeten kunnen verschaffen.'⁶

De woorden van de dichter John Greenleaf Whittier zijn hier heel toepasselijk: 'Van alle gesproken of geschreven woorden zijn de droevigste wel: Het had gekund!'⁷

Broeders, we kunnen allemaal te maken krijgen met dergelijke gevoelens die, als we niet oppassen, tot boosheid kunnen leiden. We ergeren ons, raken geïrriteerd of zijn onvriendelijk en, als we ervoor kiezen, verliezen ons geduld en worden boos op anderen. Het jammerlijke is dat die anderen vaak onze vrouw of kinderen

zijn — de mensen van wie we het meest houden.

Lang geleden las ik het volgende bericht van Associated Press in de krant: Een bejaarde man had op de begrafenis van zijn broer, met wie hij vanaf hun vroege volwassenheid in één kamer had gewoond vlak bij Canisteo (New York) onthuld dat hij na een ruzie de kamer met krijt in tweeën had gedeeld en dat geen van beiden over die lijn was getreden of met elkaar had gesproken sinds die dag — 62 jaar geleden. Denk eens na over de gevolgen van die boosheid. Wat een drama!

Laten wij er bewust voor kiezen, elke keer als die keuze voor ons ligt, om niet boos te worden en de scherpe, pijnlijke woorden die ons op de tong liggen niet uit te spreken.

Ik hou van de woorden van de lofzang die vroeg in de twintigste eeuw is geschreven door ouderling Charles W. Penrose, toentertijd lid van het Quorum der Twaalf en later van het Eerste Presidium:

*Bebeers uw gevoelens, o mijn
broeder,*

*oefen uw ontvlambare, impulsieve
ziel.*

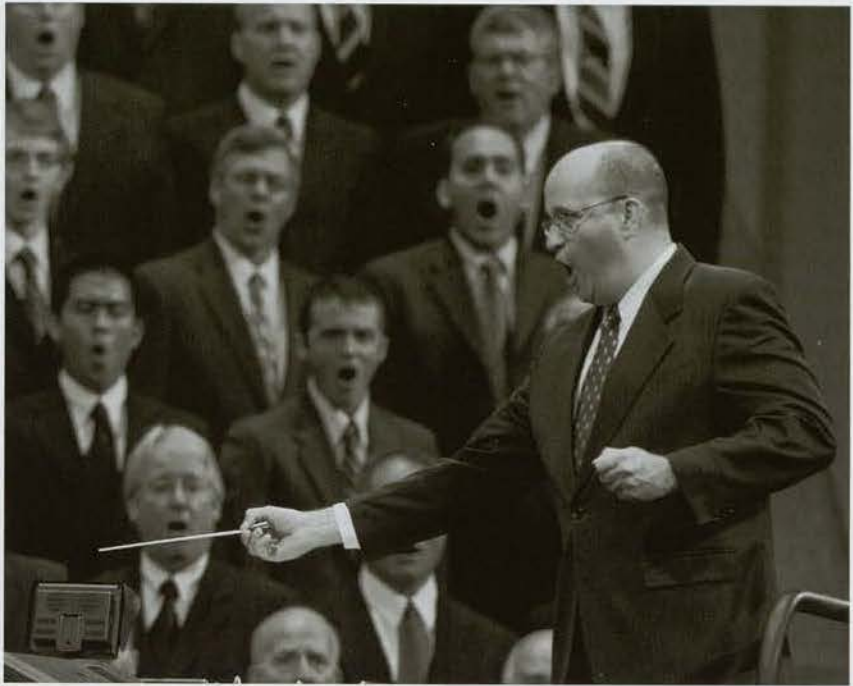
*Want zuivere wijsheid is uw hoeder,
ook al zijn emoties uw achilleshiel.*

*Vorm uw gevoelens; want er is
kracht*

in de kalme, bedaarde ziel.

*Boosheid heeft u nooit iets gebracht
en maakt u slechts serviel.⁸*

Ieder van ons draagt het priesterschap van God. De eed en het verbond van het priesterschap is op ons allen van toepassing. Voor hen die het Melchizedeks priesterschap dragen, is het een verklaring over de bereidheid om getrouw te zijn, de wetten van God na te leven en onze roeping groot te maken. Voor hen die het Aäronisch priesterschap dragen, is het een verklaring over de toekomstige plichten en taken, waarop jij je hier en nu kunt voorbereiden.

Deze eed en verbond zijn met de volgende woorden door de Heer uiteengezet:

‘Want wie ook getrouw zijn zodat zij deze twee priesterschappen, waarvan Ik heb gesproken, verkrijgen en hun roeping grootmaken, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing van hun lichaam.

‘Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron en het nageslacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods.

‘En ook: allen die dit priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Heer;

‘want wie mijn dienstknechten ontvangt, ontvangt Mij;

‘en wie Mij ontvangt, ontvangt mijn Vader;

‘en wie mijn Vader ontvangt, ontvangt mijn Vaders koninkrijk; daarom zal alles wat mijn Vader heeft, hem gegeven worden.⁹

Broeders, er wachten ons grote beloften als we toegewijd en getrouw zijn aan de eed en het verbond van dit kostbare priesterschap dat wij dragen. Mogen wij waardige zoons van onze hemelse Vader zijn. Mogen wij ons thuis altijd voorbeeldig gedragen en getrouw alle geboden onderhouden,

opdat we niemand vijandig gezind zullen zijn, maar vreedestichters, die de aansporing van de Heiland indachtig zijn: ‘Hieraan zullen allen weten dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander.’¹⁰ Dit bepleit ik vanavond aan het eind van deze geweldige priesterschapsbijeenkomst, en het is ook mijn nederige en oprechte gebed, want ik houd van u, broeders, met heel mijn hart en ziel. En ik bid onze hemelse Vader dat zijn zegen op eenieder van u zal rusten, in uw leven, in uw gezin, in uw hart, in uw ziel. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

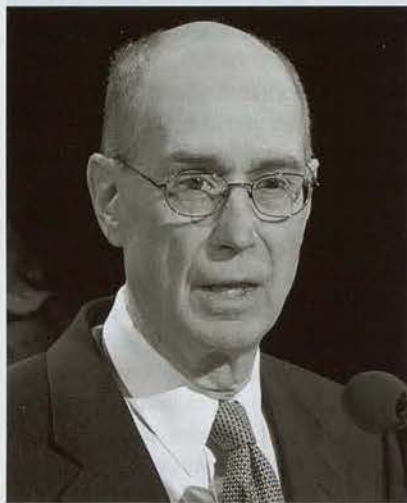
1. Psalmen 37:8.
2. Lawrence Douglas Wilder. Geciteerd in: ‘Early Hardships Shaped Candidates’, *Deseret News*, 7 december 1991, p. A2.
3. Zie Heber J. Grant, *Gospel Standards*, samengesteld door G. Homer Durham (1969), pp. 288–289.
4. 3 Nephi 11:28–30.
5. Zie George A. Smith, ‘Discourse’, *Deseret News*, 16 april 1856, p. 44.
6. Thomas B. Marsh aan Heber C. Kimball, 5 mei 1857, Brigham Young Collection, bibliotheek voor kerkgeschiedenis.
7. ‘Maud Muller’, *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1876), p. 206.
8. ‘School Thy Feelings’, *Hymns*, nr. 336.
9. IV 84:33–38.
10. Johannes 13:35.

Ons volmaakte voorbeeld

PRESIDENT HENRY B. EYRING

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

De boodschap van het herstelde evangelie van Jezus Christus is dat wij zolang wij leven, kunnen en moeten verwachten beter te worden.

Ik voel me gezegend dat ik op deze sabbatdag de kans krijg om tot u te spreken. Hoe verschillend onze omstandigheden en ervaringen ook zijn, wij hebben een verlangen om betere mensen te worden met elkaar gemeen. Er zijn misschien enkelen die ten onrechte menen dat ze al goed genoeg zijn, en enkelen die hun pogingen om betere mensen te worden, hebben opgegeven. Maar voor allen is de boodschap van het herstelde evangelie van Jezus Christus dat wij zolang wij leven, kunnen en moeten verwachten beter te worden.

Die verwachting is deels voor ons vastgelegd in een openbaring die we

bij monde van de profeet Joseph Smith van God hebben ontvangen. Daarin wordt de dag beschreven waarop wij de Heiland ontmoeten, iets wat ons allen zal overkomen. Er staat wat we moeten doen om ons daarop voor te bereiden, en wat we mogen verwachten.

Dit staat in het boek Moroni: 'Welnu, mijn geliefde broeders, bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart dat gij met die liefde — die Hij heeft geschonken aan allen die ware volgelingen zijn van zijn Zoon Jezus Christus —vervuld zult zijn, opdat gij zonen van God zult worden; opdat wij, wanneer Hij verschijnt, Hem gelijk zullen zijn, want wij zullen Hem zien zoals Hij is; opdat wij die hoop zullen hebben; opdat wij gereinigd zullen worden zoals Hij rein is. Amen.'¹

Dat zou u enig begrip moeten geven van de vraag waarom elke gelovige heilige der laatste dagen optimistisch uitkijkt naar wat voor hem of haar in het verschiet ligt, hoe moeilijk het heden ook mag zijn. Wij geloven dat wij door het levende evangelie van Jezus Christus net als de Heiland kunnen worden, en Hij is volmaakt. Overweging van de eigenschappen van Jezus Christus zou de hoogmoed teniet kunnen doen van elke zelfgenoegzame persoon die denkt dat hij

of zij niet beter hoeft te worden. En zelfs de ootmoedigste persoon kan hoop putten uit de uitnodiging om te worden zoals de Heiland.

Hoe die wonderbaarlijke transformatie plaatsvindt, is volgens mij weer gegeven in een kinderliedje. Ik herinner me dat ik op een zondag eens keek naar de gezichtjes in een kamer vol kinderen. Ieder kind leunde naar voren, bijna op het puntje van zijn stoel. Ik zag licht in hun ogen en vastberadenheid op hun gezichtjes terwijl ze vol vuur zongen. U hebt het liedje misschien ook wel eens gehoord. Ik hoop dat het ons altijd bij zal blijven. Ik hoop alleen dat ik het lied het gevoel kan meegeven dat die kinderen deden.

Ik wil graag als Jezus worden en volg dus zijn voorbeeld na.

Ik wil van zijn liefde geven, ja, overal waar ik ga.

Wanneer ik moet kiezen voor goed of voor slecht,

in gedachte hoor ik dan de Heilige Geest, die zegt:

'Houd van elkaar zoals Jezus van jou;

doe voor een ander wat Hij doen zou.

Wees aardig en lief in gedachte en daad,

wie dat doet, die volgt Jezus' raad.'²

Het scheen mij toe dat ze niet alleen zongen, maar dat ze hun vaste voornemen uitspraken. Jezus Christus was hun voorbeeld. Worden zoals Hij was hun vaste doel. En hun enthousiaste gezichtjes en glimmende ogen overtuigden mij dat ze niet twijfelden. Ze verwachtten te slagen. Ze geloofden de instructie van de Heiland dat volmaakt worden geen hoop was, maar een gebod. En ze waren er zeker van dat Hij de weg had bereid.

Die vastberadenheid en dat vertrouwen kunnen en moeten aanwezig zijn in het hart van iedere heilige der laatste dagen. De Heiland heeft door

zijn verzoening en zijn voorbeeld de weg bereid. En zelfs de kinderen die dat zongen, wisten hoe het moest.

Liefde is het motiverende beginsel waarmee de Heer ons leidt om te worden zoals Hij, *ons volmaakte voorbeeld*. Onze levenswijze van uur tot uur moet vervuld zijn van de liefde voor God en voor anderen. Dat is geen verrassing, want de Heer heeft verkondigd dat dat de eerste grote geboden zijn. Het is de liefde voor God die ons ertoe brengt om zijn geboden te onderhouden. En liefde voor anderen ligt ten grondslag aan ons vermogen om Hem te gehoorzamen.

Net zoals Jezus tijdens zijn sterfelijke bediening de mensen een kind als voorbeeld gaf van de reine liefde die zij moeten en kunnen krijgen om te worden zoals Hij, heeft Hij ons het gezin gegeven als voorbeeld van de ideale situatie om te leren hoe wij moeten liefhebben zoals Hij.

Dat komt doordat we in gezinsbanden zowel de grootste vreugde als het grootste verdriet ervaren. Die vreugde krijgen we als we het welzijn van anderen boven het onze stellen. Dat is liefde. En dat verdriet komt vooral door zelfzuchtigheid, wat een gebrek aan liefde is. Het ideaal dat God voor ons in gedachte heeft, is dat wij een gezin stichten op de manier die de meeste kans biedt om ons tot geluk te voeren en weg van verdriet. Een man en een vrouw dienen heilige verbonden aan te gaan die elkaars welzijn en geluk het middelpunt van hun leven maken. Kinderen dienen geboren te worden in een gezin waar de ouders de behoeften van de kinderen net zo belangrijk vinden als hun eigen behoeften. En kinderen dienen hun ouders en elkaar lief te hebben.

Dat is het ideaal van een liefhebberend gezin. Velen van ons hebben thuis deze woorden: 'Onze familie kan eeuwig samen zijn'. Dichtbij waar ik woon staat een grafsteen van een moeder en een grootmoeder. Haar man en zij waren in Gods tempel voor tijd en

eeuwigheid aan elkaar en aan hun nageslacht verzegeld. Op de grafsteen staat de tekst: 'Geen lege stoelen als je leeft.' Ze vroeg om die tekst omdat ze wist dat het antwoord op de vraag of de familie bij elkaar zou zijn, afhangt van de keuzen die elk familielid doet. Het woord 'als je leeft' staat erbij omdat God noch zij een ander kan dwingen om voor het geluk te kiezen. En dan is er nog Satan, die de families in dit leven en het hiernamaals geen geluk maar ellende toewenst.

Ik hoop vandaag enkele suggesties te doen die misschien moeilijk lijken, maar die u de zekerheid zouden geven dat u geen lege stoelen in uw familie hoeft te hebben in de toekomstige wereld.

Ten eerste geef ik man en vrouw raad. Bid om de liefde die u in staat stelt om het goede in uw partner te zien. Bid om de liefde die zwakheden en vergissingen onbeduidend doet lijken. Bid om de liefde die van uw partners vreugde uw vreugde maakt. Bid om de liefde waardoor u uw partners last en verdriet wilt verlichten.

Ik heb dit in het huwelijk van mijn ouders gezien. Toen mijn moeder de laatste keer ziek was, werd het voor mijn vader steeds belangrijker om het haar gemakkelijk te maken naarmate

zij zich ongemakkelijker ging voelen. Hij vroeg het ziekenhuis om een extra bed in haar kamer te zetten. Hij was vastbesloten om er te zijn zodat hij ervoor kon zorgen dat ze niets tekort kwam. Hij liep elke ochtend kilometers ver naar zijn werk en liep 's avonds weer terug om in die moeilijke tijden aan haar zijde te zijn. Ik geloof dat het Gods gave aan hem was dat zijn vermogen om lief te hebben toenam toen dat voor haar zo belangrijk was. Ik denk dat hij deed wat Jezus uit liefde gedaan zou hebben.

Nu wil ik de ouders van een afgedwaald kind raad geven. De Heiland is het volmaakte voorbeeld van vasthoudendheid in liefde. U herinnert zich vast wel zijn woorden van troost tot diegenen onder de Nephieten die zijn eerdere uitnodiging om tot Hem te komen hadden verworpen. Hij sprak tot de overlevenden van de vernietiging die na zijn kruisiging plaatsvond: 'O gij huis Israëls, gij die Ik heb gespaard, hoe dikwijls zal Ik u vergaderen zoals een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, indien gij u zult bekeren en tot Mij zult terugkeren met een volmaakt voorneemen des harten.'¹³

Het verhaal van de verloren zoon geeft ons allen hoop. De verloren zoon

dacht aan thuis, en dat zullen uw kinderen ook doen. Zij zullen voelen dat uw liefde hen terugtrekt naar u. Ouderling Orson F. Whitney gaf tijdens een algemene conferentie in 1929 een opmerkelijke belofte. Ik weet dat die waar is voor de getrouwe ouders die de tempelverzegeling aan hun kinderen eren: 'Hoewel sommige schapen zullen afdwalen, houdt de Herder hen in de gaten en uiteindelijk zullen ze merken dat de goddelijke voorzienigheid zijn handen uitstrekt om hen terug in de kudde te brengen.'

Daarna vervolgt hij: 'Bid voor uw zorgeloze en ongehoorzame kinderen; houd hen vast door uw geloof. Blijf hopen, blijf vertrouwen, totdat u Gods verlossing ziet.¹⁴ U kunt voor uw kinderen bidden, u kunt ze liefhebben en hen de hand reiken, vol vertrouwen dat Jezus dat met u doet. Als u het blijft proberen, doet u wat Jezus doet.'

En nu mijn raad aan de kinderen. De Heer heeft je een gebod met een belofte gegeven: 'Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Here, uw God, u geven zal.'¹⁵ Het is het enige van de tien geboden met een belofte. Je ouders leven misschien niet eens

meer. In sommige gevallen vind je misschien zelfs dat je ouders de eer en het respect van hun kinderen niet verdienen. Misschien heb je ze zelfs nooit gekend. Maar je hebt je leven aan hen te danken. En in elk geval zal je leven, zelfs als het niet wordt verlengd, ten minste verbeteren door eenvoudigweg met respect aan je ouders te denken.

Nu enkele woorden tot hen die de familie van iemand anders hebben aangenomen als hun eigen familie: ik heb vrienden die beter aan de verjaardagen van mijn kinderen denken dan ik. Mijn vrouw en ik hebben vrienden die maar zelden een bezoek of attentie aan ons hebben overgeslagen met de feestdagen. Het ontroert mij vaak als iemand een gesprek begint met te vragen 'Hoe gaat het met je familie?' en vervolgens met liefde in het gelaat het antwoord afwacht. Ze lijken zo aandachtig te luisteren als ik vertel hoe het met elk van mijn kinderen gaat. Door hun liefde kan ik de liefde van de Heiland voor onze kinderen ook sterker voelen. Uit hun vraag proef ik dat zij voelen wat Jezus voelt, en dat zij vragen wat Hij zou vragen.

Het kan ieder van ons moeilijk toeschijnen om toe te nemen in ons vermogen om lief te hebben en te zien hoe we meer op de Heiland gaan lijken, op *ons volmaakte voorbeeld*. Maar ik wil u bemoedigen. U hebt al bewijzen gezien dat u op weg bent om meer zoals Jezus te worden. Het helpt als u bedenkt hoe u zich vaak te midden van zorgen en beproevingen als een klein kind hebt gevoeld. Denk aan die kinderen die dat liedje zongen. Denk aan de keren dat u, misschien onlangs nog, net als die kinderen zongen, dacht: 'Ik wil graag als Jezus worden en volg dus zijn voorbeeld na.' U herinnert zich vast wel dat Jezus zijn discipelen vroeg om de kinderen naar Hem toe te brengen, en dat Hij zei: 'Laat de kinderen tot Mij komen, want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods.'¹⁶ U hebt bij tijd en wijle de gemoedrust van een rein kind gevoeld bij uw pogingen om te worden zoals Jezus.

Misschien was dat wel toen u werd gedoopt. Hij had de doop niet nodig, want Hij was rein. Maar toen u werd gedoopt, had u het gevoel dat u schoongewassen werd, net als een klein kind. Toen Hij werd gedoopt, ging de hemel open en hoorde Hij de stem van zijn hemelse Vader: 'Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb.'¹⁷ U hoorde geen stem, maar u voelde de goedkeuring van uw hemelse Vader omdat u deed wat Jezus wilde.

U hebt het in uw gezin gevoeld als u uw partner om vergeving vroeg, of een kind een vergissing of ongehoorzaamheid vergaf. Die momenten worden frequenter als u probeert te doen wat u weet dat Jezus zou doen. Vanwege de verzoening die Hij u gebracht heeft, zal uw gehoorzaamheid als een kind u een gevoel geven hoezeer de Heiland u liefheeft en hoezeer u Hem liefheeft. Dat is een van de gaven die zijn getrouwe discipelen zijn beloofd. En die gave kunt u niet alleen krijgen, maar de liefhebbende leden

van uw gezin ook. Die belofte staat in 3 Nephi: 'En al uw kinderen zullen door de Here worden onderwezen; en groot zal de vrede van uw kinderen zijn.'⁸

Ik hoop dat u vandaag op zoek gaat naar gelegenheden om te doen wat Hij deed en lief te hebben zoals Hij liefheeft. Ik kan u beloven dat u vaak de gemoedsrust zult ervaren die u als kind voelde, en dat dit gevoel blijvend zal zijn. De belofte die Hij aan zijn discipelen deed, is waar: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u.'⁹

Geen van ons is nu al volmaakt. Maar we kunnen heel vaak de verzekering voelen dat we op weg zijn. Hij gaat ons voor en Hij wenkt ons om Hem te volgen.

Ik getuig dat de weg tot Hem bestaat uit geloof in Jezus Christus, de doop, de gave van de Heilige Geest, en in liefde volharden in gehoorzaamheid aan zijn geboden. Ik getuig dat de Vader leeft en dat Hij ons liefheeft. Hij heeft zijn geliefde Zoon, de Heer Jezus Christus, lief, die *ons volmaakte voorbeeld* is. Joseph Smith was de profeet van de herstelling. Hij zag de Vader en de Zoon. Ik weet dat dit waar is. In De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is de priesterschapsmacht om de verordeningen aan te bieden waardoor wij steeds beter kunnen worden en meer kunnen gaan lijken op de Heiland en onze hemelse Vader. Ik spreek mijn zegen over u uit dat u de verzekering en de goedkeuring mag voelen die u als klein kind voelde. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Moroni 7:48.
2. 'Ik wil graag als Jezus worden' *Kindertiedjes*, pp. 78-79.
3. 3 Nephi 10:6.
4. Orson F. Whitney, Conference Report, april 1929, p. 110.
5. Mosiah 13:20.
6. Marcus 10:14.
7. Matteüs 3:17.
8. 3 Nephi 22:13.
9. Johannes 14:27.

Op de oude manier de toekomst tegemoet treden

OUDERLING L. TOM PERRY

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Als we acht slaan op lessen uit het verleden zijn we beter voorbereid op uitdagingen in de toekomst.

Mijn vrouw en ik hebben deze zomer de Mormon Miracle Pageant in Manti (Utah) bijgewoond. Op een avond, voordat de voorstelling begon, spraken we de deelnemers toe. Vanwege het grote aantal deelnemers hielden we twee bijeenkomsten. Aan de openluchtvoorstelling deden ruim 800 personen mee, van wie er 570 jonger dan achttien jaar waren. Er waren dit jaar honderd extra deelnemers, zodat de zusters die over de kostuums gingen er nog meer moesten verzorgen — wat ze ook is gelukt. Het was

inspirerend om te zien hoe goed ze acht sloegen op elk detail.

De voorstelling vond plaats op een prachtige heuvel vlak onder de Mantitempel. Er was die avond een publiek van vijftienduizend mensen voor het schouwspel. Het was fijn om te zien hoe de grote groep jongemannen en jongevrouwen het verhaal van de herstelling ieder in hun eigen rol zo goed en geestdriftig wisten uit te beelden.

Tijdens onze bezoeken aan Manti wonen wij ook altijd graag een tempeldienst bij. Er heerst een bijzondere sfeer in deze oudere tempels die met grote opofferingen door de eerste pioniers zijn gebouwd.

De tempeldienst in de Mantitempel was een emotionele ervaring voor mij. Ik moest met weemoed denken aan hoe de Logantempel in Utah eruitzag vóór de renovatie en modernisering ervan. Tijdens de voortgang van de tempeldienst kon ik in elke zaal die eerste pioniers horen zeggen: 'Kijk wat wij met onze eigen handen hebben gebouwd. Er kwamen geen zware apparaten, aannemers of onderaannemers aan de bouw te pas. Geen geavanceerde hijskranen om de zware stenen omhoog te krijgen. Wij hebben

dit werk op eigen kracht uitgevoerd.'

Wat een geweldig erfgoed hebben die pioniers uit Sanpete County ons nagelaten.

President Ronald Reagan, oud-president van de Verenigde Staten, zou het volgende gezegd hebben: 'Ik wil niet terug naar het verleden; ik wil terug naar de oude manier om de toekomst tegemoet te treden.'¹ Dat is wat mij betreft nog steeds goede raad. Als we acht slaan op lessen uit het verleden zijn we beter voorbereid op uitdagingen in de toekomst. Wat een geweldig erfgoed van geloof, moed en vindingrijkheid hebben die edele mormoonse pioniers ons nagelaten om op voort te bouwen. Mijn bewondering voor hen wordt steeds groter naarmate ik ouder wordt.

Hun bekering tot het evangelie bracht een grote ommekeer in hun leven teweeg. Zij lieten alles achter — hun woning, hun bedrijf, hun boerderij en zelfs hun geliefde familieleden — en trokken de wildernis in. Het moet een grote schok voor ze zijn geweest toen Brigham Young verklaarde: 'Hier is het.'² Voor hen lag een uitgestrekte woestenij, zonder de groene heuvels, bomen en prachtige weilanden die de meeste pioniers hadden gekend. Met een sterk geloof in God en hun leiders, gingen de eerste pioniers aan het werk om fraaie nederzettingen te stichten in de schaduw van de bergen.

Veel vermoeide pioniers begonnen net van de bescheiden gerieven van het leven te genieten toen Brigham Young ze opriep om weer te vertrekken, ditmaal naar het oosten, westen, noorden en zuiden, om het Great Basin te koloniseren. Zo zijn de gemeenschappen in Sanpete County — Fairview, Ephraim, Manti, Moroni en Mount Pleasant — ontstaan.

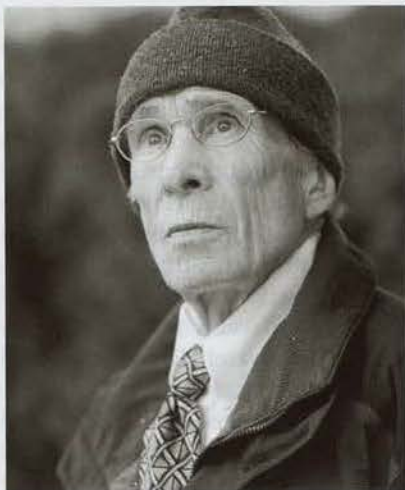
Na mijn bezoek aan Sanpete County wilde ik graag meer te weten komen over deze eerste pioniers. Ik besloot een paar uur in de nieuwe bibliotheek voor kerkgeschiedenis

door te brengen om wat over die eerste pioniers te lezen.

In 1849, slechts twee jaar na hun aankomst in de Salt Lake Valley, droeg Brigham Young, de grote kolonisator van het westen, een groep heiligen op om zuidwaarts te trekken en helemaal opnieuw te beginnen met huizen bouwen en nederzettingen stichten in een ander woest gebied. Kort na hun vestiging in Sanpete bezocht president Heber C. Kimball, raadgever van president Brigham Young, de nederzetting in Manti, en beloofde hij dat op de heuvel boven de vallei een tempel gebouwd zou worden van stenen uit de oostelijk gelegen bergen.

Er gingen jaren voorbij na het bezoek van president Kimball, en de inwoners begonnen zich af te vragen waarom er niets aan de bouw van hun tempel werd gedaan. 'Wij horen een tempel te hebben in onze gemeenschap', verklaarde een van de inwoners. 'Wij hebben lang genoeg op die zegen gewacht.' Iemand anders zei: 'Als wij een tempel willen hebben, kunnen we beter aan de slag gaan en er een bouwen.' En zij voegden de daad bij het woord.

De hoeksteen werd gelegd op maandag 14 april 1879, ongeveer dertig jaar na hun aankomst in de Sanpete Valley. Er zijn talloze verhalen te vertellen over de ijver van de

werklieden die zich tot het uiterste inspanden bij de bouw van deze prachtige tempel. President Hinckley zei enkele jaren geleden bij de herinwijding van de Mantitempel: 'Ik heb de fraaiste bouwwerken van de wereld bezocht, maar ik krijg nergens het gevoel dat ik in deze pioniershuizen van God krijg.'³ De familie Hinckley heeft een bijzondere band met de Mantitempel. De grootvader van zuster Marjorie Hinckley liet namelijk het leven als gevolg van letsel dat hij bij de bouw van een de Mantitempel had opgelopen.

Voor een beter begrip van hoe het verleden een betere manier kan aan dragen om de toekomst tegemoet te treden, vertel ik u een verhaal over de bouw van de Mantitempel. Daarna vertel ik u welke ware beginselen ik erdoor heb geleerd.

Enkele vaktimmerlieden uit Noorwegen die in Manti waren neergestreken, kregen de opdracht om het dak voor de tempel te maken. Zij hadden nog nooit een dak gemaakt, maar waren ervaren scheepsbouwers. Zij wisten niet hoe zij een dak moesten ontwerpen. Toen kwam de gedachte bij hen op: 'Waarom bouwen we niet gewoon een schip? Een goedgebouwd schip is immers solide en dicht. Als we het ontwerp omkeren, krijgen we een stevig dak.' En zo ontwierpen zij de bouw van een schip en keerden het ontwerp vervolgens om, en het werd het ontwerp van het dak van de Mantitempel.

In dit geval gebruikten zij de geleerde lessen uit het verleden — de scheepsbouwkundige principes — om een nieuwe uitdaging het hoofd te bieden. Zij gingen er terecht vanuit dat zij dezelfde principes voor het bouwen van een zeewaardig vaartuig ook op de constructie van een solide dakwerk konden toepassen. Beide constructies moesten bijvoorbeeld waterdicht zijn. De deugdelijkheid van de basisconstructie zou ongeacht de stand ervan — rechtop of omgekeerd — gewaar-

borgd zijn. Het kwam er vooral op aan om voldoende kennis te hebben van de benodigde basisprincipes om een duurzame constructie te maken.

Het evangelie van Jezus Christus bevat eeuwige beginselen en waarheden die veel duurzamer zijn dan de principes van de constructie van schepen en daken. U en ik hebben, als leden van de ware kerk van de Heer, een bijzondere kennis van deze eeuwige beginselen en waarheden. Dat geldt vooral als wij luisteren naar de Geest voor leiding voor onszelf en ons gezin, en luisteren naar de stem van de profeet als hij Gods woord aan alle leden van de kerk verkondigt. U en ik beseffen het belang van deze eeuwige beginselen en waarheden in ons leven. Ik denk niet dat de eerste pioniers anders hun gevaarlijke en onzekere toekomst tegemoet hadden kunnen treden, en wij kunnen dat evenmin. Zij zijn de enige juiste en eeuwige manier om de toekomst tegemoet te treden, vooral in deze tijd die steeds moeilijker en onzekerder wordt.

Die Noorse scheepsbouwers beschikten over de fundamentele vaardigheden in hun vakgebied die ze voor de bouw van tempels konden aanwenden. Wat was de oorzaak van de grote ommezwaai in hun prioriteiten? Er is maar één antwoord dat hun gewilligheid verklaart om alles op te offeren om bouwers van het koninkrijk van God te worden. Zij hadden de eeuwige beginselen en waarheden van het evangelie van Jezus Christus geleerd en aangenomen. Zij beseften dat hun zending niet alleen bestond uit bouwwerken, maar ook uit het werken aan de opbouw van anderen door hun kennis van het evangelie uit te dragen. In afdeling 50 van de Leer en Verbonden staat: 'Daarom begrijpen hij die predikt en hij die ontvangt elkaar en beiden worden opgebouwd en verblijden zich tezamen' (vs. 22).

Toen wij de bijzondere zegen ontvangen van onze kennis van het evangelie van Jezus Christus en bij onze

doop de naam van Christus op ons namen, namen wij ook de verplichting op ons om anderen over het evangelie te vertellen. Onlangs heeft de kerk met het oog op onze gezamenlijke verantwoordelijkheid om het evangelie te verkondigen, het zendingsprogramma omgekeerd. Enkele jaren geleden hebben wij de ringzendingen afgeschaft en is de nadruk op de wijkzending komen te liggen. Met een wijkzendingsplan dat is ontworpen door iedere wijkraad in de kerk, wordt steeds meer vooruitgang geboekt. Veel van het succes komt doordat de voltijdzendingen nauw samenwerken met de wijkraden, wijkzendingsleiders en leden van de kerk.

Wij zien dat zendingswerk op wijkniveau de betrokkenheid van de leden vergroot bij het vinden en onderwijzen van onderzoekers. Onderzoekers worden vaak uitgenodigd om de zendelingenlessen bij leden thuis te ontvangen. De wijkleden raken enthousiaster om hun waardevolle kennis van het evangelie van Jezus Christus uit te dragen als zij de zoete vreugde van het zendingswerk zelf ervaren. Ook worden zij vaker door de leidinggevenden in de wijk aangespoord. De leden raken

meer betrokken als zij nadenken en bidden over hoe zij het evangelie kunnen uitdragen aan vrienden, burens en familieleden die geen lid van de kerk zijn.

President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: 'Zovelen van ons denken dat zendingswerk alleen maar bestaat uit langs de deuren gaan. Maar iedereen die dit werk kent, weet dat er een betere manier is. En dat is door middel van de leden van de kerk. Als een lid een onderzoeker introduceert, dan is er onmiddellijk een hulpsysteem. Het lid getuigt van de waarheid van dit werk. Hij wil graag dat zijn vriend, de onderzoeker, gelukkig wordt. Hij raakt enthousiast als zijn vriend het evangelie beter leert kennen.'⁴

De voltijdzendingen blijven grotendeels het eigenlijke onderwijs aan onderzoekers geven, maar de leden krijgen voldoende gelegenheid om vragen te beantwoorden en hun getuigenis te geven. Wij slaan meer acht op de stem van de profeet als wij ons voorbereiden om de basisbeginselen van het evangelie over te brengen. Voorbereiding verdrijft angst. Zij vereenvoudigt en versterkt ook de steun die leden aan de voltijdzendingen

geven. Er zijn drie basislessen die de voltijdzendingen behandelen: de herstelling, het heilsplan en het evangelie van Jezus Christus. Hoe voorbereid bent u om te getuigen van de waarheid van deze basislessen? Gebruik de geïnspireerde handleiding voor zendingswerk, *Predik mijn evangelie*, als studiebron en voorbereiding op uw ondersteunende rol voor de voltijdzendingen bij hun besprekingen van deze basislessen.

Mogen wij allemaal lering trekken uit de twee belangrijke lessen van de scheepsbouwers uit Noorwegen die het dak van de Mantitempel hebben gemaakt. De eerste les is het toepassen van de oude beginselen en waarheden om de toekomst beter tegemoet te treden. De tweede les is het verlangen om kennis aan anderen uit te dragen en zo het koninkrijk van God op te bouwen. Als wij die tweede les goed leren, helpen wij velen van onze broeders en zusters en medezoons en -dochters van God, een onzekere toekomst tegemoet te treden met dezelfde eeuwige zekerheden die wij hebben.

Het evangelie van Jezus Christus is waar. Het is in deze laatste dagen hersteld om ons tot zegen te zijn. Het omvat alle waarheden, beginselen en verordeningen die zijn vervat in het grote plan van geluk van onze hemelse Vader. Dat plan is erop gericht om terug te keren naar de eeuwige wereld. Het evangelie van Jezus Christus is zijn goddelijke manier waarop wij onze glorieuze toekomst tegemoet kunnen treden. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Geciteerd door George Will in 'One Man's America', *Cato Policy Report*, september-oktober 2008, p. 11.
2. Geciteerd in: Wilford Woodruff, 'Celebration of Pioneers' Day', *The Utah Pioneers* (1880), p. 23.
3. Geciteerd in: 'Manti Temple Rededicated', *Ensign*, augustus 1985, p. 73.
4. Gordon B. Hinckley, 'Zoek de lammeren, hoed de schapen', *Liabona*, juli 1999, p. 119.

Laat deugd uw gedachten sieren

BISSCHOP H. DAVID BURTON

Presiderende bisschop

Wij moeten pal en onwrikbaar staan om christelijke deugden in stand te houden.

Dank u, ouderling Pace, voor dat prachtige openingsgebed, voor luisteraars en sprekers, in het bijzonder.

'Laat deugd onophoudelijk uw gedachten sieren; dan zal uw vertrouwen in de tegenwoordigheid van God sterk worden' (IV 121:45).

Toen ik bijna twaalf werd, moest ik aan enkele vereisten voldoen voordat ik het jeugdwerk kon verlaten. Een daarvan was de dertien geloofsartikelen in volgorde op te zeggen. De eerste twaalf artikelen waren betrekkelijk gemakkelijk, maar het dertiende was een stuk moeilijker. Het probleem lag in het onthouden van de volgorde van de genoemde deugden. Dankzij

een geduldige jeugdwerklerares die volhield, slaagde ik er eindelijk in het uit mijn hoofd te leren.

Jaren later betrokken mijn vrouw en ik, en de kinderen, voor het eerst een eigen huis. Tot onze verbazing was mijn voormalige jeugdwerklerares een van onze burens. Gedurende de veertig jaar dat we in dezelfde buurt wonen, heeft zij ons geheimje over mijn leerstoornis bewaard.

'Wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend, deugdzzaam, en goed te moeten doen aan alle mensen; ja, we mogen zeggen dat we de aansporing van Paulus volgen: wij geloven alles, wij hopen alles, wij hebben veel verdragen en hopen alles te kunnen verdragen. Als er iets deugdzzaam, liefelijk, of eerzaam of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na' (Geloofsartikelen 1:13).

Ik wil het vandaag hebben over de karaktereigenschappen die we deugden noemen. Deugdzame eigenschappen vormen het fundament van een christelijk leven en zijn de uiterlijke manifestatie van de innerlijke mens. De spelling van veel deugden eindigt met ongeveer dezelfde letters: *-heid of -teit*: nederigheid, liefdadigheid, verantwoordelijkheid, welgemaardheid, trouwhartigheid, en integriteit, spiritualiteit, enz. Met een zekere dichterlijke vrijheid noem ik

de deugden met het achtervoegsel *-heid* of *-teit* dus de 'heid'- of 'teit'-deugden'.

We hoeven maar om ons heen te kijken om te zien wat er in onze samenleving gebeurt en te beseffen dat deugdzame karaktereigenschappen sterk in verval zijn. Denk eens aan het gedrag van weggebruikers op drukke snelwegen; er is al te vaak sprake van verkeersagressie. Welgemanierdheid is ver te zoeken in onze politieke discussies. En nu landen over de hele wereld worstelen met financiële en economische problemen, lijken eerlijkheid en trouw hartigheid te zijn vervangen door hebzucht en omkoping. Een bezoek aan een middelbare school stelt u vaak bloot aan grove taal en onzedelijke kleding. Sommige sportlieden zijn niet erg sportief en geven maar zelden blijk van ootmoed, tenzij ze in het openbaar worden ontmaskerd als zijnde ontrouw aan de wet of hun partner. Een groot deel van de bevolking voelt zich nauwelijks persoonlijk verantwoordelijk voor zijn eigen materiële welzijn. Sommigen die in financiële moeilijkheden verkeren geven bankiers en instituten van lening de schuld omdat ze onverzadigbare hebzucht hebben gefinancierd in plaats van betaalbare behoeften. Bij gelegenheden vermindert onze gulheid om goede doelen te steunen omdat ons verlangen om meer te krijgen dan we nodig hebben de overhand heeft.

Broeders en zusters, we hoeven echter niet mee te doen aan de deugdmalaise die de samenleving doordringt en infecteert. Als we de wereld volgen door christelijke deugden overboord te gooien, kunnen de consequenties rampzalig zijn. Ons individuele geloof en onze trouw, die eeuwige consequenties hebben, zullen afnemen. De solidariteit en spiritualiteit in het gezin zullen negatief beïnvloed worden. De godsdienstige invloed op de samenleving zal minder worden en de heerschappij van de

wet zal in twijfel worden getrokken en misschien zelfs opzijgezet. Het zaai-bed voor al wat de natuurlijke mens plaagt, is ingezaaid tot het grote plezier van Satan.

Wij moeten pal en onwrikbaar staan om christelijke deugden — namelijk de 'heid'- of 'teit'-deugden' — in stand te houden in ons dagelijks leven. Anderen deugden bijbrengen begint thuis met ouders die om hun kinderen geven en ze het goede voorbeeld geven. Een goed voorbeeld door de ouders moedigt navolging aan; een slecht voorbeeld vormt voor kinderen aanleiding om de ouderlijke leringen te negeren en het slechte voorbeeld zelfs te verergeren. Een huichelachtig voorbeeld vernietigt alle geloofwaardigheid.

Megan van acht speelt graag piano. Haar pianolerares bood haar onlangs aan om haar met een donut te belonen als ze trouw elke dag zou

oefenen. De lerares zei dat ze Megan in verband met de donutbeloning gedurende de week zou bellen. Als ze die dag had geoefend, kreeg ze de beloning. Toen Megan werd gebeld, was ze niet thuis om verslag uit te brengen. In de wekelijkse les vroeg de lerares of Megan had geoefend, waarop Megan zei dat ze meende dat wel gedaan te hebben, dus nam ze de beloning in ontvangst. Toen Megans moeder de donut zag, ondervroeg ze Megan en liet haar inzien dat ze eerlijk moest zijn. Onder aanmoediging van haar moeder belde ze haar lerares op om haar verontschuldigen aan te bieden. Tijdens het telefoongesprek bleek dat Megan wél haar opdracht muziektheorie had gedaan, en daardoor toch in aanmerking kwam voor de beloning. Dankzij wijze, bezorgde ouders is er een waardevolle les geleerd die nog lang onthouden zal worden.

Onze kleinzoon Ben van vijftien jaar is een enthousiast skiër. Hij heeft aan verscheidene wedstrijden meegedaan en goede resultaten behaald. Voorafgaand aan zo'n wedstrijd in Idaho herinnerden zijn ouders hem eraan dat het van zijn schoolcijfers afhing of hij wel of niet mee mocht doen. Ze reserveerden een appartement in Sun Valley in Idaho, zijn grootouders wilden ook komen, en Ben deed wanhopig zijn best om de hoge studiedoelen te halen die zijn ouders en hij verwachtten. Maar uiteindelijk haalde hij zijn doel niet. Ben kon niet naar de skiwedstrijd en miste waardevolle punten om in aanmerking te komen voor de Olympische Spelen voor junioren, maar kreeg een waardevolle waardering voor verantwoordelijkheidszin en rekenschap afleggen. Als ouders voet bij stuk houden, lijden zij daar zelf heel vaak meer onder dan de kinderen die ze iets willen leren.

President James E. Faust heeft eens gezegd dat integriteit de moeder van vele deugden is. Hij merkte op dat integriteit te definiëren is als 'vasthouden aan een set morele waarden'. Hij stelde ook dat 'integriteit het licht is dat afstraalt van een gedisciplineerd geweten. Het is de kracht van de

Godheid in ons' ('Integrity, the Mother of Many Virtues', *Speaking Out on Moral Issues* [1998], pp. 61, 62). Het is moeilijk om blijk te geven van deugden als men geen integriteit heeft. Zonder integriteit wordt eerlijkheid vaak vergeten. Als er geen integriteit is, wordt de welgemanierdheid gehinderd. Als integriteit niet belangrijk is, is het moeilijk om spiritualiteit in stand te houden. In het Oude Testament gaf Mozes de kinderen Israëls deze raad: 'Wanneer een man de Here een gelofte doet of een eed zwerft, waardoor hij een verplichting op zich neemt, dan zal hij zijn woord niet schenden; geheel zoals hij het uitgesproken heeft, zal hij doen' (Numeri 30:2).

President Thomas S. Monson heeft ons er enkele jaren geleden aan herinnerd dat 'de meeste mensen geen wanhoopsdaden begaan als hen geleerd is dat waardigheid, eerlijkheid en integriteit belangrijker zijn dan wraak of woede, als ze begrijpen dat respect en vriendelijkheid iemand uiteindelijk een betere kans van slagen bieden.' ('Family Values in a Violent Society', *Deseret News*, 16 januari 1994, p. A12, aangehaald in 'Gemoedsrust vinden', *Liabona*, maart 2004, p. 4.)

U hebt misschien gehoord van het *Verloren* bataljon uit de Eerste Wereldoorlog, de tien *verloren* stammen van Israël of de '*verloren* jongens' in J. M. Barrie's toneelstuk *Peter Pan*. Misschien kent u ook het album *The Forgotten Carols* van Michael McLean. Deugdzame eigenschappen, met name de deugden met het achtervoegsel '-heid' of '-teit', moeten nooit worden vergeten of overboord gegooid. Als ze worden vergeten of overboord gegooid, worden ze onvermijdelijk de '*verloren* deugden'. Als deugden verloren raken, wordt het gezin zichtbaar verzwakt, wordt het individuele geloof van mensen in de Heer Jezus Christus zwakker, en komen belangrijke eeuwige banden misschien niet tot stand.

Als deugdelijke eigenschappen wijd en zijd worden gebruikt, kan Satans greep op de samenleving afnemen en kan het zijn sluwe plan verijdelen om het hart, het verstand en de geest van sterfelijke mensen gevangen te nemen.

Nu is voor ons de tijd om de handen ineen te slaan en alles te redden en behouden wat 'deugdzaam, lieflijk, eerzaam of prijzenswaardig is'. Als we deugd onophoudelijk onze gedachten laten sieren, en we deugdzame eigenschappen ontwikkelen, worden onze samenleving en onze instellingen beter, worden onze kinderen en onze gezinsbanden versterkt, en zijn geloof en integriteit de mensen tot zegen.

Ik getuig en verklaar dat onze hemelse Vader van zijn kinderen verwacht dat zij integriteit, welgemanierdheid, trouwhartigheid, liefdadigheid, gulheid, moraliteit en alle andere 'heid'- of 'teit'-deugden toepassen. Mogen wij de *nederigheid* hebben en de *mogelijkheid* aangrijpen om onze *verantwoordelijkheid* te nemen en te laten zien dat wij het kunnen, dat bid ik, in de naam van Jezus Christus.

Amen. ■

Houd vast

ANN M. DIBB

Tweede raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium

Onze hemelse Vader laat ons in deze proeftijd niet alleen. Hij heeft ons de complete 'veiligheidsuitrusting' gegeven die we nodig hebben om met succes bij Hem terug te keren.

Enkele jaren geleden werd mijn aandacht getrokken door een artikelje in onze plaatselijke krant. En dat heb ik altijd onthouden: 'In St. Catharines (Ontario) in Canada zijn vier mensen omgekomen toen de bouwsteiger instortte waarop ze aan een bijna veertig meter hoge brug werkten. Zeven werklieden konden na ruim een uur onderaan de brug te hebben gehangen, gered worden.' ('News Capsules', *Deseret News*, 9 juni 1993.)

Ik was en blij gefascineerd door dit korte verslag. Kort nadat ik dit artikelje gelezen had, belde ik een vriendin in St. Catharines. Ze legde uit dat de werklieden al ruim een jaar lang de Garden City Skywaybrug aan het schilderen waren geweest en dat dit ongeluk ongeveer twee weken plaatsvond

voordat ze ermee klaar zouden zijn. Na het ongeluk werd aan functionarissen gevraagd waarom deze mannen geen veiligheidsuitrusting hadden. Het antwoord lag voor de hand: ze hadden wel een veiligheidsuitrusting, maar hadden ervoor gekozen die niet te dragen. Toen de bouwsteiger instortte, hielden de overlevenden zich een uur lang aan een stalen rand van tweeënhalve centimeter in evenwicht en stonden ze op een dwarsbalk van twintig centimeter totdat de reddingsploegen hen konden bereiken. Een van de overlevenden vertelde dat hij veel aan zijn gezin dacht terwijl hij zich aan de brug vastklampte. Hij zei: 'Ik dank de Heer dat ik hier vandaag ben. (...) Ik kan u wel zeggen dat het angstaanjagend was.' (Rick Bogacz, 'Skyway Horror', *Standard*, 9 juni 1993.)

We kunnen van dit ongeluk veel leren, en we kunnen veel vergelijkingen trekken. Hoewel de meesten van ons nooit zo'n dramatische, levensbedreigende situatie zullen meemaken, hebben velen van ons soms wel het gevoel dat we een beangstigende periode in ons leven doormaken.

We hebben misschien het gevoel dat we ons vasthouden aan wat slechts een randje staal van 2,5 centimeter lijkt. Onze aardse proeftijd is niet gemakkelijk en is niet kort. We zijn gezegend dat we met een lichaam op aarde zijn gekomen. Dit leven is onze kans om ons te

bewijzen en onze keuzevrijheid te gebruiken (zie Abraham 3:25). We kunnen het eeuwige plan van onze hemelse Vader (zie Jarom 1:2, Alma 42:5, Mozes 6:62) en van verlossing (zie Jakob 6:8, Alma 12:25; 42:11) volgen, of we kunnen proberen onze eigen weg te vinden. We kunnen gehoorzaam zijn en zijn geboden onderhouden, of we kunnen ze verwerpen en de gevolgen ondervinden die daar zeker op zullen volgen.

Daarom hebben ook wij een gevaarlijke taakomschrijving en plicht. We krijgen met moeilijkheden te maken. We ervaren eenzaamheid, gespannen relaties, beschaamd vertrouwen, verleidingen, verslavingen, lichamelijke beperkingen of werkloosheid. We kampen misschien met gevoelens van teleurstelling omdat onze rechtschapen hoop en dromen niet op onze tijd in vervulling zijn gegaan. We plaatsen wellicht vraagtekens bij onze vaardigheden, of we zijn bang om te falen, zelfs in de kerk of thuis. De moeilijkheden en gevaren in deze tijd, waaronder de tolerantie van zonde in de samenleving, zijn door profeten vroeger en nu geprofeteerd. Ze zijn net zo gevaarlijk en werkelijk als het risico om dood te vallen van een veertig meter hoge brug.

Mijn leven is niet volmaakt. Ik heb ook veel van die moeilijkheden. Die hebben we allemaal. Ik weet dat de verleidingen van de tegenstander en de aardse beproevingen altijd aanwezig zijn en ons allemaal bestoken. Ik ben het eens met de uitspraak van de arbeider die gered werd van zijn gevaarlijke positie op die brug: 'Ik kan u wel zeggen dat het angstaanjagend [is].'

Het is echter belangrijk om te weten dat er in de Schriften maar weinig voorbeelden staan van mensen die euforisch gelukkig waren en geen tegenspoed ondervonden. We leren en groeien als we met geloof, volharding en rechtschapenheid moeilijkheden overwinnen. Ik ben gesterkt door het

eindelooze vertrouwen dat president Thomas S. Monson in onze hemelse Vader en in ons heeft. Hij heeft gezegd: 'Bedenk dat u bij dit werk aanspraak kunt maken op de zegeningen van onze [hemelse] Vader. Hij heeft u niet in uw bevoorrechte positie geroepen om alles alleen, zonder leiding, op goed geluk te doen. Integendeel, Hij kent uw vaardigheden, Hij ziet uw toewijding en zal uw veronderstelde onbekwaamheden veranderen in krachtige eigenschappen. Hij heeft beloofd: "Ik zal voor uw aangezicht uit gaan. Ik zal aan uw rechter- en aan uw linkerhand zijn, en mijn Geest zal in uw hart zijn, en mijn engelen zullen rondom u zijn om u te schragen."' ('Suikerbieten en de waarde van een ziel', *Liabona*, juli 2009, pp. 3-4.)

Onze hemelse Vader laat ons in deze proeftijd niet in de steek. Hij heeft ons de complete 'veiligheidsuitrusting' gegeven die we nodig hebben om met succes bij Hem terug te keren. Hij heeft ons het persoonlijk gebed, de Schriften, hedendaagse profeten en de Heilige Geest gegeven om ons te leiden. Soms lijkt het gebruik van die uitrusting hinderlijk, lastig en absoluut niet modieus. Voor het juiste gebruik ervan moeten we toegewijd, gehoorzaam en standvastig zijn. Maar ik heb ervoor gekozen om die uitrusting te gebruiken. Dat moeten we allemaal doen.

In de Schriften wordt nog een belangrijk onderdeel van een veiligheidsuitrusting genoemd — een 'roede van ijzer'. Volgelingen van onze Heiland, Jezus Christus, worden aangemoedigd om deze roede vast te houden zodat ze veilig hun weg naar het eeuwige leven kunnen vinden. En dan bedoel ik het visioen van Lehi in het Boek van Mormon, over de boom des levens.

Door goddelijke inspiratie zagen de profeet Lehi uit het Boek van Mormon en zijn zoon Nephi een visioen van onze aardse proeftijd en de bijbehorende gevaren. Lehi zei: 'En het

geschiedde dat er een mist van duisternis opsteeg, ja, een buitengewoon dichte mist van duisternis, waardoor zij die zich op het pad hadden begeven hun weg kwijtraakten, zodat zij afdwaalden en verloren gingen' (1 Nephi 8:23). Toch zag hij 'andere menigten naar voren dringen; en zij kwamen en grepen het uiteinde van de roede van ijzer vast; en zij drongen naar voren, zich voortdurend vasthoudende aan de roede van ijzer, totdat zij tevoorschijn kwamen en neervielen en van de vrucht van de boom namen' (1 Nephi 8:30), waarmee de boom des levens werd bedoeld.

We leren van het visioen van Lehi dat we ons moeten vasthouden aan de veiligheidsroede die langs ons rechte en smalle pad loopt. We

mogen die niet loslaten totdat we ons uiteindelijke doel hebben bereikt — het eeuwige leven bij onze hemelse Vader. Nephi beloofde dat zij die zich vasthielden aan de roede van ijzer 'nimmer verloren [zouden] gaan; evenmin konden de verzoeking en brandende pijlen van de tegenstander hen overweldigen en verblinden om hen weg te voeren naar de ondergang' (1 Nephi 15:24).

Ik moedig u aan om opnieuw de volledige verslagen van deze geïnspireerde visie te lezen. Bestudeer ze, overweeg ze en pas ze toe in uw dagelijks leven. In hedendaagse taal zouden we misschien zeggen dat we ons 'stevig moeten vasthouden'. We moeten ons stevig aan de roede van ijzer vasthouden en nooit loslaten.

President Harold B. Lee, die in mijn tienerjaren profeet was, heeft ooit gezegd: 'Als er in deze woelige en frustrerende tijd iets hard nodig is, nu mannen en vrouwen, jongeren en jongvolwassenen, wanhopig op zoek zijn naar antwoorden op de problemen waar de mens mee kampt, is het een "roede van ijzer". Het is een veilige gids langs het rechte pad dat naar het eeuwige leven leidt, te midden van de vreemde en dwalende wegen die uiteindelijk naar verwoesting leiden, en naar de vernietiging van alles wat "deugdzaam, liefelijk, of eerzaam" is.' ('Iron Rod,' *Ensign*, juni 1971, p. 7.)

Dat citaat was relevant toen ik tiener was, en is nu wellicht nog relevanter. De woorden van de profeten waarschuwen, onderrichten en moedigen waarheid aan, of ze nu in 600 v.C., in 1971 of in 2009 gesproken zijn. Ik moedig u aan om te luisteren naar, te geloven in en gehoor te geven aan de geïnspireerde woorden van hen die we als profeet, ziener en openbaarder steun verlenen.

Het is niet altijd gemakkelijk om ons aan de roede van ijzer vast te houden. We kunnen loslaten door groepsdwang of hoogmoed, in de

veronderstelling dat we onze eigen weg terug kunnen vinden — later. Als we dat doen, laten we onze veiligheidsuitrusting achter. In zijn visioen zag Lehi veel mensen die de roede van ijzer hadden losgelaten. Nephi zegt: 'En velen verdwenen uit zijn gezicht, dwalende op vreemde wegen' (1 Nephi 8:32). In moeilijke tijden kunnen we merken dat wij ook op 'vreemde wegen' dwalen. Ik verzeker u dat het altijd mogelijk is om onze weg terug te vinden. Door bekering, mogelijk gemaakt door het zoenoffer van onze Heiland, Jezus Christus, kunnen we de roede van ijzer weer stevig beetpakken en opnieuw de liefdevolle leiding van onze hemelse Vader voelen. De Heiland heeft ons een open uitnodiging gegeven: bekeer u, hou vast en laat niet los.

Net als Nephi wil ik u met alle kracht van mijn ziel aansporen om 'acht te slaan op het woord des Heren' en 'zijn geboden altijd en in alles te onderhouden' (1 Nephi 15:25). Gebruik de veiligheidsuitrusting die Hij u heeft gegeven. Houd u vast en geloof dat onze hemelse Vader u voor uw ijver zal zegenen.

Ik weet dat het herstelde evangelie waar is, en dat we geleid worden door een hedendaagse profeet van God, president Thomas S. Monson. Ik vind het een groot voorrecht en een zegen om zijn dochter te zijn. Ik hou echt van mijn ouders.

Ik voelde me op een avond enigszins ontmoedigd en zei: 'O pa, de zegeningen die we als lid van de kerk ontvangen en de beloofde zegeningen van de tempel zijn zo goed. *Als we toch onze hand maar zouden uitstrekken en ze zouden aanvaarden.*' Hij antwoordde zonder aarzelen: 'Ann, ze zijn alles.'

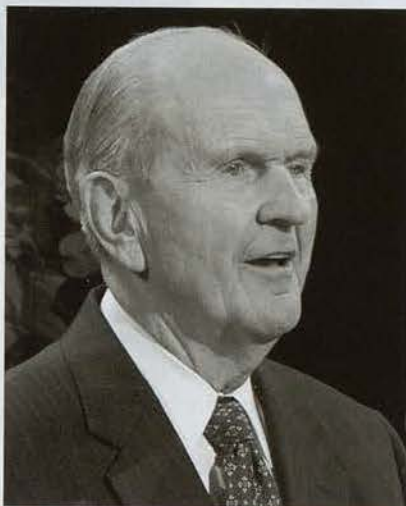
Ik bid dat wij ons zullen *vasthouden* aan de eeuwige waarheden van het evangelie van Jezus Christus omdat ze letterlijk 'alles' zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Bidt, zoekt, klopt

OUDERLING RUSSELL M. NELSON

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Iedere heilige der laatste dagen kan persoonlijke openbaring ontvangen.

Geliefde broeders en zusters, ik ben erg dankbaar voor ieder van u. Ik ben ook dankbaar voor het wonder van de moderne communicatie, waardoor deze conferentie miljoenen mensen over de hele wereld bereikt.

Met de hedendaagse technologie kunnen wij via mobiele telefoons snel informatie uitwisselen. Onlangs waren mijn vrouw en ik in een ander werelddeel en vernamen wij dat er een nieuwe baby in onze familie bij was gekomen. Wij kregen het goede nieuws een paar minuten nadat de geboorte aan de andere kant van de wereld had plaatsgevonden.

Nog wonderbaarlijker dan de moderne technologie is de mogelijkheid om informatie rechtstreeks uit de hemel te ontvangen, zonder hardware, software of maandelijks

kosten. Dat is een van de geweldigste gaven van de Heer aan ons als stervelingen. Hij nodigt ons vriendelijk uit: '*Bidt* en u zal gegeven worden; *zoekt* en gij zult vinden; *klopt* en u zal opengegaan worden.'

Dit tijdloze aanbod van persoonlijke openbaring geldt voor al zijn kinderen. Het klinkt bijna te mooi om waar te zijn. Maar het is waar! Ik heb die hemelse hulp ontvangen en ernaar gehandeld. En ik heb geleerd dat ik altijd voorbereid moet zijn om die hulp te ontvangen.

Jaren geleden was ik eens druk bezig met de voorbereiding van een toespraak voor de algemene conferentie. Ik ontwaakte uit een diepe slaap met een heldere ingeving. Ik greep naar de pen en het papier naast mijn bed en schreef zo snel ik kon. Ik viel weer in slaap met de geruststellende gedachte dat ik die geweldige ingeving had vastgelegd. De volgende ochtend keek ik op het papiertje en zag ik tot mijn ontsteltenis dat mijn handschrift onleesbaar was! Ik heb nog steeds een pen en papier naast mijn bed, maar ben wel netter gaan schrijven.

Informatie uit de hemel ontvangen wij op voorwaarde van een sterk geloof en een groot verlangen. Wij moeten vragen met een oprecht hart, met een eerlijke bedoeling en met geloof in [Jezus] Christus.² 'Met een eerlijke bedoeling' betekent met het *echte voornemen* om de goddelijke raad op te volgen.

Gemeente Twin Cities 2 (Hmong), St. Paul (Minnesota, VS)

De volgende voorwaarde is de zaak ijverig bestuderen. Dit beginsel leerden de leiders van deze herstelde kerk toen zij pas persoonlijke openbaring begonnen te krijgen. De Heer zei tegen hen: 'Ik zeg u dat u het in uw gedachten moet uitvorsen; daarna moet u Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; bijgevolg zult u voelen dat het juist is.'³

Voorbereid zijn betekent ook de relevante leringen van de Heer kennen en gehoorzamen. Sommige tijdeloze waarheden kennen een algemene toepassing, zoals de geboden om niet te stelen, niet te moorden en geen vals getuigenis te geven. Andere leringen of geboden zijn ook algemeen, zoals de sabbatheiliging, het avondmaal, de doop en de bevestiging.

Sommige openbaringen zijn gegeven voor unieke omstandigheden, zoals het bouwen van de ark door Noach of de noodzaak voor profeten zoals Mozes, Lehi en Brigham om hun volgelingen op een zware tocht te leiden. Gods aloude aanpak om zijn kinderen bij monde van profeten te onderrichten, verzekert ons dat Hij iedere profeet en iedereen die profetische raad aanneemt, zal zegenen.

Het verlangen om de profeet te volgen, vereist veel inspanning, omdat de

natuurlijke mens maar weinig afweet van God en nog minder van zijn profeet. Paulus heeft geschreven: 'Een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is.'⁴ De verandering van een natuurlijke mens in een toegewijde discipel is machtig en groot.⁵

Een andere profeet leerde: 'Want de natuurlijke mens is een vijand van God, en is dat vanaf de val van Adam geweest, en zal dat voor eeuwig en altijd zijn, tenzij hij zich overgeeft aan de ingevingen van de Heilige Geest en de natuurlijke mens aflegt en een heilige wordt door de verzoening van Christus, de Heer, en wordt als een kind: onderworpen, zachtmoedig, ootmoedig, geduldig, vol liefde, gewillig zich te onderwerpen aan alles wat de Heer goeddunkt hem op te leggen, ja, zoals een kind zich aan zijn vader onderwerpt.'⁶

Onlangs heb ik een machtige verandering waargenomen in een man die ik ongeveer tien jaar geleden voor het eerst heb ontmoet. Hij was toen naar een ringconferentie gekomen waarin zijn zoon als lid van het ringpresidium werd gesteund. Deze vader was geen lid van de kerk. Nadat zijn zoon was aangesteld, sloeg ik mijn

armen om de vader heen en prees hem omdat hij zo'n fijne zoon had. Toen zei ik stoutmoedig: 'De dag zal komen waarop u deze zoon in een heilige tempel aan u en uw vrouw verzegeld wilt hebben. En als die dag komt, zal het mij een eer zijn om die verzegeling te verrichten.'

In de tien jaar daarna heb ik deze man niet weergezien. Zes weken geleden kwam hij met zijn vrouw bij mij op kantoor. Hij begroette mij hartelijk en vertelde hoe verrast hij toen was door mijn uitnodiging. Hij had er eerst niet echt wat mee gedaan, tot hij later doof begon te worden. Toen besepte hij dat zijn lichaam aan het veranderen was en dat zijn tijd op aarde inderdaad eindig was. Na verloop van tijd was hij helemaal doof geworden. In die tijd is hij ook tot bekering gekomen en lid van de kerk geworden.

In ons gesprek vatte hij de grote verandering in hem als volgt samen: 'Ik moest doof worden voordat het grote belang van uw boodschap tot me doordrong. Toen besepte ik hoe graag ik mijn dierbaren aan mij verzegeld wilde hebben. Ik ben er nu waardig en klaar voor. Wilt u die verzegeling alstublieft verrichten?'⁷ Dat deed ik met grote dankbaarheid jegens God.

Na een dergelijke bekering is verdere geestelijke verfijning mogelijk.

Persoonlijke openbaring kan uitgroeien tot geestelijk onderscheidingsvermogen. *Onderscheiden* betekent ziften, uit elkaar halen of onderscheid maken.⁸ De gave van geestelijke onderscheiding is een hemelse gave.⁹ Leden van de kerk kunnen er onzichtbare dingen mee zien en ontastbare dingen mee voelen.

Bisschoppen maken aanspraak op die gave bij hun taak om voor de armen en behoeftigen te zorgen. Met die gave zien zusters vaak welke kant de wereld op gaat. Zij doorzien ook welke trends, hoe populair ze ook zijn, oppervlakkig of zelfs gevaarlijk zijn. Kerkleden kunnen onderscheid maken tussen tijdelijke, voorbijgaande zaken en verfijnde zaken die opbouwend en duurzaam zijn.

Onderscheidingsvermogen was impliciet in belangrijke instructies die president John Taylor lang geleden heeft gegeven.¹⁰ Hij leerde ringpresidenten, bisschoppen en anderen het volgende: 'Zij die [deze posities] bekleden, hebben het recht om het woord van God te verkrijgen aangaande de taken van hun presidiums, opdat zij zijn heilige doeleinden effectiever ten uitvoer kunnen brengen. Geen van de roepingen of posities in het priesterschap zijn bedoeld voor persoonlijk gewin, extra voordelen en roem voor de betrokkenen. Zij zijn uitdrukkelijk gegeven om de doeleinden van onze hemelse Vader te vervullen en Gods koninkrijk op aarde op te bouwen. (...) Wij (...) streven ernaar de wil van God te weten te komen, en voeren die uit; en wij zorgen dat die wordt uitgevoerd door degenen over wie wij zijn gesteld.'¹¹

Voor het ontvangen van openbaring voor uw eigen taken en omstandigheden gelden bepaalde richtlijnen. De Heer vraagt u om 'geloof, hoop, mensenmin en liefde, met het oog alleen gericht op de eer van God' te ontwikkelen. Dan geldt met uw 'geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, broederlijkheid, godsvrucht,

naasteliefde, ootmoed en ijver in gedachte': 'Vraagt en gij zult ontvangen; *klopt* en u zal worden opengedaan.'¹²

Openbaringen van God zijn altijd in overeenstemming met zijn eeuwige wetten. Zij zijn nooit in tegenspraak met zijn leer. Ze worden bevorderd door gepaste eerbied voor de Godheid. De Meester heeft het volgende gezegd:

'Ik, de Heer, ben barmhartig en genadig jegens hen die Mij vrezen, en Ik schep er behagen in hen te eren die Mij in gerechtigheid en waarheid dienen tot het einde.

'Groot zal hun loon zijn en eeuwig hun heerlijkheid.

'(...) En hun zal Ik alle verborgenheden openbaren, (...) en (...) mijn wil (...) aangaande alle dingen met betrekking tot mijn koninkrijk.'¹³

Openbaringen komen niet altijd als afgerond geheel. Soms komen ze

beetje bij beetje. Aldus zegt de Here God: Ik zal de mensenkinderen regel op regel geven, voorschrift op voorschrift, hier een weinig en daar een weinig; en gezegend zijn zij die naar mijn voorschriften luisteren en mijn raad het oor lenen, want zij zullen wijsheid leren; want hem die ontvangt, zal Ik meer geven.'¹⁴ Geduld en volharding maken deel uit van onze eeuwige vooruitgang.

Profeten hebben hun ervaringen beschreven bij het ontvangen van openbaring. Joseph Smith en Oliver Cowdery meldden het volgende: 'De sluier werd van ons verstand weggenomen en de ogen van ons begrip werden geopend.'¹⁵ President Joseph F. Smith schreef: 'Terwijl ik deze dingen die geschreven staan, overpeinsde, werden de ogen van mijn begrip geopend en de Geest des Heren rustte op mij.'¹⁶

Iedere heilige der laatste dagen

kan persoonlijke openbaring ontvangen. De uitnodiging om te bidden, te zoeken en te kloppen om goddelijke leiding te ontvangen, bestaat omdat God leeft en Jezus de levende Christus is. Zij bestaat omdat dit zijn levende kerk is.¹⁷ En wij zijn in deze tijd gezegend omdat president Thomas S. Monson zijn levende profeet is. Dat wij zullen luisteren naar en gehoor geven aan zijn profetische raad, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Matteüs 7:7; Lucas 11:9; cursivering toegevoegd; zie ook 3 Nephi 14:7; Bijbelvertaling van Joseph Smith, Matteüs 7:12, in Gids bij de Schriften.
2. Moroni 10:4.
3. IV 9:8.
4. 1 Korintiërs 2:14.
5. Zie Mosiah 5:2; Alma 5:12-14.
6. Mosiah 3:19.
7. Een dergelijke bekering is volledig. John Newton (1725-1807) heeft zijn leven bijvoorbeeld veranderd van een slavenhandelaar in een toegewijde discipel van de Heer. Hij vatte zijn bekering samen toen hij het lied 'Amazing grace!' schreef: 'Genade zo oneindig groot. Dat ik die 't niet verdien, het leven vond, want ik was dood; en blind, maar nu kan 'k zien' (in *Olney Hymns*, 1779, nr. 41).
8. Het Engelse woord voor onderscheiden, *discern*, komt van het Latijnse woord *discernere*, wat 'van elkaar scheiden of onderscheiden' betekent. Het Latijnse voorvoegsel *dis* betekent 'apart' en het achtervoegsel *cernere* betekent 'ziften'. Zie *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11^e editie (2003), 'discern'.
9. Zie IV 46:23, 26-27.
10. Na de dood van president Brigham Young in 1877 werd de kerk geleid door het Quorum der Twaalf Apostelen. Aan dit tussenbestuur door de apostelen kwam in 1880 met de reorganisatie van het Eerste Presidium een eind. John Taylor was president van het Quorum der Twaalf toen hij deze raad op 23 februari 1878 gaf.
11. In: James R. Clark, *Messages of the First Presidency of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, zes delen (1965-1975), deel 2, p. 307.
12. IV 4:5-6; cursivering toegevoegd; zie ook vers 7.
13. IV 76:5-7.
14. 2 Nephi 28:30.
15. IV 110:1.
16. IV 138:11. Daarna volgde de openbaring over de prediking van het evangelie aan de mensen die waren overleden zonder de gelegenheid te hebben gehad om het evangelie op aarde te horen (zie vss. 29-37).
17. Zie IV 1:30.

Wat heb ik vandaag voor iemand anders gedaan?

PRESIDENT THOMAS S. MONSON

De behoeften van anderen zijn er altijd en ieder van ons kan iets doen om een ander te helpen.

Geliefde broeders en zusters, ik begroet u op deze morgen met liefde in mijn hart voor het evangelie van Jezus Christus en voor ieder van u. Ik ben dankbaar dat ik hier voor u mag staan en ik bid dat ik in staat mag zijn om datgene goed over te brengen waartoe ik mij geïnspireerd heb gevoeld.

Enkele jaren geleden las ik een artikel van Jack McConnell, een arts die in het heuvelachtige zuidwesten van Virginia, in de Verenigde Staten, was opgegroeid in een gezin met zeven kinderen van een methodistisch predikant en een thuisblijfmoeder. Ze

leefden in uiterst eenvoudige omstandigheden. Hij herinnerde zich uit zijn jeugdijaren dat zijn vader, als de hele familie voor het avondeten aan tafel zat, om de beurt aan ieder vroeg: 'En, wat heb je vandaag voor iemand anders gedaan?'¹ De kinderen waren vastbesloten om elke dag een goede daad te doen zodat ze hun vader konden vertellen dat ze iemand hadden geholpen. Dr. McConnell noemt deze traditie het waardevolste erfgoed van zijn vader, want *die* verwachting en *die* woorden inspireerden hem en zijn broers en zusters ertoe om hun hele leven lang andere mensen te helpen. Toen ze opgroeiden en ouder werden, veranderde hun motivatie om diensten te verlenen in een innerlijk verlangen om andere mensen te helpen.

Dr. McConnell onderscheidde zich niet alleen in zijn medische loopbaan, waarin hij leiding gaf aan de tuberculoseproef Tine Test, deelnam aan de ontwikkeling van het poliovaccin, toezicht hield op het onderzoek waarbij Tylenol werd ontdekt en de MRI-procedure ontwikkelde, maar hij richtte ook een organisatie op die hij Volunteers in Medicine noemde en die gepensioneerd medisch personeel een kans biedt om vrijwilligerswerk te doen in klinieken voor onverzekerde patiënten.

Dr. McConnell zei dat zijn vrije tijd sinds zijn pensioen 'was opgegaan in zestigurige werkweken van onbetaald werk, maar dat zijn energieniveau was gestegen en hij een voldoening voelde die hij eerder niet had.' Hij zei het volgende: 'Het is een van die paradoxen van het leven dat ik zelf meer aan Volunteers in Medicine had dan mijn patiënten.'² Er zijn nu zeventig dergelijke klinieken in de Verenigde Staten.

Uiteraard kunnen we niet allemaal een dokter McConnell zijn en klinieken oprichten om de armen te helpen. Maar overal zijn armen met behoeften en ieder van ons kan iets doen om een ander te helpen.

De apostel Paulus heeft ons als volgt aangespoord: 'Dient elkander door de liefde.'³ Denk met mij eens terug aan de woorden van koning Benjamin in het Boek van Mormon: 'Wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, [zijt] gij louter in de dienst van uw God.'⁴

De Heiland heeft zijn discipelen geleerd: 'Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar ieder, die zijn leven verloren heeft om Mijnen wil, die zal het behouden.'⁵

Ik geloof dat de Heiland ons hier zegt dat als we ons niet verliezen in

dienstbaarheid aan andere mensen, ons eigen leven nauwelijks zin heeft. Zij die alleen maar voor zichzelf leven, zullen uiteindelijk verschrompelen en in figuurlijke zin hun leven verliezen, terwijl anderen die zichzelf verliezen in dienstbaarheid aan anderen groeien en bloeien — en in feite hun leven redden.

Tijdens de algemene oktoberconferentie van 1963 — de conferentie waarbij men mij steun verleende als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen — deed president David O. McKay deze uitspraak: 'De mens wordt het gelukkigst door zich te verliezen voor het welzijn van anderen.'⁶

Vaak leven we zij aan zij maar communiceren we niet van hart tot hart. Er zijn mensen in onze invloedssfeer die met uitgestrekte handen uitroepen: 'Is er geen balsem in Gilead?'⁷

Ik ben ervan overtuigd dat het de bedoeling van elk lid van de kerk is om behoeftige mensen te dienen en te helpen. Bij de doop hebben we een verbond gesloten om 'elkaars lasten te dragen, opdat zij licht zullen zijn.'⁸ Hoeveel keer is uw hart geraakt door de behoefte van een ander mens te zien? Hoe vaak was het uw bedoeling om degene te zijn die de hulp bood? Maar hoe vaak heeft uw dagelijks

leven er een stokje voor gestoken en hebt u het verlenen van hulp aan anderen overgelaten, menend dat 'er toch zeker wel iemand in die behoefte zal voorzien.'

Wij raken zo verstrikt in de drukke kanten van ons leven. Als we eens een stap achteruit zouden doen en eens goed keken naar wat we aan het doen waren, zouden we erachter komen dat we ons hebben ondergedompeld in heel veel oppervlakkige zaken. Met andere woorden, we besteden vaak de meeste tijd aan zorgen voor de dingen die er in het grote bestel eigenlijk niet zo toe doen, terwijl wij de belangrijker zaken verwaarlozen.

Vele jaren geleden hoorde ik eens een gedicht dat mij is bijgebleven en dat ik als leidraad heb geprobeerd te volgen. Het is een van mijn lievelingsgedichten:

*Ik heb 's nachts geweend
Omdat ik was gespeend
Van inzicht in iemands behoefte.
Maar nooit heb ik dat
Zo gevoeld, of enig spijt gehad
omdat ik aardiger was dan ik
hoefde.⁹*

Broeders en zusters, wij worden omringd door mensen die behoefte

hebben aan onze aandacht, onze aanmoediging, onze steun, onze troost en onze vriendelijkheid — of het nu om familieleden, vrienden, kennissen of vreemden gaat. Wij zijn de handen van de Heer hier op aarde, en wij hebben de opdracht om al zijn kinderen te dienen en op te beuren. Hij is afhankelijk van ieder van ons.

U kunt klagen: ik heb al moeite om de dag door te komen en al mijn taken uit te voeren. Hoe kan ik dan anderen dienen? Wat kan ik nou doen?

Iets langer dan een jaar geleden werd ik voor mijn verjaardag geïnterviewd door *Church News*. Aan het eind van het interview vroeg de verslaggever wat ik het ideale cadeau van de leden over de hele wereld aan mij zou vinden. Ik antwoordde: 'Iets doen voor iemand die een moeilijke tijd doormaakt, die ziek of eenzaam is.'¹⁰

Ik was dit jaar volkomen overweldigd door de honderden kaarten en brieven die ik van leden over de hele wereld kreeg om me te vertellen hoe zij mijn verjaardagswens hadden vervuld. De goede daden varieerden van het samenstellen van noodsets voor humanitaire hulp tot en met het doen van karweitjes in de tuin.

Tientallen jeugdwerken daagden de kinderen uit om een goede daad te doen. Ze legden die daden van dienstbetoon vast en stuurden ze aan mij. Ik moet zeggen dat de manieren om die daden vast te leggen creatief waren. Vele stonden op vellen papier, in verschillende soorten en maten boeken samengebonden. Sommige bevatten kaarten of tekeningen die de kinderen hadden getekend of gekleurd. Eén uiterst creatief jeugdwerk stuurde een grote pot met honderden wat zij 'warme smoezeltjes' noemden, waarvan elk een goede daad voorstelde die in de loop van het jaar door een van de jeugdwerkkindeken was gedaan. Ik kan me alleen maar proberen in te denken hoe gelukkig die kinderen waren toen ze vertelden over hun

São Paulo (Brazilië)

goede daad en een 'warm smoezeltje' in de pot deden.

Ik wil u enkele van de talloze notities voorlezen uit de vele cadeautjes die ik heb gekregen. Een jong kind schrijft: 'Mijn opa had een beroerte en ik hield zijn hand vast.' Van een meisje van acht jaar: 'Mijn zusje en ik dienden mijn mama en onze familie door de speelgoedkast op te ruimen en schoon te maken. We deden er een paar uur over en hadden veel plezier. Het leukste was dat we mama ermee verrasten en blij maakten, want ze had ons niet gevraagd om het te doen.' Een meisje van elf schrijft: 'Er was een familie in mijn wijk die niet veel geld had. Ze hebben drie dochtertjes. De vader en moeder moesten ergens heen, dus bood ik aan om op de drie meisjes te passen. De vader wilde me vijf dollar geven. Ik zei: "[Dat] kan ik niet aannemen." Mijn dienstbetoon was dat ik gratis op de meisjes paste.' Een jeugdwerkkindeken uit Mongolië schrijft dat hij water uit de bron had gehaald zodat zijn moeder dat niet hoefde te doen. Van een jongetje van vier, ongetwijfeld geschreven door een jeugdwerklerares: 'Mijn vader is een paar weken weg voor een legeroefening. Mijn bijzondere taak is om mama knuffels en kusjes te geven.' Een meisje van negen schrijft:

'Ik heb aardbeien geplukt voor mijn overgrootmoeder. Toen kreeg ik een goed gevoel!' En een ander kind schrijft: 'Ik heb gespeeld met een eenzaam kind.'

Van een jongen van elf: 'Ik ging naar het huis van een mevrouw, stelde haar vragen en zong een liedje. Ik kreeg een fijn gevoel toen ik haar bezocht. Ze was blij, want ze krijgt nooit bezoek.' Toen ik dat las, moest ik denken aan wat ouderling Richard L. Evans van het Quorum der Twaalf lang geleden heeft geschreven. Hij zei: 'Het is voor jonge mensen moeilijk te begrijpen hoe eenzaam iemand kan worden als het leven van een tijd van voorbereiding en prestaties omslaat in een tijd van dingen opbergen. (...) Zo lang het middelpunt van een thuis zijn, zo veel gevraagd te zijn, en dan vrij plotseling aan de zijlijn staan en het leven voorbij zien trekken — dat is een eenzaam leven. (...) We moeten heel lang leven om erachter te komen hoe leeg een kamer kan zijn waar alleen maar meubels in staan. Er is iemand (...) voor nodig die meer is dan een ingehuurde hulp, meer dan institutionele zorg of beroepsplicht, om de herinneringen aan het verleden te ontdooien en ze warm en levend te houden in het heden. (...) We kunnen hun de morgenstond van hun jeugd niet teruggeven. Maar we kunnen er wel voor zorgen dat hun leven in de warme gloed van de zonsopgang mooier wordt gemaakt door onze attenties (...) en ongeveinsde liefde.'¹¹

Mijn verjaardagskaarten en -brieftjes kwamen ook van tieners in de jongemannen- en jongevrouwenorganisaties. Zij maakten dekens voor ziekenhuizen, dienden eten op in gaarkeukens, lieten zich dopen voor de doden, en verrichtten talrijke andere goede daden.

Zustershulpverenigingen, waar altijd hulp te vinden is, putten zich uit in dienstbetoon dat veel verder ging dan gebruikelijk. Priesterschapsgroepen deden datzelfde.

Mijn broeders en zusters, mijn hart is zelden zo diep geraakt en zo dankbaar geweest als toen ik met mijn vrouw letterlijk urenlang al deze cadeaus las. Mijn hart loopt over nu ik van deze ervaring spreek en denk aan de levens van zowel gevers als ontvangers die hierdoor gezegend zijn.

Ik moet daarbij denken aan deze woorden uit Matteüs 25:

'Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft het koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af.

'Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven. Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven. Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest,

'Naakt en gij hebt Mij gekleed, ziek en gij hebt Mij bezocht; Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen.

'Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden, zeggende: Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien en hebben wij U gevoed, of dorstig en hebben wij U te drinken gegeven?

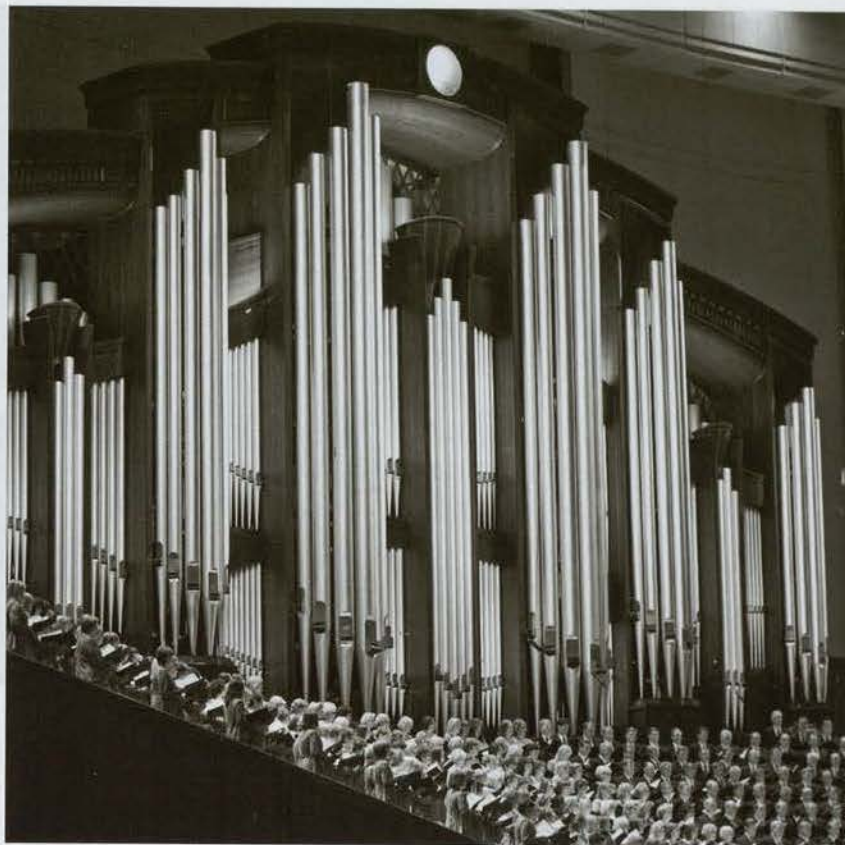
'Wanneer hebben wij U als vreemdeling gezien en hebben U gehuisvest, of naakt en hebben U gekleed?

'Wanneer hebben wij U ziek of in de gevangenis gezien en zijn tot U gekomen?

'En de Koning zal hun antwoorden en zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan een van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.¹²

Broeders en zusters, mogen wij onszelf de vraag stellen waarmee dr. Jack McConnell en zijn broers en zussen 's avonds bij de avondmaaltijd werden begroet: 'Wat heb ik vandaag voor iemand anders gedaan?' Mogen de woorden van een bekende lofzang diep tot in onze ziel doordringen en een permanent plekje in ons hart vinden:

Heb ik beden iets goeds in de wereld gedaan?

*Mij waar nood was ter hulpe gegord?
Heb ik vreugde gesticht, iemands
lijden verlicht?*

Zo niet, o, dan schoot ik te kort.

*Heb ik beden m'om het lot van een
zwoeger bekreund,*

die tobde met lasten zo zwaar?

*Heb ik zieken en zwakken getroost
en gesteund?*

*Toen mijn hulp werd gevraagd,
stond ik klaar?¹³*

De dienst waartoe wij allen zijn geroepen, is de dienst van de Heer Jezus Christus.

Als Hij ons werft voor zijn zaak, nodigt Hij ons uit om tot Hem te naderen. Hij spreekt tot u en tot mij:

'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven;

'Neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen;

'want mijn juk is zacht en mijn last is licht.¹⁴

Als wij écht luisteren, kunnen wij

die stem van veraf tegen ons horen zeggen, zoals die tot een ander sprak: 'Wèl gedaan, gij goede en getrouwe slaaf.'¹⁵ Moge ieder in aanmerking komen voor die zegening van onze Heer, dat is mijn gebed in zijn naam, namelijk Jezus Christus, onze Heiland. Amen. ■

NOTEN

1. Jack McConnell, 'And What Did You Do for Someone Today?', *Newsweek*, 18 juni 2001, p. 13.
2. Jack McConnell, 'And What Did You Do for Someone Today?', p. 13.
3. Galaten 5:13.
4. Mosiah 2:17.
5. Lucas 9:24.
6. David O. McKay, Conference Report, oktober 1963, p. 8.
7. Jeremia 8:22.
8. Mosiah 18:8.
9. Anoniem, geciteerd in Richard L. Evans, 'The Quality of Kindness', *Improvement Era*, mei 1960, p. 340.
10. Zie Gerry Avant, 'Prophet's Birthday', *Church News*, 23 augustus 2008, p. 4.
11. Richard L. Evans, 'Living into Loneliness', *Improvement Era*, juli 1948, p. 445.
12. Matteüs 25:34-40.
13. 'Have I Done Any Good?' *Hymns*, nr. 223.
14. Matteüs 11:28-30.
15. Matteüs 25:21.

Veiligheid voor de ziel

OUDERLING JEFFREY R. HOLLAND

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Ik wil heel duidelijk maken dat ik, als ik voor de rechterstoel van God sta, kan zeggen dat ik tot de wereld heb getuigd dat het Boek van Mormon waar is.

Profetieën over de laatste dagen vermelden vaak grote rampen zoals aardbevingen, hongersnoden of overstromingen. Die kunnen op hun beurt weer verbonden worden met een of andere wijdverbreide economische of politieke opschudding.

Maar er is een soort hedendaagse verwoesting die mij altijd meer persoonlijk dan publiekelijk in de oren heeft geklonken, meer individueel dan collectief, een waarschuwing, wellicht meer van toepassing in de kerk dan daarbuiten. Het is de waarschuwing van de Heiland dat in de laatste dagen zelfs zij die tot 'het verbond' behoren, uitverkorenen, door de vijand van de

waarheid misleid kunnen worden.¹ Als we dat als een vorm van geestelijke verwoesting beschouwen, kan het een licht werpen op een andere hedendaagse profetie. Denk aan het hart als de denkbeeldige kern van ons geloof, de poëtische locatie van onze normen en waarden. Denk dan aan deze woorden van Jezus dat in de laatste dagen 'de mensen bezwijmen van vrees en angst.'²

Het is uiteraard bemoedigend dat onze Vader in de hemel al deze hedendaagse gevaren kent, deze problemen van hart en ziel, en ons raad en bescherming heeft gegeven.

In dat opzicht heb ik het altijd belangrijk gevonden dat het Boek van Mormon, een van de krachtige 'sluitstenen' van de Heer in dit tegenoffensief tegen hedendaagse kwalen,³ met een grote gelijkenis van het leven begint, een uitgebreide allegorie van hoop versus angst, van licht versus duisternis, van eeuwig heil versus vernietiging — een allegorie die zuster Ann M. Dibb vanochtend zo treffend heeft besproken.

In de droom van Lehi wordt een moeilijke reis nog moeilijker zodra er een mist van duisternis opstijgt waardoor zijn familieleden en anderen het pad niet meer kunnen zien dat ze moeten volgen. Het is noodzakelijk

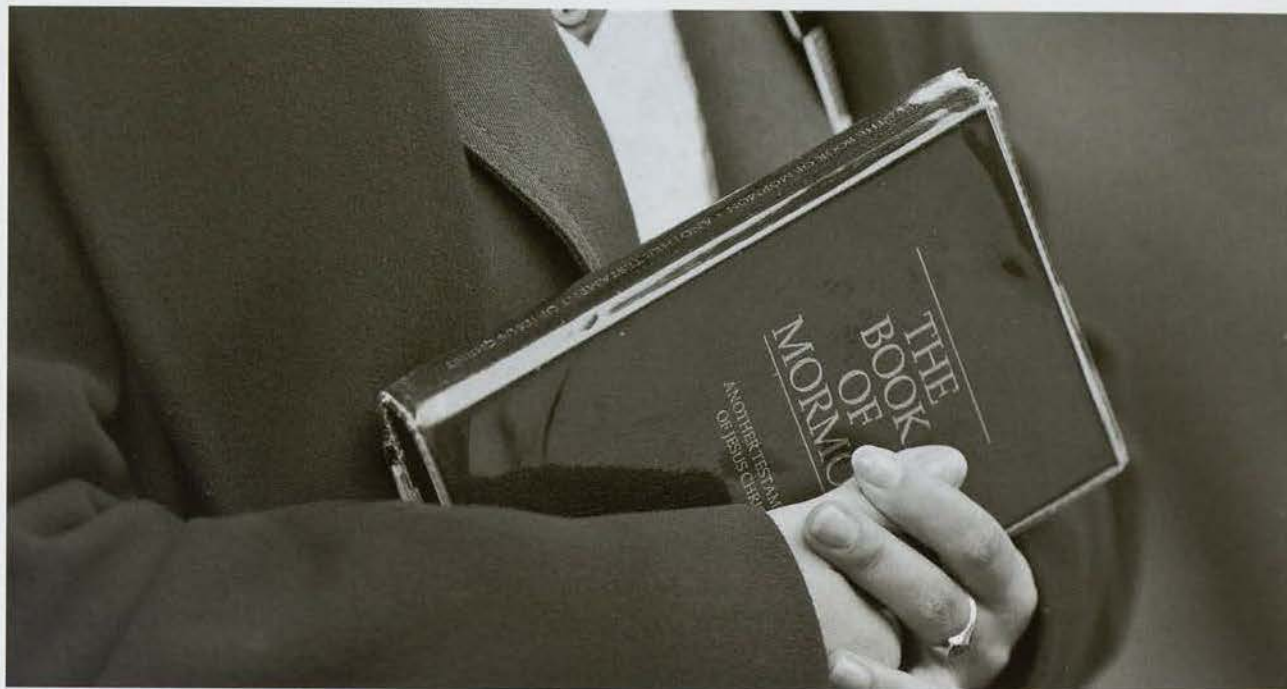
om te vermelden dat deze mist van duisternis op *alle* reizigers neerdaalt: op de getrouwe en vastberaden mensen (die we de uitverkorenen kunnen noemen) en op de zwakke en onstandvastige mensen. Maar waar het in het verhaal vooral om gaat, is dat de succesvolle reizigers alle afleidingen weerstaan, waaronder de verleiding van verboden paden en spottende opmerkingen van de ijdele en hoogmoedige mensen die zich op die paden bevinden. Volgens de kroniek drongen de beschermden 'naar voren, zich voortdurend [en stevig, zou ik willen toevoegen] vasthoudende' aan een roede van ijzer die onfeilbaar langs het juiste pad liep.⁴ Hoe donker de nacht of de dag ook is, de roede markeert de weg van dat verlaten, verlossende pad.

'Ik zag,' zei Nephi later, 'dat de roede van ijzer (...) het woord Gods was, dat voerde (...) naar de boom des levens; (...) een zinnebeeld [...] van de liefde Gods.' Toen hij die manifestatie van Gods liefde zag, vervolgde Nephi:

'En ik keek en zag de Verlosser der wereld, (...) dat Hij uitging en de mensen met macht en grote heerlijkheid diende; (...)

'En ik zag menigten mensen die ziek waren en die werden gekweld door allerlei kwalen en door duivels en onreine geesten; (...) en zij werden genezen door de macht van het Lam Gods; en de duivels en onreine geesten werden uitgeworpen.'⁵

Liefde. Genezing. Hulp. Hoop. De macht van Christus om alle problemen in alle tijden te weerstaan — waaronder het einde der tijden. Dat is het toevluchtsoord dat God ons wil geven in persoonlijke of openbare tijden van wanhoop. Dat is de boodschap waarmee het Boek van Mormon begint en dat is de boodschap waar het mee eindigt, waarbij iedereen wordt opgeroepen: 'Komt tot Christus en wordt vervolmaakt in Hem.'⁶ Die zinsnede uit het laatste getuigenis van Moroni, die duizend jaar na het visioen van Lehi is

geschreven, is het getuigenis die een stervende man geeft van de enige ware weg.

Mag ik een hedendaags getuigenis van de 'laatste dagen' noemen? Toen Joseph Smith en zijn broer Hyrum op weg gingen naar de gevangenis te Carthage voor wat zij wisten dat hun martelaarsdood zou worden, las Hyrum deze woorden voor om zijn broer te troosten:

'[Gij zult] sterk worden gemaakt, ja, zodat gij zult neerzitten in de plaats die Ik heb bereid in de woningen van mijn Vader.

'En nu zeg ik, Moroni, (...) vaarwel, (...) totdat wij elkaar ontmoeten voor de rechterstoel van Christus.'¹⁷

Enkele korte zinsneden uit het twaalfde hoofdstuk van Ether in het Boek van Mormon. Voordat hij het boek dichtsloeg, vouwde Hyrum de hoek van de pagina om waarvan hij had voorgelezen, als markering van het eeuwige getuigenis waarvoor deze twee broers zouden sterven. Ik heb dat boek hier in mijn hand, hetzelfde exemplaar waaruit Hyrum heeft voorgelezen, met dezelfde omgevouwen hoek van de pagina. Later, toen hij in de gevangenis zat, wendde de profeet Joseph zich tot de bewakers en gaf

een krachtig getuigenis van de goddelijke authenticiteit van het Boek van Mormon.⁸ Kort daarna maakten pistoolschoten een einde aan het leven van de twee getuigen.

Als een van de duizenden elementen van mijn eigen getuigenis van de goddelijkheid van het Boek van Mormon, stel ik dat dit nóg een bewijs is van de waarheid ervan. In hun grootste — en laatste — uren van nood, vraag ik u: zouden deze mannen godslasterlijk spreken door hun leven, hun eer en hun eigen streven naar eeuwig heil te blijven baseren op een boek (en indirect ook een kerk en een bediening) dat ze uit het niets hadden verzonnen?

Vergeet dat hun vrouwen weduwe werden en hun kinderen vaderloos. Vergeet dat hun kleine groep volgelingen 'dakloos en alleen achterbleven' en dat hun kinderen 'voetsporen van bloed' op bevroren rivieren en wilde vlakten achterlieten.⁹ Vergeet dat veel mensen stierven en veel anderen leefden om in de vier winstreken van deze aarde te getuigen dat het Boek van Mormon en de kerk waar zijn. Leg dat allemaal terzijde en vertel me dan of deze twee mannen in het uur van hun dood de tegenwoordigheid van

hun eeuwige Rechter in zouden gaan met een citaat en vertroostende woorden uit een boek dat, als het *niet* het woord van God was, hen tot het einde der tijd zou kenmerken als bedriegers en oplichters? Dat zouden ze nooit doen! Zij wilden liever sterven dan de goddelijke oorsprong van de eeuwige waarheid van het Boek van Mormon te verloochenen.

179 jaar lang is dit boek als geen ander boek in de hedendaagse religieuze geschiedenis bestudeerd en bekritiseerd, tegengesproken en gedeconstrueerd, aangevochten en verscheurd — wellicht als geen ander boek in *welke* religieuze geschiedenis ook. En toch houdt het stand. Er zijn ontoereikende theorieën over de oorsprong ervan geboren, nagepraat en gestorven — van Ethan Smith tot Solomon Spaulding, en van geestelijk gestoord tot listig geniaal. Geen van deze belachelijke antwoorden op dit boek hebben ooit enig onderzoek weerstaan omdat *er geen ander antwoord is* dan het antwoord van de jonge vertaler, Joseph Smith. Ik sluit me aan bij de woorden van mijn overgrootvader, die eenvoudigweg heeft gezegd: 'Geen goddeloos mens zou zo'n boek kunnen schrijven, en

geen goed mens zou het kunnen schrijven, tenzij het waar was en hij van God de opdracht had gekregen om het te doen.¹⁰

Ik getuig dat niemand het volledige geloof in dit werk van de laatste dagen kan ontvangen — en daarbij volledige vrede en troost voor onze tijd kan vinden — totdat hij of zij de goddelijkheid van het Boek van Mormon aanvaardt en de Heer Jezus Christus van wie het boek getuigt. Als *iemand* dwaas genoeg is, of voldoende misleid, om 675 vertaalde bladzijden te verwerpen van een voorheen onbekende tekst vol literaire en Semitische complexiteit, zonder oprecht te proberen de oorsprong van die tekst te achterhalen — en zonder rekening te houden met het krachtige getuigenis van Jezus Christus en de diepgaande geestelijke uitwerking die het boek op tientallen miljoenen lezers heeft gehad — dan is die persoon, uitverkoren of niet, misleid. En als die persoon de kerk verlaat, moet hij of zij over, onder, of om het Boek van Mormon heen om de uitgang te vinden. In dat opzicht is het boek hetzelfde als wat over Christus werd gezegd: 'een steen des aanstoots en een rots der ergernis,'¹¹ een barrière op het pad van wie niet in dit werk wil geloven. Getuigen, zelfs getuigen die een tijd vijandig tegenover Joseph stonden, hebben tot op de dag van hun dood getuigd dat ze een engel

hadden gezien en de platen hadden aangeraakt. 'Zij zijn ons getoond door de macht Gods en niet door die van de mens', zeiden ze. 'Daarom weten wij zeker dat het werk waar is.'¹²

Ik ben met de broeder van Jared niet de oceaan overgestoken om mij in een nieuw land te vestigen. Ik heb koning Benjamin zijn engelachtige woorden niet horen spreken. Ik ben niet met Alma en Amulek op zending geweest, en ik heb de vuurdood van onschuldige gelovigen niet aanschouwd. Ik bevond me niet onder de Nephieten die de wonden van de herrezen Heiland aanraakten, en ik heb niet met Mormon en Moroni geweend om de vernietiging van een hele beschaving. Maar mijn getuigenis van dit verslag, en de gemoedsrust die we erdoor kunnen ontvangen, is even bindend en onmiskenbaar als het hunne. Net als zij maak ik mijn naam 'wereldkundig om tot de wereld te getuigen van hetgeen [*ik heb*] gezien.' En net als zij zeg ik: '[Ik lieg] niet, waarvan God getuigt.'¹³

Ik verwacht dat mijn getuigenis van het Boek van Mormon, dat ik hier onder ede als apostel heb gegeven, en alles wat dat met zich meebrengt, door mensen op aarde en door engelen in de hemel zal worden opgetekend. Ik hoop dat ik nog enkele jaren over heb in mijn 'laatste dagen', maar of dat zo is of niet, ik wil heel duidelijk

maken dat ik, als ik voor de rechterstoel van God sta, kan zeggen dat ik zo duidelijk mogelijk tot de wereld heb getuigd dat het Boek van Mormon waar is, dat het is ontstaan zoals Joseph Smith heeft ontzegt, en dat het is gegeven om de getrouwen hoop en geluk te brengen in de beproevingen van deze laatste dagen.

Mijn getuigenis weerspiegelt dat van Nephi, die een deel van het boek in zijn 'laatste dagen' heeft geschreven:

'Luistert naar deze woorden en gelooft in Christus; en indien gij niet in deze woorden gelooft, gelooft in Christus. *En indien gij in Christus gelooft, zult gij in deze woorden geloven, want het zijn de woorden van Christus, (...)* en zij leren alle mensen dat zij goed moeten doen.

'En indien het niet de woorden van Christus zijn, oordeelt gij dan voor uzelf — maar *ten laatsten dage* zal Christus u met macht en grote heerlijkheid tonen dat het zijn woorden zijn.'¹⁴

Broeders en zusters, God heeft altijd veiligheid voor de ziel verschaft, en met het Boek van Mormon heeft Hij dat weer gedaan in onze tijd. Onthoud deze woorden van Jezus zelf: 'Wie mijn woord als een schat verzamelt, zal niet worden verleid'¹⁵ — en in de laatste dagen zullen uw hart en uw geloof u niet in de steek laten. Daarvan getuig ik oprecht, in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie Matteüs 24:24; zie ook Matteüs naar Joseph Smith 1:22.
2. Lucas 21:26.
3. Zie *History of the Church*, deel 4, p. 461.
4. 1 Nephi 8:30.
5. 1 Nephi 11:25, 27–28, 31.
6. Moroni 10:32.
7. Ether 12:37–38; zie ook IV 135:5.
8. Zie *History of the Church*, deel 6, p. 600.
9. Zie *History of the Church*, deel 4, p. 539.
10. George Cannon, geciteerd in: 'The Twelve Apostles', Andrew Jenson, red., *The Historical Record*, deel 6, p. 175.
11. 1 Petrus 2:8.
12. 'Het getuigenis van drie getuigen', Boek van Mormon.
13. 'Het getuigenis van acht getuigen', Boek van Mormon; cursivering toegevoegd.
14. 2 Nephi 33:10–11; cursivering toegevoegd.
15. Matteüs naar Joseph Smith 1:37.

Rentmeesterschap: een heilige verantwoordelijkheid

OUDERLING QUENTIN L. COOK
van het Quorum der Twaalf Apostelen

We dienen onze medemens omdat wij geloven dat God wil dat we dat doen.

Wij leven in een gevaarlijke tijd waarin velen geloven dat wij geen rekenschap verschuldigd zijn aan God, en dat wij geen persoonlijke verantwoordelijkheid of rentmeesterschap hebben wat betreft onszelf of anderen. Velen in deze wereld concentreren zich op het vervullen van hun eigen behoeften, zetten zichzelf op de eerste plaats, en houden meer van plezier dan van rechtschapenheid. Zij geloven niet dat zij hun broeders hoeder zijn. In de kerk geloven wij echter dat deze rentmeesterschappen een

heilige verantwoordelijkheid zijn.

Onlangs bracht een groep gerespecteerde joodse leiders en rabbi's een bezoek aan de kerkfaciliteiten in de Salt Lake Valley, waaronder Welfare Square, het centrum voor humanitaire diensten, het centrum voor familiegeschiedenis en de open dagen van de Oquirrh Mountaintempel. Aan het eind van hun bezoek vertelde een van de meest vooraanstaande rabbi's in Amerika wat hij vond van wat hij had gezien en gevoeld.¹

Hij haalde denkbeelden aan van joodse denkers die hun oorsprong vinden in de Talmoud² en wees erop dat er twee heel verschillende redenen zijn waarom men goede en gulle daden doet. Sommigen bezoeken de zieken, helpen de armen en dienen hun medemens omdat zij geloven dat dit goed is, en dat anderen dit zullen belonen en hetzelfde voor hen zullen doen als ze in nood zijn. Hij legde uit dat dit weliswaar goed is, dat het bijdraagt tot een zorgzame samenleving, en dat we het als een edele beweegreden moeten zien, maar dat er een hoogstaandere motivatie is om onze medemens te dienen, namelijk omdat wij geloven dat God wil dat we dat doen.

Hij zei dat hij er door zijn bezoek van overtuigd was dat de heiligen der laatste dagen hun welzijnswerk en humanitaire dienstverlening, en het reddende werk in onze tempels, doen omdat wij geloven dat God wil dat wij dit doen.

Dat gevoel van rekenschap verschuldigd zijn, dat deel uitmaakt van het eerste grote gebod om God lief te hebben, is wel eens beschreven als 'gehoorzaamheid aan iets dat niet af te dwingen is'.³ We proberen het goede te doen omdat we onze Vader in de hemel willen behagen, niet omdat iemand ons dwingt om te gehoorzamen.

De oorlog in de hemel werd gestreden nadat Satan had gezegd dat hij iedereen zou dwingen om zijn ideeën te volgen. Zijn plan werd verworpen. Als gevolg daarvan hebben wij morele keuzevrijheid, en de vrijheid om onze eigen koers te bepalen in dit leven. Maar wij zijn rekenschap verschuldigd voor ons gebruik van die keuzevrijheid. De Heer heeft gezegd dat ieder van ons 'op de dag des oordeels rekenschap verschuldigd zal zijn van zijn eigen zonden'.⁴ De beginnenden van rekenschap afleggen en rentmeesterschap zijn erg belangrijk in onze leer.⁵

In de kerk strekt het begrip rentmeesterschap zich *niet* alleen maar uit tot een verantwoordelijkheid voor *materiële* zaken. President Spencer W. Kimball heeft gezegd: 'Wij zijn rentmeester van ons eigen lichaam en gedachten, gezin en bezittingen. (...) Een getrouwe rentmeester is iemand die rechtvaardige heerschappij uitoefent, voor het zijne zorgt, en voor de armen en behoeftigen zorgt.'⁶

Ons rentmeesterschap beslaat veel terreinen, maar ik heb besloten er twee te bespreken. Ten eerste: rentmeesterschap voor onszelf en onze familieleden. Ten tweede: rentmeesterschap voor de armen en behoeftigen.

De Heer trekt vaak de vergelijking met grond of land om ons te leren

wat verantwoordelijkheid en rentmeesterschap inhouden. Ik bezocht in mijn jonge jaren vaak in de zomer mijn grootouders op hun boerderij. Ze hadden geen elektriciteit, stromend water of waterleidingen in huis. Maar ze hadden wel een bron bij hun boerderijtje. Uit die bron ontstond een poel met helder, zuiver water waar ik mijn grootmoeder enkele malen per dag hielp om water naar huis te dragen om te drinken, te koken, te baden en kleren te wassen. Mijn grootouders vonden die levengevende bron erg belangrijk en namen speciale voorzorgsmaatregelen om hem te beschermen.

Vele jaren later was mijn grootvader al in de negentig en woonde hij daar niet meer; hij kon de boerderij niet meer bijhouden of overzien. Ik reed hem naar de boerderij waar hij zo van hield. Zijn hoge verwachtingen van wat hij op de boerderij zou zien sloegen om in teleurstelling toen hij beseftte dat de hekken die de bron hadden beschermd, door verwaarlozing waren afgetakeld en dat koeien de bron hadden beschadigd, waardoor het waardevolle, heldere bronwater ernstig was vervuild. Hij was van streek vanwege

de schade en de vervuiling. Voor hem was het alsof een vertrouwen waar hij zijn hele werkende leven aan had gewerkt, beschaamd was. Hij had op de een of andere manier het gevoel dat hij die levengevende bron die zoveel voor hem had betekend, niet had beschermd.

Zoals die zuivere bron vervuild raakte toen hij niet werd beschermd, leven wij in een tijd waarin deugdzzaamheid en kuisheid niet worden beschermd.⁷ Het eeuwige belang van de persoonlijke moraal wordt niet gerespecteerd. Een liefhebbende Vader in de hemel heeft ons de middelen gegeven om zijn geestkinderen in deze wereld te brengen teneinde het potentieel van hun schepping te verwezenlijken. Hij heeft ons de opdracht gegeven om deze levensbronnen rein te houden, net zoals die prachtige bron op de boerderij bescherming nodig had om leven in stand te kunnen houden. Dit is een van de redenen waarom deugdzzaamheid en kuisheid zo belangrijk zijn voor het plan van onze hemelse Vader.

Op mijn grootvaders reactie op de vervuilde bron werd actie ondernomen in de vorm van verbeteringen en

beschermingsmaatregelen, waardoor de bron weer net zo mooi en zuiver werd als voorheen.

Als dienstknechten en -maagden van de Heer Jezus Christus is het onze heilige plicht om in zijn morele norm te onderrichten, die voor al zijn kinderen hetzelfde is. Als onze gedachten of daden niet rein zijn, overtreden wij zijn norm. De Heer heeft gezegd: 'Ik (...) kan de zonde niet met de geringste mate van toelating aanschouwen.'⁸ Sommigen proberen hun gedrag weg te redeneren.

In een gedicht van John Holmes, 'Talk' getiteld, leert een oude, dove scheepsbouwer uit New England een jongen wat wegredeneren is. De jongen legde uit wat hij had geleerd: 'Hoe je je schip ook bouwt, het moet zeewaardig zijn, want je excuses laten de oceaan koud.'⁹

Er is wel eens gezegd dat wat er in een bepaalde stad gebeurt, ook in die bepaalde stad blijft. Ik vind een bordje in Sevier County (Utah) erg goed. Het luidt: 'Wat in Sevier County gebeurt (...) kun je aan je vrienden vertellen!!!' Als we bedenken dat we rekenschap verschuldigd zijn aan God, zien we in hoe dwaas het kan zijn om iets weg te redeneren. Wie iets wegredeneren, doen ons denken aan kleine kinderen die hun ogen bedekken in de overtuiging dat als ze ons niet kunnen zien, wij hen niet kunnen zien. Ik stel dat we, als we eraan denken dat we ons tegenover de Heiland moeten verantwoorden voor onze daden, onze neiging om iets weg te redeneren in het juiste licht zullen zien.

Wij zijn ons bewust dat er mensen zijn die zich al hebben overgegeven aan gedrag dat niet in overeenstemming is met deze heilige morele norm. Bedenk alstublieft dat ieder van ons zich dankzij de verzoening van de Heiland kan bekeren en de waterbron weer rein en zuiver kan maken. Beking is moeilijk; er is een gebroken hart en een berouwvolle geest voor nodig.¹⁰ Maar als de stappen tot

bekering goed gevolgd worden, zijn de woorden die de profeet Alma tot zijn zoon Corianton sprak, die morele overtredingen had begaan, van toepassing: 'En nu, mijn zoon, wens ik dat gij u niet meer door deze dingen laat verontrusten, en u alleen door uw zonden laat verontrusten met die onrust die u tot bekering zal verootmoedigen.'¹¹ De Heiland heeft gezegd: 'Zie, wie zich van zijn zonden bekeerd heeft, die ontvangt vergeving, en Ik, de Heer, denk er niet meer aan.'¹²

Er is ons geleerd dat als we verslag uitbrengen aan de Heiland en Hij ons vraagt om een verslag van onze aardse verantwoordelijkheden, de eerste twee op onze familie betrekking zullen hebben. De eerste gaat over onze relatie met onze huwelijks-partner en de tweede over ieder van onze kinderen.¹³

Het is makkelijk om onze prioriteiten te verwarren. Wij hebben de plicht om voor de veiligheid en het welzijn van onze kinderen te zorgen. Maar sommige ouders geven onterecht prioriteit aan materiële bezittingen. Sommige doen ook niet veel moeite om hun kinderen onder te dompelen in het evangelie van Jezus Christus.¹⁴ Bedenk dat het naleven van een godsdienst thuis net zo belangrijk is als kinderen van voedsel, kleding en onderdak voorzien. Ouders kunnen kinderen ook helpen om hun talenten te ontdekken en te ontwikkelen. Wij zijn verantwoordelijk voor de talenten die we hebben ontvangen. Kinderen die niet leren dat ze rekenschap moeten afleggen van het gebruik van hun tijd en talenten, raken steeds meer onderworpen aan de dwaasheid die alomtegenwoordig is in de wereld.¹⁵ In de proclamatie over het gezin wordt gewaarschuwd dat 'degenen die (...) hun taken in het gezin niet nakomen (...) op een dag aan God rekenschap moeten afleggen.'¹⁶

Het tweede rentmeesterschap is zorgen voor de armen en behoeftigen, wat wel eens op vrijwel ieder van

ons slaat. De aansporing van de Heer om een rentmeester te zijn van hen die in nood zijn, bevat enkele van de sterkste bewoordingen in de Schrift. 'Daarom, indien iemand neemt van de overvloed die Ik heb gemaakt, en niet zijn deel, volgens de wet van mijn evangelie, aan de armen en behoeftigen geeft, zal hij, onder kwelling, met de goddelozen, zijn ogen opslaan in de hel.'¹⁷ Als rentmeesters van onze aardse zegeningen van de Heer zijn wij Hem rekenschap verschuldigd.

De joodse leiders die ik eerder noemde, waren vooral onder de indruk van het beginsel van de vasten en vervolgens een royale vastengave betalen. Ze vonden het opmerkelijk dat kerkleden over de hele wereld maandelijks vasten en vervolgens een vrijwillige gave schenken voor het welzijn van mensen in nood.

Toen de rabbi's Welfare Square bezochten, ontroerde het hen om te vernemen dat onze leden zelfs in economisch moeilijke tijden bezorgd waren om de moeilijkheden van velen en dat ze gul bleven geven om de armen en behoeftigen te helpen.

Ik kan me herinneren dat toen ik geroepen werd als bisschop, bisschop Russell Johnson — mijn voorganger — waarschuwde dat ik moest oppassen wat ik de leden vroeg te doen. Hij zei: 'Sommigen zullen op elke suggestie ingaan, ten koste van grote opoffering.' Hij noemde een weduwe in de tachtig die zowel haar man als een zoon gedurende slepende ziekten had verpleegd tot ze overleden. Bisschop Johnson zei dat ze een bescheiden inkomen had, maar toch altijd probeerde te helpen. Ik merkte dat dit waar was. Elke keer dat ik een bijdrage of dienstbetoon vroeg om andere mensen te helpen, was Sarah vaak de eerste die reageerde.

Op een zaterdag belde een andere zuster me en zei: 'Bisschop, kom gauw, red Sarah!' De zuster vertelde dat de tachtigjarige Sarah op een ladder stond om de regengoten van een buurman

schoon te maken. De zuster was erg bang dat Sarah zou vallen, en ze wilde dat de bisschop tussenbeide kwam.

Ik wil hiermee niet zeggen dat iedereen Sarah kan of moet nadoen. Sommigen voelen zich schuldig omdat ze niet onmiddellijk aan iedere behoefte tegemoet kunnen komen. Ouderling Maxwell heeft vaak een goede uitspraak van Anne Morrow Lindbergh aangehaald: 'Ik kan onmogelijk alles ter hand nemen wat ik in mijn hart graag zou willen doen voor al die mensen die op mijn pad komen.'¹⁸ Koning Benjamin heeft gezegd: 'Ziet toe dat al deze dingen in wijsheid en ordelijkheid worden gedaan, want het is niet nodig dat iemand harder loopt dan hij kracht heeft.'¹⁹ Maar daar voegde hij aan toe dat wij wél ijverig moeten zijn.

Mijn hart is verheugd als ik kijk naar de heiligen overal in de kerk die alles doen wat ze kunnen om overal waar dat nodig is christelijke diensten te verlenen. Door die bijdragen van haar leden kan de kerk stilletjes en zonder de eigen loftrompet te steken reageren op behoeften over de hele wereld.²⁰ De kerk is al in actie gekomen voor de natuurrampen van de afgelopen week in de Filipijnen, Oceanië en Indonesië.

Afgelopen jaar boden onze leden hulp nadat orkaan Gustav had toegeslagen. De kerk werkte nauw samen met een humanitaire organisatie die onder leiding stond van Martin Luther King III. Vervolgens bracht de heer King een bezoek aan Salt Lake City en zei: 'Ik kwam aanvankelijk om mijn waardering uit te spreken aan de kerk voor haar humanitaire hulp, maar ik vernam al snel dat het bij u om een veel diepgaander ideaal gaat. Nu ik het centrum voor humanitaire diensten, Welfare Square en de tempel heb gezien, heb ik veel meer waardering voor de reden waarom u doet wat u doet.'

Wij volgen Christus in onze gehele inzet als rentmeesters. Wij proberen

Lima (Peru)

Hem te volgen en te doen wat Hij ons gevraagd heeft, zowel door zijn leringen als door zijn voorbeeld. Met heel ons hart spreken wij onze waardering uit voor de leden van de kerk en voor hun gulle gaven en christelijke dienstbetoon.

Jesaja had het over de vasten en het voeden van de hongerigen en kleiden van de naakten toen hij in ontroerende bewoordingen beloofde: 'Als gij dan roept, zal de HERE antwoorden.'²¹ Jesaja vervolgt: 'wanneer gij de hongerige schenkt wat gij zelf begeert en de verdrukten verzadigt, dan zal [...] de Here [...] u voortdurend leiden (...) dan zult gij zijn als (...) een bron, waarvan het water niet teleurstelt (...) En [...] de grondvesten van vorige geslachten zult gij herstellen (...)'.²²

Ik hoop dat ieder van ons individueel en als gezin zijn rentmeesterschap evalueert en nadenkt waarover hij rekenschap en verantwoording verschuldigd is. Ik bid dat wij dat zullen

doen in de wetenschap dat wij uiteindelijk God rekenschap verschuldigd zijn, en dat we het onafdwingbare zullen gehoorzamen.

Ik ben dankbaar voor de raad van een liefdevolle, getrouwe profeet om te dienen en mensen in nood te redden. Volgen wij die raad op, dan weet ik dat wij in aanmerking komen voor deze belofte van de Heer: 'En wie een trouwe, een rechtvaardige en een verstandige rentmeester wordt bevonden, zal ingaan in de vreugde van zijn Heer en het eeuwige leven beërven.'²³

Ik getuig van deze heilige waarheid in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Rabbi Haskel Lookstein, voormalig voorzitter van de New York Board of Rabbis, voorzitter van de Synagogue Council of America, en voorzitter van het National Rabbinic Cabinet of UJA.
2. 'De Talmud is de verzameling van duizenden jaren aan joodse wijsheid, en de mondeling overgedragen wet (...) wordt hierin beschreven' (Adin Steinsaltz, *The Essential Talmud* [2006], p. 4).

3. John Fletcher Moulton. Geciteerd in: Clayton M. Christensen, 'The Importance of Asking the Right Questions' (rede gehouden bij aanvang van het studiejaar aan de Southern New Hampshire University, 16 mei 2009), p. 3; zie ook Deuteronomium 6:4-7).
4. LV 101:78.
5. Zie LV 20:71. Allen die toerekeningsvatbaar zijn dienen zich te bekeren en zich te laten dopen (LV 18:42). Wie sterven voordat ze de jaren van verantwoordelijkheid bereikt hebben, worden in het celestiale koninkrijk verlost (LV 137:10; zie ook LV 29:46-47, 50).
6. Spencer W. Kimball, 'Welfare Services: The Gospel in Action', *Ensign*, november 1977, p. 78.
7. Zie Gregory Katz, 'U.K. Health Booklet's Message: Teen Sex Can Be Fun', *Deseret News*, 15 juli 2009, p. A9.
8. LV 1:31.
9. 'Talk'. In: Collected Poems of John Holmes, <http://hdl.handle.net/10427/14894>.
10. Zie LV 20:37; 2 Nephi 2:7; Alma 39; 3 Nephi 9:20. President Ezra Taft Benson definieerde een gebroken hart en een berouwvolle geest als volgt: 'Goddelijk berouw (...) is een diep besef dat we onze Vader en onze God door onze daden gekrenkt hebben. Het is een helder en duidelijk besef (...) door onze zonden bloedde [de Heiland] uit elke porie. Deze uiterst werkelijke en geestelijke kwelling is wat de Schriften "een gebroken hart en een verslagen geest" noemen.' ('Een grote verandering van hart', *De Ster*, maart 1990, p. 5).
11. Alma 42:29.
12. LV 58:42.
13. Zie Robert D. Hales, 'Understanding of the Heart'. In: *Brigham Young University 1987-1988 Devotional and Fireside Speeches* (1988), p. 129; zie ook 2 Nephi 9:41).
14. Zie Joseph Fielding Smith, *Take Heed to Yourselves!* Samengesteld door Joseph Fielding Smith jr. (1971), p. 221.
15. Zie Marcus 7:20-23.
16. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *De Ster*, januari 2004, p. 93; zie ook Nelson, Russell M., 'Uw eigen huis in orde brengen', *Liabona*, Jan. 2002, pp. 80-83.
17. LV 104:18.
18. Anne Morrow Lindbergh. Geciteerd in: Neal A. Maxwell, 'Wijsheid en orde', *Liabona*, december 2001, p. 20.
19. Mosiah 4:27.
20. De afgelopen tien jaar heeft de kerk meer dan negenhonderd miljoen dollar in geld en goederen geschonken voor humanitaire hulp, en talloze vrouw- en manuren gedoneerd. Een voorbeeld: na orkaan Katrina werden er 330 duizend uren in harde arbeid gestoken om hulp te verlenen. (Uit een verslag van gebiedszeventiger John Anderson, die toezicht hield op de noodhulp.)
21. Jesaja 58:9.
22. Jesaja 58:10-12.
23. LV 51:19; zie ook Matteüs 25:34-46.

Een oproep aan het opkomend geslacht

OUDERLING BRENT H. NIELSON
van de Zeventig

Er is geen grotere roeping dan 'maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes.'

Na zijn aardse bediening verscheen de Heiland als opgestane persoon aan zijn apostelen. Zijn opdracht aan hen was dezelfde oproep die Hij nu tot jullie, het opkomend geslacht, richt: 'Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes' (Matteüs 28:19).

Op 6 april 1974 verleenden de leden van de kerk hun steun aan een nieuwe profeet, president Spencer W.

Kimball. Diezelfde dag ontving ik mijn oproep als voltijdzending naar Finland. Ik wist toen niet dat president Kimball die week net een historische toespraak had gegeven aan de algemene autoriteiten en regionale vertegenwoordigers van de kerk. Later bleek dat president Kimball in die toespraak zijn profetische visie had geschetst over hoe wij als kerk de opdracht van de Heiland zouden volbrengen om het evangelie aan 'al de volken' te verkondigen. In zijn toespraak vroeg president Spencer W. Kimball de leden van de kerk hun pas te vergroten en hun visie te verruimen. Hij vroeg elke trouwe jongeman zich op een eervolle zending voor te bereiden. Hij spoorde de leden in ieder land aan om zendingen van eigen bodem uit te sturen en hij riep capabele mannen om met de Twaalf Apostelen uit te gaan in de wereld en de deuren van iedere natie te helpen ontsluiten' ('When the World Will Be Converted', *Ensign*, oktober 1974, p. 10).

President Kimball meldde in zijn toespraak in 1974 ook dat er 3,3 miljoen leden van de kerk, 18.600 voltijdzendingen en 633 ringen waren. Hij

gaf ons de uitdaging om beter ons best te doen en onze blik en visie te verruimen (zie *Ensign*, oktober 1974, pp. 7-8).

Na die toespraak begonnen wij als leden van de kerk geregeld te bidden in onze gezinnen, in onze avondmaalsdiensten en in onze ringconferenties dat het hart van de leiders van de verschillende landen verzacht en de deuren voor onze zendingen geopend zouden worden. De leden kregen een beter beeld van hun verantwoordelijkheid om het evangelie te verkondigen. Onze jongemannen traden naar voren en vormden een groot zendingsleger. Wij zagen de visie van president Kimball werkelijkheid worden.

Op mijn zending in Finland vernam ik dat de vrouw van mijn zendingspresident, zuster Lea Mahoney, in Finland geboren was. Zij was opgegroeid in het oostelijke deel van Finland, in de plaats Viipuri. Door het oorlogsgeweld dat Finland en andere landen tijdens de Tweede Wereldoorlog teisterde, had zij met haar familie hun huis achtergelaten. Viipuri werd ingelijfd bij de Sovjet-Unie en omgedoopt tot Vyborg. Op onze zoneconferenties vertelde zuster Mahoney ons vaak over de mensen die nog in Viipuri woonden, en over haar verlangen dat zij het evangelie ook zouden horen. Na de uitdaging van president Kimball baden we eensgezind dat het hart van de leiders in dat land zou worden verzacht, zodat het evangelie door onze zendingen in de Sovjet-Unie kon worden verkondigd.

Wij gingen soms naar de grens tussen Finland en de Sovjet-Unie en vroegen ons bij de aanblik van de wachttorens en de hekken af wie die dappere jongemannen en jongevrouwen zouden zijn en wanneer zij de grens zouden overtrekken om het evangelie aan de bevolking daar te verkondigen. Ik moet toegeven dat ik daar toen een hard hoofd in had.

Drie jaar geleden ontving onze

zoon Eric een zendingsoproep naar het zendingsgebied St. Petersburg. In zijn eerste brief naar huis schreef hij iets in de volgende trant: 'Lieve mam en pap, ik ben nu in mijn eerste stad in Rusland. Pap, je hebt er misschien wel eens van gehoord. De plaats heet Vyborg, maar was voorheen een Finse stad met de naam Viipuri.'

Ik kreeg tranen in mijn ogen toen ik doorhad dat Eric in de stad was waarvoor we 32 jaar eerder hadden gebeden. Eric trof daar een kerkgebouw en een gemeente met getrouwe heiligen aan. Hij woonde en werkte in een plaats waarvan ik als jongeman dacht dat je daar onmogelijk binnen kon komen.

Ik besepte vele jaren geleden niet, toen we baden dat de grenzen open en de zendelingen het land in mochten gaan, dat ik voor onze zoon bad. Maar het gaat er voor jullie, het opkomend geslacht, vooral om dat onze zoon Eric niet besepte dat hij en zijn collega's het antwoord waren op de gebeden die duizenden getrouwe heiligen zoveel jaar geleden hadden opgezonden. Jullie, het opkomend geslacht, zijn de vervulling van de profetie die geldt voor deze tijd: 'Gods

waarheid zal moedig, nobel en onafhankelijk voorwaarts gaan, totdat zij in elk werelddeel is doorgedrongen, elke streek heeft bezocht, elk land heeft overspoeld en in elk oor heeft geklonken, totdat Gods oogmerken zijn bereikt en de grote Jehova zegt dat het werk is volbracht' (Joseph Smith, *History of the Church*, deel 4, p. 540).

Sinds de profetische instructie van president Kimball 35 jaar geleden is het ledental van de kerk toegenomen tot 13,5 miljoen, en zijn er nu 52 duizend zendelingen en ruim 2800 ringen van Zion. Wie zijn de arbeiders in de wijngaard die hebben geholpen om dit wonderbare werk en een wonder tot stand te brengen? Daar horen zeker de profeten en apostelen bij die wij vandaag voor ons zien. Daar horen ook de geweldige ringpresidenten en bisschoppen bij die zo trouw hebben gediend. Maar daar horen ook jullie ouders, de moeders en vaders, ooms en tantes en broeders en zusters bij die naast jullie, het opkomend geslacht, zitten. Bij onze pogingen om het evangelie aan alle volken te prediken, staan we echter nog maar aan het begin.

De fakkel wordt dan ook aan een

nieuwe generatie overgedragen. De Heiland heeft door zijn hedendaagse profeet, president Thomas S. Monson, de oproep herhaald met de verklaring:

'Onze oproep is uitgegaan van onze Heer en onze Heiland, die aan het hoofd staat van het grote wereldwijde leger zendelingen. Na zijn opstanding is Hij aan zijn elf discipelen verschenen. Hij had ze allerlei raad en waarschuwingen kunnen geven, Hij had van alles kunnen zeggen. Maar wat zei Hij? Dat staat in Matteüs 28:18-20. Hij zei het volgende:

"Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes,

"en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld."

President Monson ging verder:

'Wat een belofte! Als wij gehoor geven aan die heilige oproep, dat bindende gezag, "ben Ik met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld." Ik kan me geen grotere belofte indenken.' ('The Five M's of Missionary Work', *New Era*, maart 2007, pp. 42-45.)

In het Boek van Mormon sprak Jakob over onze huidige opdracht in de gelijkenis van de tamme en wilde olijfbomen:

'Welaan nu, roep knechten, opdat wij ijverig en met al onze kracht in de wijngaard zullen arbeiden, opdat wij de weg zullen bereiden, zodat ik de natuurlijke vruchten wederom kan telen, welke natuurlijke vruchten goed zijn en veel kostbaarder dan alle andere vruchten.

'Daarom, laten wij uitgaan en deze laatste maal met al onze kracht arbeiden, want zie, het einde nadert, en dit is voor de laatste maal dat ik mijn wijngaard snoei' (Jakob 5: 61-62).

De oproep van de Heiland is aan jullie, het opkomend geslacht. Hij vraagt om waardige, voorbereide, getrouwe jongemannen en jongevrouwen die gehoor geven aan de stem van de profeet, die naar voren treden, net als de Heiland dat zelf ooit deed, zeggen: 'Hier ben Ik, zend Mij' (Abraham 3:27). De behoefte is groter dan ooit. Het veld is witter dan ooit. Jullie zijn geroepen om 'deze laatste maal' uit te gaan (Jakob 5:62). Er is geen groter werk; er is geen grotere roeping dan 'maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes' (Matteüs 28:19).

Ik verklaar en getuig plechtig dat de hemelen open zijn. Dat God niet alleen gesproken heeft, maar dat Hij ook nu nog spreekt. Zijn Zoon Jezus Christus leeft en nodigt jullie uit, net zoals Hij zijn apostelen van weleer, Petrus en Andreas, uitnodigde: 'Komt achter Mij en Ik zal u vissers van mensen maken' (Matteüs 4:19). Mogen jullie ook net als zij dat deden terstond jullie netten laten liggen en Hem volgen.

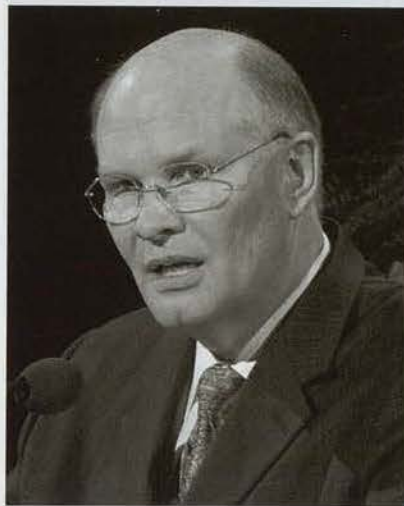
Ik bid dat jullie, het opkomend geslacht, zullen staan voor waarheid en deugd, en de heilige oproep zullen begrijpen om heen te gaan en al de volken tot zijn discipelen te maken. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

De machtige verandering in het hart behouden

OUDERLING DALE G. RENLUND

van de Zeventig

Volharden tot het einde vereist van ons een verlangen om God te behagen en Hem met hart en ziel te aanbidden.

In december 1967 werd de eerste geslaagde harttransplantatie uitgevoerd in Kaapstad (Zuid-Afrika). Het zieke hart van de stervende man werd verwijderd en vervangen door het gezonde hart van een overleden donor. Sindsdien zijn er over de hele wereld ruim 75 duizend harttransplantaties verricht.

Bij iedere patiënt met een harttransplantatie wordt het nieuwe, levensreddende hart als 'lichaamsvreemd' beschouwd en aangevallen. Als daar niets aan wordt gedaan, stoot het lichaam het nieuwe hart af en

sterft de ontvanger. Medicatie kan deze natuurlijke reactie onderdrukken, maar moet dan wel dagelijks en nauwgezet worden ingenomen. Bovendien moet de conditie van het nieuwe hart worden bewaakt. Af en toe worden er biopsies uitgevoerd waarbij stukjes hartweefsel worden weggehaald en onder een microscoop gelegd. Bij tekens van afstoting wordt de medicatie aangepast. Als het afstotingsproces vroeg genoeg wordt ontdekt, kan de dood worden afgewend.

Vreemd genoeg gaan sommige patiënten steeds lichtzinniger met hun getransplanteerde hart om. Zij slaan hun medicatie en de noodzakelijke nacontroles zo nu en dan over. Zij voelen zich goed, dus gaan ze ervan uit dat alles in orde is. Maar al te vaak verkort deze kortzichtige en gevaarlijke houding het leven van de patiënten.

Een harttransplantatie kan jaren toevoegen aan het leven van mensen die anders aan hun hartkwaal zouden bezwijken. Maar het is niet 'de ultieme operatie' zoals het tijdschrift *Time* het in 1967 noemde.¹ De ultieme operatie is niet een lichamelijke, maar een geestelijke 'machtige verandering in het hart'.

Door de verzoening van Christus en door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie ondergaan wij deze ultieme operatie, die geestelijke verandering in ons hart. Door onze overtredingen is ons geestelijke hart ziek en verstokt geraakt, waardoor wij blootstaan aan de geestelijke dood en scheiding van onze hemelse Vader. De Heer legde de operatie uit die wij allemaal nodig hebben: 'Een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste; het hart van steen zal Ik uit uw lichaam verwijderen en Ik zal u een hart van vlees geven.'³

Net als bij patiënten met een harttransplantatie is deze machtige verandering van ons geestelijke hart echter slechts het begin. Bekering, doop en bevestiging zijn noodzakelijk, maar niet voldoende. Er is net zo veel, of meer, zorg nodig voor een geestelijk veranderd hart als voor een getransplanteerd hart van vlees om tot het einde te volharden. Alleen dan kan de Heer ons 'onschuldig houden' op de dag des oordeels.⁴

Volharden tot het einde kan moeilijk zijn vanwege de neiging van de natuurlijke mens om het geestelijk veranderde hart af te stoten en te verstokken. Geen wonder dat de Heer waarschuwde: 'Laten zelfs zij die geheiligd zijn, ook opletten.'⁵

Wij kennen allemaal wel mensen die na deze machtige verandering van hart zijn bezweken voor de natuurlijke mens. Zij worden laks in hun aanbidding van, en toewijding aan, God; hun hart raakt verstokt en zij zetten zo hun eeuwig heil op het spel.

Het leven van de mensen die tot bekering kwamen door de prediking van de zonen van Mosiah, biedt inzicht in hoe wij de machtige verandering in ons geestelijke hart kunnen behouden. Over hen lezen wij: 'Zovelen als er tot de kennis der waarheid waren gebracht door de prediking van Ammon en zijn broeders,

(...) en zich tot de Heer bekeerden, zijn nooit avallig geworden.'⁶

Hoe konden zij tot het einde volharden? Wij weten het volgende: 'Zij onderscheidden zich (...) door hun ijver jegens God, en ook jegens de mensen; want zij waren volkomen eerlijk en oprecht in alle dingen; en zij waren onwrikbaar in het geloof aangaande Christus, zelfs tot het einde.'⁷

Hun ijver jegens God heeft te maken met hun verlangen om God te behagen en Hem met hart en ziel te aanbidden. Hun ijver jegens de mensen wijst op een groot verlangen om anderen van dienst te zijn. Hun volkomen eerlijkheid en oprechtheid in alle dingen betekent dat zij hun verbonden strikt nakwamen en hun beloften aan God of mensen niet lichtvaardig opnamen. Verder weten wij dat zij hun kinderen thuis in het evangelie onderwezen. Wij weten dat zij hun oorlogswapens in de grond begroeven en zo verleidingen op afstand hielden.

Zij hebben de toestand van hun geestelijk veranderde hart vast geregeld gecontroleerd. Zij namen niet klakkeloos aan dat alles in orde was. Door een figuurlijk onderzoek van

hun veranderde hart konden zij een eventuele verstokking of afstoting al in een vroeg stadium onderkennen en behandelen.

Alma de jonge stelde een reeks vragen aan de tijdgenoten van het volk van Ammon als een figuurlijke biopsie van een geestelijk veranderd hart. Alma vraagt: 'Indien gij een verandering van hart hebt ondergaan, en indien gij gestemd waart het lied der verlossende liefde te zingen, zou ik willen vragen: kunt gij nu zo gestemd zijn?'⁸ Verder vraagt hij of zij ootmoedig genoeg zijn geweest, van hoogmoed en afgunst zijn ontdaan, en vriendelijk zijn geweest jegens hun naaste.⁹ Door dergelijke vragen eerlijk te beantwoorden, kunnen wij afwijkingen van het rechte en smalle pad in een vroeg stadium corrigeren en onze verbonden nauwgezet nakomen.

In 1980 verhuisden wij als gezin naar een woning tegenover het ziekenhuis waar ik werkte en in opleiding was. Ik werkte iedere dag, ook op zondag. Als ik op zondagmiddag om twee uur klaar was, kon ik met mijn vrouw en dochter naar de kerk rijden, waar de dienst om half drie begon.

Op een zondag tegen het einde van mijn eerste opleidingsjaar leek ik tegen twee uur klaar te zullen zijn. Ik realiseerde me echter dat als ik iets langer in het ziekenhuis bleef, mijn vrouw en dochter zonder mij zouden vertrekken. Ik kon dan naar huis lopen en een hoognodig tukje doen. Helaas heb ik dat ook gedaan. Ik wachtte tot kwart over twee, liep langzaam naar huis en ging op de bank liggen om te slapen. Maar ik deed geen oog dicht. Ik was onrustig en bezorgd. Ik ging altijd graag naar de kerk. Ik vroeg me af waarom die dag de vlam van mijn getuigenis en de ijver die ik eerder voelde, ontbraken.

Ik hoefde niet lang na te denken. Vanwege mijn drukke schema was ik nonchalant geworden met mijn gebeden en schriftstudie. Ik stond 's ochtends op, deed een gebed en ging

naar het werk. Vaak ging de dag over in de nacht en weer in de dag voordat ik de volgende avond pas laat thuis kwam. Ik was dan meestal zo moe dat ik in slaap viel voordat ik had gebeden of in de Schriften had gelezen. De volgende ochtend ging het dan weer net zo. Het probleem was dat ik de fundamentele dingen niet deed om de machtige verandering in mijn hart te behouden en geen hart van steen te krijgen.

Ik gleed van de bank af smeekte God op mijn knieën om vergeving. Ik beloofde mijn hemelse Vader dat ik zou veranderen. De volgende dag nam ik een boek-van-mormon mee naar het ziekenhuis. Op mijn takenlijstje van die dag, en sindsdien elke dag, stonden twee actiepunten: in elk geval 's ochtends en 's avonds bidden, en lezen in de Schriften. Soms was het middernacht en moest ik gauw een rustig plekje vinden om te bidden. Soms las ik maar even in de Schriften. Ik beloofde mijn hemelse Vader ook dat ik altijd zou proberen om naar de kerk te gaan, ook als ik een deel van de dienst zou missen. Na een paar weken was de ijver teruggekeerd en brandde de vlam van mijn getuigenis weer volop. Ik beloofde nooit meer in de geestelijk dodelijke val te trappen om lichtzinnig met deze ogenschijnlijk kleine daden om te springen, en daarmee dingen van eeuwige waarde op het spel te zetten, in welke omstandigheden dan ook.

Volharden tot het einde vereist van ons een verlangen om God te behagen en Hem met hart en ziel te aanbidden. Het betekent dat we ons geloof in Jezus Christus behouden door te bidden, in de Schriften te lezen, wekelijks van het avondmaal te nemen en de Heilige Geest als onze constante metgezel te hebben. Wij dienen anderen actief te helpen en ze over het evangelie te vertellen. Wij dienen volkomen eerlijk en oprecht te zijn in alle dingen, nooit aan onze verbonden met God of onze beloften

aan mensen te tornen, wat de omstandigheden ook zijn. Thuis dienen wij over Christus te spreken, ons in Hem te verheugen en Hem te prediken, opdat onze kinderen – en wijzelf – naar de verzoening in ons leven zullen verlangen.¹⁰ Wij dienen verzoeken te onderkennen die ons zo gemakkelijk overvallen en ze ver weg op afstand te houden. Ten slotte dienen wij geregeld de machtige verandering in ons hart te onderzoeken en elke verstokking in een vroeg stadium aan te pakken.

Let alstublieft op de toestand van uw veranderde hart. Ontdekt u enige vorm van afstoting door de neiging van de natuurlijke mens om nonchalant te worden? Zo ja, zoek dan ook een plek waar u kunt knielen. Er staan meer dan sterfelijke jaren op deze

aarde op het spel. Loop niet het risico om het resultaat van de ultieme operatie te verkwanselen: eeuwig heil en verhoging.

Ik bid dat wij 'standvastig in Christus voorwaarts [...] streven en vreugdevol tot het einde toe volharden,¹¹ in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. 'Surgery: The Ultimate Operation' *Time*, 15 december 1967, p. 64.
2. Zie Mosiah 5:2; Alma 5:12–14.
3. Ezechiël 36:26.
4. Zie 3 Nephi 27:16.
5. IV 20:34.
6. Alma 23:6.
7. Alma 27:27.
8. Alma 5:26.
9. Zie Alma 5:27–30.
10. Zie 2 Nephi 25:26.
11. Zie Dieter F. Uchtdorf, 'Hebben wij geen heugelijke tijdingen vernomen?' *Liabona*, november 2007, pp. 18–21.

Meegaand en gewillig geloven

OUDERLING MICHAEL T. RINGWOOD

van de Zeventig

Door het evangelie dagelijks na te leven wordt ons hart verzacht zodat we meegaand en gewillig zijn om het woord van God te geloven.

De afgelopen maanden heb ik herhaaldelijk enkele teksten in Helaman 6 gelezen: 'En aldus zien wij dat de Heer zijn Geest op de Lamaniëten begon uit te storten wegens hun meegaandheid en gewilligheid om in zijn woorden te geloven' (vs. 6:36).

Toen ik deze tekst tijdens mijn studie las, werd ik diep in mijn hart geraakt en heb ik er wekenlang over nagedacht. Ik begon me af te vragen of ik meegaand genoeg was om het woord van God te geloven. En waarom waren deze Lamanitische bekeerlingen meegaand genoeg om te geloven? Waardoor werden mensen

die zo haatdragend en ongelovig waren zo meegaand en gewillig om het woord van God te geloven (zie 4 Nephi 1:39)?

We zien dat deze verandering in een opmerkelijk jaar plaatsvond. Tijdens het 62^e jaar van de regering van de rechters bekeerden achtduizend Lamaniëten in Zarahemla zich toen Nephi en Lehi met macht en gezag predikten en het hun gegeven werd wat zij moesten spreken (zie Helaman 5:18–19). Driehonderd anderen bekeerden zich door een wonderbaarlijke ervaring waarbij ze een stem hoorden die tot diep in hun ziel doordrong (zie Helaman 5:30). Die driehonderd mensen hadden geprobeerd Nephi en Lehi te vermoorden toen ze in de gevangenis zaten, maar ze riepen God aan toen Aminadab, een voormalig Nephiëter en afvallige van de kerk, zich herinnerde dat ze moesten bidden totdat ze geloof in Christus hadden (zie Helaman 5:35–41). Er waren veel meer Lamaniëten die zich door het getuigenis van de driehonderd bekeerden toen die zich onder de mensen begaven en getuigden van wat ze hadden gezien en gehoord (zie Helaman 5:49–50).

Het 62^e jaar eindigt met deze uitspraak: 'Al die dingen hadden plaatsgevonden toen (...) het merendeel

der Lamaniëten een [...] rechtvaardig volk was geworden' (Helaman 6:1).

Door de kwaliteit van hun bekering werden deze Lamaniëten ertoe gezet om hun haat en hun oorlogswapens af te leggen (zie Helaman 5:51); ze waren onwrikbaar en standvastig in hun geloof (zie Helaman 6:1); ze onderhielden de geboden en wandelden in waarheid en oprechtheid (zie Helaman 6:34); en zij namen toe in de kennis van hun God (zie Helaman 6:34).

Maar wat ik het indrukwekkendst vond, was hoe meegaand en gewillig zij waren om het woord van God te geloven. Door deze meegaandheid en gewilligheid om te geloven, werden zij overvloedig door de Geest gezegend om in geloof tot het einde te volharden (zie Helaman 15:5–9).

Helaas werden veel Nephiëten in diezelfde periode verstokt, onboetvaardig en uitermate goddeloos (Helaman 6:2; zie ook vss. 31–34). Met de Nephiëten gebeurde het tegenovergestelde van wat de Lamaniëten ondervonden. Door de verstoktheid van hun hart begon de Geest zich te onttrekken (zie Helaman 6:35), terwijl het verzachte hart van de Lamaniëten ertoe leidde dat de Geest op hen werd uitgestort.

Toen ik me afvroeg waardoor die machtige verandering in hun hart was teweeggebracht, kwam ik tot de conclusie dat deze meegaandheid en gewilligheid om het woord van God te geloven uit de zachtheid van hun hart voortkomen. Het komt door een hart dat openstaat voor de Heilige Geest. Het komt door een hart dat kan liefhebben. Het komt door een hart dat heilige verbonden sluit en naleeft. Het komt door een zacht hart dat de kracht van de verzoening van Christus kan voelen.

Deze meegaandheid om te geloven komt voort uit het voorbeeld van anderen die een zacht hart hebben en die daar een voorbeeld van zijn, zoals Nephi en Lehi. Hun vader, Helaman, noemde ze Nephi en Lehi om ze te

herinneren aan het geloof van hun voorvaders (zie Helaman 5:6). Ook velen van ons hebben in onze naam een erfgoed van geloof, van voorouders die een zacht hart hadden en meegaand genoeg waren om het woord van God te geloven. Sommigen van hen leken op mijn betovergrootvader Ephraim K. Hanks, die erachter kwam dat zijn oudere broer 'met de mormonen was meegegaan' en vastbesloten was om hem terug naar huis te brengen. Maar het was niet zo verbazingwekkend dat Ephraim naar Nauvoo verhuisde en zich liet dopen kort nadat hij zijn broer van Joseph Smith en het herstelde evangelie had horen getuigen. (Zie Richard K. Hanks, 'Eph Hanks, Pioneer Scout' [proefschrift Brigham Young University, 1973] pp. 18–21).

We zijn gezegend met anderen in de Schriften die ons leren hoe we deze meegaandheid en gewilligheid om te geloven kunnen verkrijgen. Nephi, de zoon van Lehi, is een voorbeeld. Toen hij van zijn vader hoorde dat Jeruzalem verwoest zou worden, riep hij als eerste de Heer aan totdat zijn hart werd verzacht en hij alle woorden geloofde die zijn vader sprak (zie 1 Nephi 2:16). De Heer sprak tot Nephi en zei: 'Gezegend zijt gij, Nephi, wegens uw geloof, want gij hebt Mij ijverig gezocht met een nederig hart' (1 Nephi 2:19). Nephi leert ons hoe belangrijk het is om het verlangen en de ijver te hebben om de geboden te onderhouden en God aan te roepen, zodat we met gemak kunnen zeggen: 'Ik zal heengaan en doen' (1 Nephi 3:7).

Van Enos leren we hoe belangrijk het is om de woorden van God diep in ons hart te laten doordringen totdat we naar de waarheid hongeren (zie Enos 1:3–4). We worden meegaand om te geloven als het woord van God in ons hart is gegrift (zie Jeremia 31:33; 2 Korintiërs 3:3).

Van het voorbeeld van Lamoni's vader leren we hoe belangrijk het is

om een zacht hart te hebben dat bereid is om te veranderen. Lamoni's vader was bereid om de helft van zijn koninkrijk aan Ammon te geven in ruil voor zijn leven (zie Alma 20:21–23). Toen Ammon eenvoudigweg verzocht of Lamoni in zijn eigen koninkrijk naar wens mocht aanbidden, werd de koning door de vrijgevigheid en grootsheid van Ammons woorden vertrouwd in zijn geest en hart (zie Alma 20:24; 22:3). Toen Aäron kwam om de koning te onderwijzen, was zijn hart veranderd en was hij meegaand om te geloven. Hij zei tegen Aäron: 'Zie, dan geloof ik dat' (Alma 22:7). Toen zei hij

dat hij bereid was om al zijn bezittingen op te geven, zelfs zijn koninkrijk, om de vreugde van de Heer te ontvangen (zie Alma 22:15). Toen hij voor het eerst in gebed ging, bood hij aan wat onze hemelse Vader verwachtte: 'Ik zal al mijn zonden afleggen om U te kennen' (Alma 22:18). Een meegaandheid en gewilligheid om het woord van God te geloven, komt voort uit bekering en gehoorzaamheid.

Als we ons leven onder de loep nemen, zullen we zien dat er momenten zijn waarop we meegaander zijn om het woord van God te geloven. Perioden met veel veranderingen,

zoals een huwelijk of de geboorte van een kind, perioden waarin we veel dienstbetoon verrichten door een nieuwe roeping of een zending, perioden in onze jeugd met een geweldige bisschop, leiders en seminarieleerkrachten, perioden van beproeving, en perioden van groei als we voor het eerst over het evangelie horen — het zijn allemaal perioden waarin het makkelijker is meegaand te zijn om te geloven. De belangrijkste periode is wellicht onze kindertijd. Als kind was ik meegaand om het woord van God te geloven dat me door uitstekende ouders en grootouders werd bijgebracht. Het is dan ook geen wonder dat we als kleine kinderen moeten worden om het eeuwige leven te kunnen beërven (zie 3 Nephi 11:38). En het is niet zo vreemd dat we onze kinderen in licht en waarheid moeten grootbrengen (zie IV 93:40).

Als u op mij lijkt, zult u weten dat niet onze omstandigheden ertoe leiden dat we meegaand en gewillig zijn om het woord van God te geloven, maar onze toewijding om het evangelie in die levensfasen na te leven. In die perioden hebt u vaker tijd op uw knieën en met de Schriften

doorgebracht. Toen was u meegaander om gezinsavond te houden en als gezin te bidden. U was meegaand om naar de kerk en de tempel te gaan. U was meegaand om tiende en andere gaven te betalen. Door het evangelie dagelijks na te leven wordt ons hart verzacht zodat we meegaand en gewillig zijn om het woord van God te geloven.

Het is mijn getuigenis dat we, als we de leringen van onze profeet en apostelen volgen die zij tijdens deze conferentie geven, meegaand en gewillig zullen zijn om het woord van God te geloven. We hebben het advies gekregen om naar de tempel te gaan; ons gezin te sterken door gezinsgebed, schriftstudie en gezinsavond; ijverig ons priesterschap te gebruiken en onze roepingen groot te maken; tiende en andere gaven te betalen; geloof te hebben en om leiding te bieden; en zo te leven dat we het gezelschap van de Heilige Geest verdienen.

Vaak lijken we op Naäman, de Syrische melaatse, die naar de profeet in Israël werd gestuurd om gereinigd te worden. Toen Elisa eenvoudigweg een boodschapper stuurde met de instructie dat hij zich zevenmaal in de

Jordaan moest onderdompelen, werd Naäman erg kwaad. Gelukkig had hij een dienstknecht die zei: 'Had de profeet u iets moeilijks opgedragen, zoudt gij dat dan niet doen? Hoeveel te meer, nu hij tot u gezegd heeft: Baad u en gij zult rein worden?' (2 Koningen 5:13).

Ik getuig dat deze meegaandheid en gewilligheid om te geloven tot stand komt door de ogenschijnlijk onbelangrijke dingen die we voortdurend vanaf onze jeugd leren. Gehoorzaamheid verzacht ons hart en maakt ons meegaand om het woord van God te geloven. Ik getuig dat als wij meegaand zijn om te geloven, de Geest op ons wordt uitgestort.

Iedere week als we aan het avondmaal deelnemen, worden onze meegaandheid en gewilligheid om te geloven getoetst. Tijdens de avondmaalsdienst hernieuwen we onze verbonden en geven we uitdrukking aan onze gewilligheid om de naam van Christus op ons nemen, Hem altijd indachtig te zijn en zijn geboden te onderhouden (zie IV 20:77.) In de avondmaalsdienst moet het eenvoudig voor ons zijn om deze verbonden te sluiten en door de Heilige Geest te luisteren en te leren.

Ik verlang ernaar om de Geest van de Heer op mij uitgestort te krijgen, 'wegens [mijn] meegaandheid en gewilligheid om in zijn woorden te geloven.' Ik heb gevoeld dat deze tekst mij wakker heeft geschud tot een besef van mijn 'plicht jegens God'; dat ik 'onderworpen en zachtmoedig moet zijn, gezeggelijk, [en] een en al geduld, [...], te allen tijde nauwgezet in het onderhouden van de geboden Gods; en God altijd dankt voor alle dingen die [ik] ontvang' (Alma 7:22-23).

Ik hoop dat we meegaand zullen zijn om zijn woord te geloven. Ik bid dat u net als ik in alle meegaandheid kunt verklaren dat Jezus de Zoon van God is. Hij is onze Herder, en zij die meegaand en gewillig zijn om te geloven, zullen zijn stem kennen. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

De zegeningen van het evangelie zijn er voor iedereen

OUDERLING JOSEPH W. SITATI

van de Zeventig

Gods kinderen kunnen zijn plan van geluk nu beter dan ooit begrijpen.

Enkele weken geleden stonden ouderling Melvin R. Perkins, een gebiedszeventiger uit Alaska, en ik op het spreekgestoelte tijdens de conferentie van de ring Vancouver British Columbia (Canada). Met ontroerende stem moedigde hij de heiligen aan om zich het volgende voor te stellen: Een afstammeling van de mormoonse handkarpioniers en een bekeerling uit een verafgelegen Afrikaans land, die samen de Heer dienen.

Van het bescheiden begin in Fayette (New York), 180 jaar geleden,

is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen nu een wereldwijde godsdienst geworden. Ik sta hier als getuige van dat wonderbaarlijke werk. Ik bid dat de Geest van de Heer tijdens mijn toespraak bij u en bij mij zal zijn.

Ik ben dankbaar voor de sleutels van openbaring in deze laatste bedeling. Doordat de hedendaagse profeten die sleutels sinds de herstelling gebruiken, kunnen Gods kinderen zijn plan van geluk nu beter dan ooit begrijpen.

De liefde van onze Vader in de hemel is overduidelijk nu de weg is geopend voor alle levenden en doden uit ieder land, nu en in de toekomst, om door het gebruik van hun keuzevrijheid in zijn tegenwoordigheid de verhoging te ontvangen. De norm is hetzelfde en ook de zegeningen zijn voor iedereen hetzelfde. God heeft bevestigd dat Hij geen aannemer des persoons is.

Het evangelie heeft zich op aarde uitgebreid zodat Gods doel verwezenlijkt kan worden om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.

Na de val sloten onze eerste voorouders, Adam en Eva, een eeuwig

verbond met God voor hun eeuwig heil.¹ Toen Adams kinderen zich vermenigvuldigden, kwamen er twee groepen tevoorschijn.

Een groep die door Henoeh werd geleid, hield zich zo goed aan het verbond dat ze niet langer op aarde konden blijven. Dus nam de Heer ze tot Zich.²

De tweede groep was zo goddeloos geworden dat ze door de oordelen Gods werden getroffen. Ze verdrongen in de zondvloed, waardoor alleen het gezin van Noach³, een rechtschapen nakomeling van Henoeh⁴, overbleef.

God sloot een verbond met Noach, met de belofte dat het leven op aarde nooit meer door een vloed zou worden vernietigd.⁵

Toen de nakomelingen van Noach zich vermenigvuldigden, werden velen weer goddeloos. Uit hoogmoed bouwden ze de toren van Babel. God liet de oordelen uit de hemel op hen neerkomen. Hun taal werd verward en ze werden over de hele aarde verstrooid. Slechts enkele mensen die gehoorzaam waren, werden gespaard.⁶

Een van de mensen die gespaard bleef, was de broeder van Jared, een heel gelovig man, die bij de Heer pleitte voor de rechtschapen Jaredieten. De Heer leidde ze naar het Amerikaanse halfmond met de belofte dat ze, als zij Hem zouden dienen, vrij zouden zijn van knechtschap en van gevangenschap en van alle andere natiën onder de hemel.⁷ De Nephieten werden later naar datzelfde halfmond geleid. Uiteindelijk werden zowel de Jareditische als de Nephitische beschavingen verwoest, want zij waren niet getrouw gebleven.

Een andere gelovige man was Abraham, een afstammeling van Noach, die naar Kanaän werd geleid. God sloot een verbond met Abraham, met aanvullende beloften dat zijn nakomelingen talrijk zouden zijn als de sterren aan de hemel⁸ en dat met zijn nageslacht 'alle volken der aarde gezegend [zouden] worden.'⁹ De volken

die in de beloften genoemd worden, waren de nakomelingen van Noach die na de toren van Babel verstrooid waren en in algemene zin als de andere volken bekend stonden.

God hernieuwde het verbond met Abrahams zoon Isaak, en zijn kleinzoon Jakob, die later Israël zou heten.

Omdat de nakomelingen van Israël de voorwaarden van het verbond niet konden verdragen, werd het in de bedeling van Mozes veranderd. Ze sloten een lager verbond en verbleven onder de Israëlieten totdat Christus tijdens zijn aardse bediening

de volheid van het evangelie herstelde.¹⁰

Na zijn opstanding zei de Heiland dat de tijd was aangebroken dat het evangelie ook aan de andere volken gepredikt zou worden.¹¹ Eerder had Hij in de gelijkenis van de arbeiders in de wijngaard geopenbaard dat de andere volken één voor één bezocht zouden worden. Maar de zegeningen zouden hetzelfde zijn, ongeacht de volgorde van de uitnodigingen.¹²

Na de hemelvaart van de Heiland bezat de presiderende apostel, Petrus, een nakomeling van Israël, de sleutels

van het priesterschap waarmee hij leiding gaf aan de kerk. Het is belangrijk dat hoewel de Heiland al toestemming had gegeven, Petrus Cornelius, de eerste uit een ander volk, pas doopte nadat hij een specifieke openbaring had ontvangen om dat te doen.¹³

De bediening onder de andere volken werd onderbroken door de dood van Petrus¹⁴ en de andere apostelen, waarna de sleutels van het priesterschap van de aarde werden weggenomen. De lange periode van de afval volgde.

De sleutels werden door de apostelen Petrus, Jakobus en Johannes hersteld en in 1829 aan Joseph Smith gegeven, vlak voordat de kerk werd opgericht. Het evangelie was opnieuw in zijn volheid op aarde, en begon zich als het nieuw en eeuwig verbond onder de andere volken uit te breiden.

Bij monde van de profeet Joseph Smith openbaarde de Heer dat het bepalende criterium van de volgorde waarin de andere volken uitgenodigd zouden worden, afhankelijk was van het vermogen om het koninkrijk van God in de laatste dagen geestelijk en stoffelijk te bevorderen.¹⁵

We zien dat toen de herstelde kerk zich op aarde begon te vestigen, de profeten de wil van God zochten en volgden wat betreft de manier waarop het evangelie onder de natiën zou worden verspreid.

Ik heb de openbaring van de profeet Zenos in de gelijkenis van de olijfboom in vervulling zien gaan. Rechtschappen mensen in veel landen nemen deel aan het verbond dat God met Israël heeft gesloten.¹⁶

Ik heb de goede vruchten van het evangelie in mijn eigen werelddeel, Afrika, zien bloeien. Na slechts dertig jaar zijn er nu zo'n driehonderdduizend heiligen. In de leerstellingen en beginselen van het herstelde evangelie vinden velen een anker voor hun geloof. Gezinnen die uit hun landelijke gemeenschap zijn vertrokken, op zoek naar een betere toekomst in

de stad, hebben een nieuwe manier gevonden om zich vast te houden aan de sterke familietradities die in deze tijd van globalisering steeds meer aangetast worden. De Geest van de Heer werkt steeds meer op de mensen in.

Er ontwikkelt zich een nieuwe celestiale cultuur in gezinnen, gevoed door gehoorzaamheid aan de raad van de hedendaagse profeet om dagelijks te bidden, de Schriften te bestuderen en wekelijks gezinsavond te houden. Daarom zijn velen in staat om zich los te maken van de ketenen van tradities die de keuzevrijheid beperken.

Ik kan u uit eigen ervaring vertellen dat drie van onze kinderen onlangs in de tempel zijn getrouwd, zonder de belemmering van een bruidsschat, een traditioneel gebruik waardoor veel jonge mannen en vrouwen ertoe gedreven worden om ongehuwd samen te wonen. Het is nu mogelijk om in Accra (Ghana), Aba (Nigeria) en Johannesburg (Zuid-Afrika) in de tempel te trouwen. Daardoor hebben wij nu nieuwe hoop in de heiligheid van het huwelijk.

Ik getuig van de Heiland, Jezus Christus, door wie we het evangelie en de belofte van verhoging hebben gekregen. Ik getuig van onze hedendaagse profeet, president Thomas S. Monson, van wie we de verzekering hebben gekregen dat iedereen het eeuwig heil kan ontvangen. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie Mozes 6:52, 57, 59.
2. Zie Mozes 7:19–21.
3. Zie Genesis 6:17–22; zie ook Mozes 7–8.
4. Zie IV 84:14–15.
5. Zie Genesis 8:11–21; 9:8–10.
6. Zie Genesis 11:1–8.
7. Zie Ether 2:8–12; zie ook Ether 1:33–43; 4–6.
8. Zie Genesis 12–17; 22; zie ook Abraham 1–2.
9. Genesis 22:18.
10. Zie Hebrreeën 7:11–12, 19–22; IV 84:24–25.
11. Zie Matteüs 28:18–20.
12. Zie Matteüs 20:1–16.
13. Zie Handelingen 10.
14. Zie Gids bij de Schriften, 'Petrus', pp. 166–167.
15. Zie IV 58:1–12.
16. Zie Jakob 5:57–68.

Morele discipline

OUDERLING D. TODD CHRISTOFFERSON

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Morele discipline is het consequente gebruik van onze keuzevrijheid om altijd het goede te kiezen, ook als dat moeilijk is.

In de Tweede Wereldoorlog meldde president James E. Faust zich als jonge dienstplichtige in het Amerikaanse leger aan voor een officiersopleiding. Hij verscheen voor een toelatingscommissie waarvan hij de leden beschreef als 'taaië beroepsmilitairen'. Na een tijdje werden de vragen op godsdienstige zaken gericht. De laatste vraag luidde:

'Vindt u het geoorloofd om het in tijden van oorlog minder nauw te nemen met de goede zeden? Vindt u het geoorloofd dat militairen in oorlogstijd dingen doen die zij onder normale omstandigheden niet zouden doen?'

President Faust vertelt het volgende: 'Ik zag in dat dit misschien een kans was om wat punten te scoren en ruimdenkend over te komen. Ik wist

drommels goed dat de mensen die me deze vraag stelden, niet leefden naar de normen die mij waren bijgebracht. Ik bedacht ineens dat ik misschien kon zeggen dat ik wel mijn eigen overtuiging had, maar dat ik die niet aan anderen wilde opleggen. Maar toen leek ik in gedachten de gezichten te zien van de vele mensen die ik als zendeling de wet van kuisheid had geleerd. En uiteindelijk zei ik gewoon: "Ik geloof niet in een dubbele moraal."

'Ik verliet de hoorzitting en legde mij neer bij het feit dat [zij] niet blij waren met mijn antwoorden (...) en ik zeker een lage score zou krijgen. Een paar dagen later werden de resultaten bekendgemaakt. Tot mijn verbazing was ik toegelaten. Ik zat in de eerste groep voor de officiersopleiding! (...)

'Dit was een van de belangrijkste kruispunten in mijn leven.'

President Faust zag in dat wij allemaal de door God gegeven morele keuzevrijheid bezitten — het recht om keuzes te maken en de plicht om rekenschap af te leggen van die keuzes. (Zie IV 101:78.) Hij begreep ook, en liet dat blijken, dat voor positieve resultaten morele keuzevrijheid gepaard moet gaan met morele discipline.

Met 'morele discipline' bedoel ik zelfdiscipline op basis van morele normen. Morele discipline is het consequente gebruik van onze keuzevrijheid om altijd het goede te kiezen, ook als

dat moeilijk is. Zij verwerpt een egocentrisch leven en streeft naar een karakter dat respect en ware grootsheid weerspiegelt door christelijk dienstbetoon. (Zie Marcus 10:42-45). Het woord *discipline* en *discipel* hebben allebei dezelfde stam. Zij geven aan dat de navolging van het voorbeeld en de leringen van Jezus Christus de ideale discipline vormt die, samen met zijn genade, iemand

tot een deugdzaam en moreel hoogstaand persoon maken.

De morele discipline van Jezus zelf was gebaseerd op zijn discipelschap van de Vader. Hij legde zijn discipelen uit: 'Mijn spijsje is de wil te doen desgenen, die Mij gezonden heeft, en zijn werk te volbrengen' (Johannes 4:34). Evenzo is onze morele discipline gebaseerd op onze trouw en toewijding aan de Vader en de Zoon. Het

evangelie van Jezus Christus biedt het morele fundament waarop morele discipline is gegrond.

In de maatschappij wordt de morele discipline al meer dan een generatie zwaar verwaarloosd. Er wordt ons voorgehouden dat waarheid relatief is en dat iedereen voor zichzelf kan uitmaken wat goed is. Begripen als zonde en kwaad worden als 'waardeoordeel' afgedaan. De Heer zegt daar het volgende over: 'Ieder mens wandelt op zijn eigen weg, en naar het beeld van zijn eigen god' (IV 1:16).

Daardoor is zelfdiscipline uitgehouden en verlaat de maatschappij zich op dwangmaatregelen om orde en fatsoen te handhaven. Het gebrek aan innerlijke zelfbeheersing werkt uitwendige handhaving door overheden in de hand. Een columnist heeft geschreven: 'Fatsoenlijk gedrag van mannen zorgde er [bijvoorbeeld ooit] voor dat vrouwen niet ongepast behandeld werden. Tegenwoordig verwachten wij dat de wetten tegen seksuele intimidatie ongewenste intimiteiten tegengaan. (...)

Politie en wetgeving wegen nooit op tegen gewoonten, tradities en morele waarden om het gedrag van mensen te reguleren. De politie en het strafrechtstelsel vormen hooguit de laatste wanhopige verdedigingslinie voor een beschaafde samenleving. Onze toenemende toevlucht tot wetgeving om gedrag te reguleren, is een maatstaf van hoe onbeschaafd we zijn geworden.¹²

In nagenoeg de hele wereld is er sprake van een aanhoudende en ernstige economische recessie. Daar zijn meerdere oorzaken voor aan te wijzen, maar een van de grootste oorzaken was wijverbreide oneerlijkheid en onethisch gedrag, vooral op de Amerikaanse huizenmarkt en financiële markten. De reacties zijn vooral gericht op meer en strengere regelgeving. Misschien dat sommigen hun gewetenloze praktijken erdoor laten

varen, maar anderen worden gewoon nog creatiever in het omzeilen van de wet.³ Er kunnen nooit genoeg regels worden bedacht en geformuleerd die alle mogelijke situaties voorzien en bestrijken. En ook al was dat wel mogelijk, dan zou de handhaving nagenoeg onbetaalbaar en onuitvoerbaar zijn. Deze aanpak leidt tot minder vrijheid voor iedereen — ofwel in de gedenkwaardige woorden van bisschop Fulton J. Sheen: 'Wij wilden het juk van Christus niet op ons nemen; dus nu moeten wij beven onder het juk van de keizer.'⁴

Uiteindelijk kan alleen het innerlijke morele kompas in ieder individu doeltreffend afrekenen met de oorzaken en symptomen van het verval in de samenleving. De maatschappij zal tevergeefs blijven strijden voor het gemeenschappelijke belang, tenzij zonde weer zonde wordt en morele discipline als een maatschappelijke deugd wordt gezien.⁵

Morele discipline wordt thuis geleerd. Wij hebben niet in de hand wat anderen wel of niet doen, maar de heiligen der laatste dagen kunnen zich zeker scharen achter hen die deugdzaam leven en het opkomende geslacht deugd bijbrengen. Denk eens aan het verhaal in het Boek van Mormon over de jongemannen die de Nephieten aan de overwinning hielpen in de lange oorlog van 66 tot 60 v.C. — de zonen van het volk van Ammon. Hun karakter en discipline werden als volgt beschreven:

'Het waren mannen die te allen tijde getrouw waren in alle dingen die hun werden toevertrouwd.

'Ja, het waren mannen van waarheid en ernst, want hun was geleerd de geboden Gods te onderhouden en in oprechtheid voor zijn aangezicht te wandelen' (Alma 53:20-21).

'Nu, ofschoon zij nog nooit hadden gevochten, vreesden zij de dood niet; en zij hechtten meer belang aan de vrijheid van hun vaders dan aan hun eigen leven; ja, hun moeders hadden

hun geleerd dat als zij niet twijfelden God hen zou bevrijden' (Alma 56:47).

'Dit nu was het geloof van hen over wie ik heb gesproken; zij zijn jong, en hun geest is onwrikbaar, en zij stellen hun vertrouwen voortdurend in God (Alma 57:27).

Dit stelt de norm voor wat er bij ons thuis en in de kerk moet gebeuren. Ons onderricht dient gebaseerd te zijn op ons eigen geloof en zich bovenal te richten op het aankweken van geloof in God bij het opkomende geslacht. Wij moeten de essentiële noodzaak verkondigen om de geboden van God te onderhouden en in oprechtheid en ernst, ofwel met eerbied, voor zijn aangezicht te wandelen. Eenieder moet inzien dat dienstbaarheid en opoffering voor het welzijn en geluk van anderen veel belangrijker zijn dan het louter najagen van het eigen gemak en bezit.

Dat vergt meer dan een incidentele verwijzing naar een of ander evangeliebeginsel. Er dient *voortdurend* onderricht te zijn, veelal door voorbeeld. President Henry B. Eyring heeft de visie die wij nastreven als volgt uiteengezet:

'Het zuivere evangelie van Jezus Christus moet door de kracht van de Heilige Geest in het hart van [onze kinderen] worden gegrift. Het is niet voldoende als ze een geestelijk getuigenis van de waarheid ontvangen, maar pas later het goede willen doen. Het is niet voldoende als ze op een toekomstige zuivering en versterking hopen. Ons doel moet zijn dat ze bij ons [thuis] de kans krijgen om een getuigenis van het herstelde evangelie van Jezus Christus te ontvangen. ...

Dan hebben ze de innerlijke kracht ontwikkeld, die niet alleen op hun kennis is gebaseerd. Dan worden ze discipelen van Christus.'⁶

Ik heb sommige ouders horen zeggen dat zij het evangelie niet aan hun kinderen willen opdringen, maar hun zelf laten beslissen wat ze wel en niet

gelooven en naleven. Zij vinden dat zij hun kinderen zo in staat stellen om hun keuzevrijheid te gebruiken. Zij vergeten echter dat het intelligente gebruik van onze keuzevrijheid kennis van de waarheid vereist, van dingen zoals ze werkelijk zijn. (Zie IV 93:24.) Anders kun je van jonge mensen niet echt verwachten dat ze de alternatieven die voorbijkomen goed begrijpen en afwegen. Ouders behoren te overwegen hoe de tegenstander hun kinderen benadert. Hij en zijn volgelingen moedigen geen objectiviteit aan, maar prijzen vol overgave en via allerlei kanalen zonde en zelfzucht aan.

Als wij neutraal in het evangelie willen staan, verwerpen wij in feite het bestaan en het gezag van God. Wij moeten Hem en zijn alwetendheid veeleer erkennen als wij willen dat onze kinderen de keuzes in het leven helder zien en voor zichzelf leren denken. Zij hoeven niet door droeve ervaring te leren dat 'goddeloosheid (...) nooit geluk [heeft] betekend' (Alma 41:10).

Ik wil u een klein voorbeeld uit mijn eigen leven geven van wat ouders kunnen doen. Toen ik zo'n vijf of zes jaar oud was, woonde ik tegenover een kruidenierswinkel. Op een dag vroegen twee andere jongens mij om mee te gaan naar het winkeltje. Toen we daar begerig naar het snoepgoed stonden te kijken, griste de oudste jongen een reep chocola weg en stopte die in zijn zak. Hij spoorde de andere jongen en mij aan om dat ook te doen, en na enige aarzeling deden wij dat ook. We gingen vlug de winkel uit en renden in verschillende richtingen weg. Ik vond thuis een rustig plekje en scheurde de verpakking los. Mijn moeder betrapte me. Met de chocolade nog op mijn gezicht nam ze me mee terug naar het winkeltje. Bij het oversteken van de straat wist ik zeker dat ik levenslang de gevangenis in zou gaan. Al snikkend bood ik de eigenaar mijn

verontschuldiging en betaalde ik de chocoladereep met een dubbeltje dat ik van mijn moeder had geleend (en dat ik later moest verdienen). De liefde en discipline van mijn moeder maakten een abrupt en vroegtijdig einde aan mijn criminele levenswandel.

Wij staan allemaal bloot aan verleidingen. Dat gold ook voor de Heiland, maar Hij 'sloeg er geen acht op' (Lv 20:22). Evenzo wil een verleiding die zijn kop opsteekt niet zeggen dat we er dan maar aan toe moeten geven. Misschien willen we dat wel, maar wij hoeven dat niet. Een sceptische vriendin vroeg eens aan een jonge vrouw, die zich aan de wet van kuisheid wilde houden, hoe het mogelijk was dat ze nog nooit 'met iemand naar bed was geweest'. 'Wil je dat niet graag?' vroeg de vriendin. De jonge vrouw dacht: 'Dat is een intrigerende vraag, omdat het daar helemaal niet om gaat. (...) Iets graag willen is niet bepaald een goed richtsnoer voor moreel gedrag.'¹⁷

Sommige verleidingen zijn extra gevaarlijk door het mogelijke of feitelijke verslavende karakter ervan. Ik ben dankbaar dat de kerk steeds meer mensen verschillende soorten therapeutische hulp kan bieden om verslavingen te voorkomen of ermee te breken. Maar ook al kan therapie iemands wil sterker maken, zij kan er nooit voor in de plaats komen. Er komt altijd discipline bij kijken — morele discipline gebaseerd op geloof in God de Vader en de Zoon en wat Zij met ons kunnen bereiken door de verzoenende genade van Jezus Christus. Met de woorden van Petrus: 'De Here [weet] de godvruchtigen uit de verzoeking te verlossen' (2 Petrus 2:9).

Wij kunnen er niet van uitgaan dat de toekomst als het verleden zal zijn — dat dingen en systemen waarop wij onze economie, politiek en samenleving hebben gebaseerd, zullen blijven zoals ze waren. Wellicht zal onze morele discipline, als wij die

ontwikkelen, een goede invloed hebben en anderen inspireren om dezelfde koers te volgen. Zo kunnen wij toekomstige trends en gebeurtenissen mogelijk beïnvloeden. In elk geval zal morele discipline ons immens helpen om met de druk en uitdagingen van een uiteenvallende samenleving om te gaan.

Wij hebben weloverwogen en geïnspireerde toespraken gehoord in deze conferentie. Straks zal president Thomas S. Monson nog afsluitende woorden van raad geven. Als wij onder gebed overdenken wat wij hebben geleerd en opnieuw hebben geleerd, geloof ik dat de Geest meer licht zal werpen op die dingen die specifiek voor eenieder van ons van toepassing zijn. Wij zullen worden gesterkt in de morele discipline om oprecht voor de Heer te wandelen en één met Hem en de Vader te zijn.

Ik getuig met mijn medebroeders en met u, broeders en zusters, dat God onze Vader is en dat zijn Zoon, Jezus, onze Verlosser is. Hun wet is onveranderlijk; hun waarheid is eeuwigdurend; en hun liefde is oneindig. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. James E. Faust, *Stories from My Life* [2001], pp. 2–3.
2. Walter Williams, 'Laws Are a Poor Substitute for Common Decency, Moral Values', *Deseret News*, 29 april 2009, p. A15.
3. Enkele jaren geleden gaf president James E. Faust tijdens een bijeenkomst van juristen de volgende waarschuwing: 'Er schuilt een groot risico in het goedpraten van wat wij persoonlijk en beroepsmatig doen op basis van wat 'wettig' is in plaats van wat 'juist' is. Daarmee brengen wij onze ziel in gevaar. De opvatting dat alles wat wettig is ook juist is, ontnemt ons van het edelste en beste in ons karakter. Gedrag dat feitelijk wettig is, ligt vaak ver beneden de normen van een beschaafde samenleving, en zijn lichtjaren verwijderd van de leringen van de Christus. Als u wat wettig is als norm voor uw persoonlijke of beroepsmatige gedrag hanteert, ontzegt u zich wat echt edel in uw persoonlijke waardigheid en waarde is.' ('Be Healers', *Clark Memorandum*, voorjaar 2003, p. 3.)
4. 'Bishop Fulton John Sheen Makes a Wartime Plea', In: *Lend Me Your Ears, Great Speeches in History*, samengesteld door William Safire, [1997], p. 478.
5. Redacteuren van *The Wall Street Journal* merken eens het volgende op:
'Zonde is niet iets waar veel mensen, inclusief de meeste kerken, sinds de jaren van de [seksuele] revolutie veel over hebben gesproken of zich zorgen over hebben gemaakt. Maar wij kunnen het volgende over zonde zeggen: Zij bood ons tenminste een referentiekader voor persoonlijk gedrag. Toen dat kader wegviel, zijn wij daarmee niet alleen onze schuldgevoelens kwijtgeraakt; maar ook de normen voor persoonlijke verantwoordelijkheid. (...)
De Verenigde Staten staan voor problemen met drugs, met seks onder scholieren, met welzijnszorg, met aids en met verkrachting. Die zullen niet verdwijnen, tenzij meer mensen in verantwoordelijke posities naar voren willen komen en, in duidelijke morele termen, uitleggen dat sommige dingen die mensen tegenwoordig doen, verkeerd zijn.' ('The Joy of What?' *The Wall Street Journal*, 12 december 1991, p. A14.)
6. Henry B. Eyring. In: Shaun D. Stahle, 'Inspiring Students to Stand Strong amid Torrent of Temptation', *Church News*, 18 augustus 2001, p. 5.
7. Sarah E. Hinlicky, 'Subversive Virginity', *First Things*, oktober 1998, p. 14.

Slotwoord

PRESIDENT THOMAS S. MONSON

Als we naar zijn woorden luisteren en de geboden naleven, overleven we deze tijd van veel te grote tolerantie en goddeloosheid.

Mijn hart is vol nu wij het einde van deze conferentie naderen. We zijn rijkelijk onderwezen en geestelijk opgebouwd door te luisteren naar de boodschappen en de getuigenissen die men ons heeft gegeven. Wij spreken onze dank uit voor ieder die heeft meegewerkt, met inbegrip van de broeders die de geboden hebben uitgesproken.

De muziek was weer fantastisch. Ik spreek mijn persoonlijke dank uit aan hen die bereid waren om ons te laten meegenieten van hun talenten en ons zodoende te raken en te inspireren. De prachtige muziek die zij maken, verrijkt elke conferentiebijeenkomst en voegt er iets aan toe.

Wij herinneren u eraan dat de boodschappen die u tijdens deze conferentie hebt gehoord, in de *Ensign* en de *Liabona* van november worden

gepubliceerd. Als u ze leest en bestudeert, kunt u er nog meer kennis en inspiratie uit opdoen. Mogen wij de waarheden die wij daaruit leren in ons dagelijks leven toepassen.

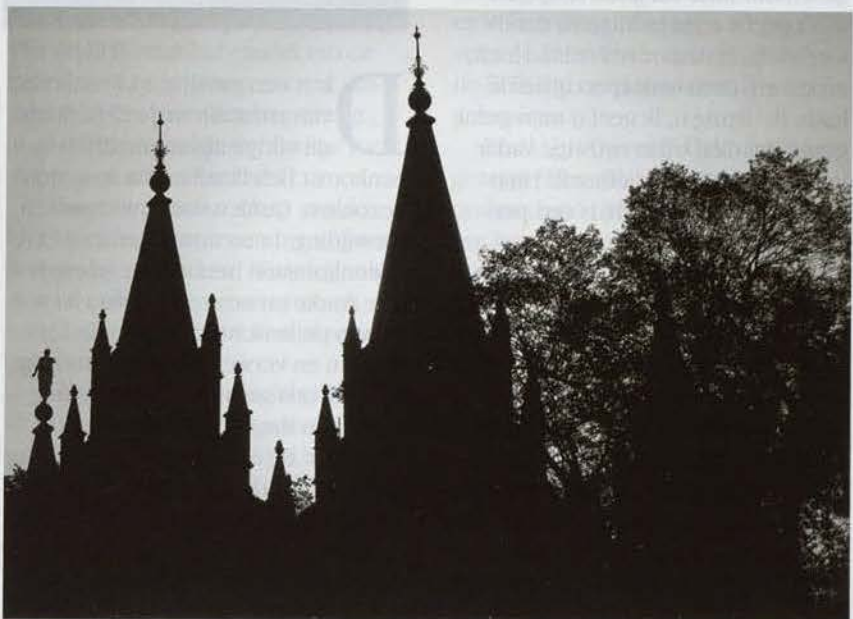
Wij spreken onze grote waardering uit voor de broeders die tijdens de conferentie zijn ontheven. Ze hebben goed werk gedaan en hebben grote bijdragen geleverd aan het werk van de Heer. Ze waren erg toegewijd. We danken hen uit het diepst van ons hart.

Wij leven in een tijd waarin de touwen van veel mensen in de wereld van de veilige meerpalen van gehoorzaamheid aan de geboden zijn afgegleden. Het is een tijd van overmatige

tolerantie, terwijl de samenleving in het algemeen gewend is de wetten van God te negeren en te overtreden. Vaak merken we dat we tegen de stroom op zwemmen, en soms lijkt het alsof de stroming ons zou kunnen meevoeren.

Dit doet mij denken aan de woorden van de Heer in het boek Ether, in het Boek van Mormon. De Heer zegt: 'Gij kunt dit grote diep niet oversteken, tenzij Ik u voorbereid op de golven der zee en de winden die zijn uitgegaan en de watervloeden die zullen komen.'¹¹ Broeders en zusters, Hij heeft ons voorbereid. Als we naar zijn woorden luisteren en de geboden naleven, overleven we deze tijd van veel te grote tolerantie en goddeloosheid — een tijd die te vergelijken is met de golven, winden en overstromingen die vernietiging met zich mee kunnen brengen. Hij denkt altijd aan ons. Hij heeft ons lief en zal ons zegenen als wij het goede doen.

Wat zijn we dankbaar dat de hemelen echt open staan, dat het herstelde evangelie van Jezus Christus is hersteld, en dat de kerk op de rots van openbaring is gebouwd. Wij zijn een gezegend volk, met apostelen en profeten die zich onder ons bevinden.

Nu wij deze conferentie verlaten, smee ik de zegeningen des hemels over ieder van u af. Moge u allen veilig naar huis terugkeren. Als u nadenkt over wat u tijdens deze conferentie hebt gehoord, dan kunt u zeggen, zoals het volk van koning Benjamin, dat met één stem uitriep: 'Wij geloven alle woorden die gij tot ons hebt gesproken; en ook weten wij dat ze zeker en waar zijn, dankzij de Geest van de almachtige Heer, die een grote verandering in ons (...) heeft teweeggebracht, waardoor wij niet meer geneigd zijn om kwaad te doen, maar wél om voortdurend goed te doen.'² Moge elke man en vrouw, elke jongen en meisje, deze conferentie als een betere persoon verlaten dan hij of zij twee dagen geleden was.

Ik heb u lief, broeders en zusters. Ik bid voor u. Ik wil u nogmaals vragen om mij en alle algemene autoriteiten in uw gebeden te gedenken. Wij kijken ernaar uit om samen met u dit geweldige werk voort te stuwten. Ik getuig tot u dat dit onze gezamenlijke opdracht is en dat elke man, vrouw en kind er een rol in te spelen heeft. Moge God ons de kracht en het vermogen en de vastberadenheid geven om onze rol goed te spelen.

Ik geef u mijn getuigenis dat dit werk waar is, dat onze Heiland leeft, en dat Hij deze kerk hier op aarde leidt. Ik betuig u, ik geef u mijn getuigenis, dat God onze eeuwige Vader leeft en dat Hij ons liefheeft. Hij is echt onze Vader, en Hij is een persoon en leeft echt.

Moge God u zegenen. Moge de vrede die Hij heeft beloofd de uwe zijn, nu en altijd.

Ik neem afscheid van u en hoop u over een half jaar weer te kunnen begroeten, en dat doe ik in de naam van Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser, en onze Voorspraak bij de Vader. Amen. ■

NOTEN

1. Ether 2:25.
2. Mosiah 5:2.

ZHV: een heilig werk

JULIE B. BECK

Algemeen ZHV-presidente

Wij brengen heil, bieden hulp en ontwikkelen ons tot een heilig volk.

De geschiedenis, het doel en de taak van de ZHV nemen een unieke plaats in onder alle vrouwenorganisaties. In 1942, ter gelegenheid van het honderdjarig bestaan van de ZHV, heeft het Eerste Presidium van de kerk gezegd: 'Geen enkele andere vrouwenorganisatie ter wereld is op die manier ontstaan. (...)'

De leden [van de ZHV] behoren geen conflicterende of concurrerende belangen afbreuk te laten doen aan de taken en plichten, de voorrechten en eer, de kansen en mogelijkheden van hun lidmaatschap van deze geweldige vereniging.'²

Als ons lidmaatschap van de ZHV zo belangrijk is, wat maakt ons dan anders dan alle andere vrouwengroepen of -organisaties? Alles in de ZHV doet ertoe, omdat onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, Joseph Smith hebben bezocht en door hem de volheid van het evangelie op aarde hebben hersteld. De ZHV maakt deel uit van die herstelling. De

Het doel van de ZHV, zoals dat door de Heer is vastgesteld, is vrouwen voor te bereiden op de zegeningen

van het eeuwige leven door ze te helpen met het volgende:

1. In geloof en rechtschapenheid toenemen.
2. Het gezin versterken.
3. De Heer en zijn kinderen dienen.

De geschiedenis, het doel en de taak van de ZHV nemen een unieke plaats in onder alle vrouwenorganisaties. In 1942, ter gelegenheid van het honderdjarig bestaan van de ZHV, heeft het Eerste Presidium van de kerk gezegd:

'Geen enkele andere vrouwenorganisatie ter wereld is op die manier ontstaan. (...)

De leden [van de ZHV] behoren geen conflicterende of concurrerende belangen afbreuk te laten doen aan de taken en plichten, de voorrechten en eer, de kansen en mogelijkheden van hun lidmaatschap van deze geweldige vereniging.'²

Als ons lidmaatschap van de ZHV zo belangrijk is, wat maakt ons dan anders dan alle andere vrouwengroepen of -organisaties? Alles in de ZHV doet ertoe, omdat onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, Joseph Smith hebben bezocht en door hem de volheid van het evangelie op aarde hebben hersteld. De ZHV maakt deel uit van die herstelling. De

profeet Joseph Smith omschreef het doel van de ZHV en zette de zusters hun doel uiteen, zoals hij de priesterschapsleiders in Kirtland en Nauvoo het doel en het werk van het priesterschap leerde. Onze organisatie wordt nog steeds geleid door hedendaagse profeten, zieners en openbaarders.

De ZHV is uniek omdat zij is georganiseerd 'naar het model van de priesterschap'³ en wij op algemeen en plaatselijk niveau op aanwijzing van priesterschapsleiders functioneren. Wij werken samen met priesterschapsleiders. Zij dragen de sleutels van het gezag om in de naam van de Heer te presideren. Wij werken op de wijze van de priesterschap — wij zoeken, ontvangen en volgen openbaring; nemen besluiten in raden; en zorgen voor mensen op individuele basis. Ons priesterschapsdoel is ons voor te bereiden op de zegeningen van het eeuwige leven door verbonden te sluiten en na te komen. Net als onze broeders die het priesterschap dragen, brengen wij heil, bieden wij hulp en ontwikkelen wij ons tot een heilig volk.

President Boyd K. Packer heeft

gezegd: 'De ZHV behelst uiteenlopende taken.

'Het bijwonen van de zondagse bijeenkomsten is daar maar een klein onderdeel van. Sommigen van u begrijpen dat niet en laten veel van wat de ZHV heeft te bieden links liggen — de zusterschap, de liefdadige en praktische kanten ervan.'

Hij legde uit:

'De profeet [Joseph] heeft gezegd dat de ZHV naar het model van de priesterschap is georganiseerd. Als een man het priesterschap draagt, (...) worden van hem volledige toewijding en trouw vereist. (...)

'Door zijn lidmaatschap van de priesterschap wordt een man of een jongen grootgemaakt. Waar hij ook is, wat hij ook doet, met wie hij ook omgaat, wordt hij geacht zijn priesterschap te eren (...).

'Als u, zusters, dit model volgt, (...) dient u daarmee uw organisatie, uw goede zaak — de ZHV (...).

'Door in de ZHV te dienen, wordt iedere zuster grootgemaakt en geheiligd. Uw lidmaatschap van de ZHV dient u altijd in uw hart mee te dragen.'⁴

Werken op de wijze van de Heer

Als ons doel helder is, is er logischerwijze een juiste manier om onze taken uit te voeren. Laten we eens doornemen hoe het werk van de ZHV dat op geloof is gebaseerd, wordt uitgevoerd. Tijd is voor eenieder van ons een kostbaar goed. De meeste vrouwen hebben talloze taken en nooit genoeg tijd voor alles wat ze moeten en willen doen. Wij tonen respect voor de Heer en de zusters als wij de ZHV-tijd op geïnspireerde wijze gebruiken.

President Dieter F. Uchtdorf heeft gezegd: 'Een wijs man maakte eens onderscheid tussen "de edele kunst om iets gedaan te krijgen" en "de nog edelere kunst om iets ongedaan te laten". Ware "levenswijsheid", leerde hij, bestaat uit "het elimineren van onbelangrijke zaken".'⁵ Toen vroeg president Uchtdorf: 'Wat zijn de onbelangrijke zaken die uw dagen vullen en uw tijd opslokken? Welke gewoonten hebt u ontwikkeld die geen nuttig doel dienen? Welke zaken hebt u niet opgepakt of afgemaakt die uw leven meer vitaliteit, inhoud en vreugde zouden geven?'⁵ Wij kunnen deze

vragen ook toepassen op alle ZHV-bijeenkomsten en -werk.

De ZHV-bijeenkomsten op zondag

Wij houden de wekelijkse bijeenkomst van onze vereniging op zondag als onderdeel van het normale blokvergaderschema. Wat geweldig dat elke zondag, over de hele wereld, duizenden groepen zusters bijeenkomen om in geloof toe te nemen, hun gezin te versterken en hun hulpverlening te coördineren. Onze bijeenkomst op zondag duurt vijftig minuten, dus handelen we eerst dringende zaken af die onze eenheid en effectiviteit in het ZHV-werk bevorderen. Wij behandelen onze punten kort, waardig, georganiseerd en in overeenstemming met wie we zijn en wat ons te doen staat.

Net zoals de zusters in de eerste ZHV-bijeenkomst instructies ontvingen van profeten en apostelen, bestuderen wij de woorden van kerkleiders in onze tijd. Het is een grote zegen om uit goedgekeurd materiaal de leerstellingen en beginselen te leren om het evangelie in ons eigen leven en thuis nog beter in de praktijk te brengen. Omdat het werk van de ZHV op geloof is gebaseerd, zijn de lessen het doeltreffendst als er geïnspireerd onderwijs plaatsvindt. Dan 'begrijpen [zij] die predikt en [zij] die ontvangt elkaar en beiden worden opgebouwd en verblijden zich tezamen.'⁶

Aanvullende ZHV-bijeenkomsten

Al onze bijeenkomsten en activiteiten zijn bijeenkomsten van ZHV-zusters. Aanvullende ZHV-bijeenkomsten zijn in de afgelopen jaren bijeenkomsten ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven genoemd. Deze moeilijke benaming blijkt tot verschillende interpretaties over het doel van die bijeenkomsten te leiden. Er is dan ook besloten om de naam 'ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven' vanaf nu niet meer te gebruiken. In overleg met het

Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen is bepaald dat de aanvullende ZHV-bijeenkomsten geen nieuwe naam krijgen. Alle andere ZHV-bijeenkomsten en -activiteiten heten voortaan gewoon ZHV-bijeenkomsten. De ZHV-bijeenkomsten die doordeweeks worden gehouden, heten gewoon wat ze zijn: ZHV-hulpverlening, -klassen, -projecten, -conferenties of -workshops.

Dergelijke bijeenkomsten vormen een waardevolle aanvulling op de lessen op zondag, vooral voor zusters die in het jeugdwerk of de jongevrouwen werkzaam zijn of de bijeenkomsten op zondag niet kunnen bijwonen. Ze zijn ook uitermate geschikt om onze vriendinnen uit andere geloofsrichtingen mee naartoe te nemen, en voor zusters die minder actief zijn in de kerk. Alle ZHV-zusters en hun vriendinnen zijn van harte welkom. Deelname van de zusters aan deze bijeenkomsten is echter niet verplicht.

Op aanwijzing van de bisschop kan het ZHV-presidium van de wijk op deze bijeenkomsten ingaan op de geestelijke en stoffelijke behoeften van personen en gezinnen in de wijk, en de band en eenheid onder de zusters versterken.

De zusters die doordeweeks naar de ZHV gaan, krijgen de kans om de liefdadige en praktische taken van de ZHV te leren en te verwezenlijken. Hier leren en oefenen zij vaardigheden om in geloof en rechtschapenheid toe te nemen, hun gezin te versterken en mensen in nood te helpen. Op deze bijeenkomsten doen zij vaardigheden en kennis op over hun rol als vrouw en moeder in het plan van de Heer. Het is hier dat vrouwen de beginselen van een verstandige leefstijl en geestelijke en materiële zelfredzaamheid leren, en de onderlinge band en eenheid versterken als zij met elkaar leren en dienen.

De ZHV-presidente van de wijk houdt toezicht op alle ZHV-bijeenkomsten. Daarbij overlegt zij regelmatig

met de bisschop hoe de bijeenkomsten in de behoeften van de wijkleden kunnen voorzien.

Het ZHV-presidium overweegt na gebed hoe vaak en waar de zusters doordeweeks ZHV-bijeenkomsten houden. Het doet voorstellen aan de bisschop, waarbij het rekening houdt met het tijdschema van de zusters, de gezinsomstandigheden, de reisafstanden en reiskosten, de kosten voor de wijk, de veiligheid en andere plaatselijke omstandigheden.

Deze ZHV-bijeenkomsten worden doorgaans niet op zondag of op maandagavond gehouden. Doorgaans vinden ze maandelijks plaats, maar het ZHV-presidium kan voorstellen om ze vaker of minder vaak te houden. Het streven moet in elk geval één keer per kwartaal zijn. Op elke bijeenkomst dient minimaal één lid van het ZHV-presidium van de wijk aanwezig te zijn. Op aanwijzing van het ringpresidium kan het ZHV-presidium van de ring jaarlijks een of twee ZHV-bijeenkomsten van de ring plannen en houden voor alle ZHV-zusters in de ring.⁷

ZHV-leidsters bespreken onder gebed welke onderwerpen de zusters en hun gezinnen zullen versterken en hoe ze die onderwerpen het beste kunnen behandelen. De ZHV-presidente zorgt dat de bisschop deze plannen goedkeurt. Zij zorgt ook dat de plannen voldoen aan de huidige richtlijnen inzake activiteiten, waaronder de financiën. Hoewel de ZHV-presidente toeziet op al deze bijeenkomsten, kan ze haar eerste of tweede raadgeefster vragen haar te assisteren. Zij kan ook een zuster voordragen om te worden geroepen als de coördinatrice ZHV-bijeenkomsten om het presidium te helpen bij de planning en uitvoering.

Een bijeenkomst kan één centraal onderwerp hebben, of opgesplitst worden in meerdere lessen of activiteiten. De leerkrachten in deze bijeenkomsten komen bij voorkeur uit de wijk of ring. Eén keer per jaar kan

er een bijeenkomst in het teken staan van de oprichting, geschiedenis en doelen van de ZHV.

Bij de planning van de doorde-weekse ZHV-bijeenkomsten geven de leidsters prioriteit aan onderwerpen die bijdragen tot de doelen van de ZHV, zoals huwelijk en gezin, huiselijk leven, spaarzaam leven, zelfredzaamheid, liefdediensten, zendingswerk en andere onderwerpen op verzoek van de bisschop.⁸

Bij het plannen vragen wij wat de Heer wil dat wij moeten leren en worden, zodat wij voorbereid worden op het eeuwige leven. In de wijsheid van de Heer heeft iedere wijk zo haar eigen unieke kenmerken, te vergelijken met het DNA dat ieder individu kenmerkt. Elke bisschop is verantwoordelijk voor zijn eigen wijk. Elke ZHV-presidente is geroepen om één bisschop bij te staan. Elke bisschop, en elk ZHV-presidium, heeft door handoplegging recht op inspiratie voor de eigen taken, niet voor die van een andere wijk of groep ZHV-zusters.

Als wij met dat inzicht werken, zoeken wij naar openbaring en samenwerking met een bisschop om de doelen van de ZHV in onze eigen wijk te verwezenlijken. Doordat er zo wordt gewerkt, kan de ZHV, bijvoorbeeld als zusters en gezinnen willen leren hoe ze moeten handelen in noodsituaties, dat organiseren, en hen onderrichten en inspireren. Als zusters en gezinnen moeten worden voorbereid op de tempel, kan de ZHV dat organiseren, en hen onderrichten en inspireren. Als een bisschop jongvolwassen vrouwen nodig heeft om het evangelie uit te dragen en hun vriendinnen te heractiveren, kan de ZHV dat werk organiseren, en hen onderrichten en inspireren. Als moeders willen leren om voor hun kinderen te zorgen, kan de ZHV dat werk organiseren, en hen onderrichten en inspireren. Als zusters willen leren hoe zij met huishoudelijke vaardigheden van hun huis een bolwerk van

geestelijk kracht maken, kan de ZHV dat werk organiseren, en hen onderrichten en inspireren. Als priesterschapsleiders iets belangrijks tot stand willen brengen, kunnen zij een beroep doen op de hulp van de ZHV, zoals dat eerder in de geschiedenis is gebeurd.

Als wij de ZHV-bijeenkomsten goed gebruiken, zijn wij beter in staat om optimaal samen te werken met de priesterschapsleiders in iedere wijk. Joseph Smith heeft in de Leer en Verbonden gezegd:

'Laat niemand ze als kleinigheden beschouwen; want veel van wat er in het verschiet ligt met betrekking tot de heiligen hangt van deze dingen af.

U weet, [zusters], dat een zeer groot schip ten tijde van een storm ten eerste gebaat is bij een zeer klein roer, waardoor het handelbaar blijft in de wind en de golven.'⁹

ZHV-leidsters, deze boodschap geldt als het huidige officiële beleid inzake aanvullende ZHV-bijeenkomsten. Als u vragen hebt over iets in deze boodschap nadat u die hebt bestudeerd, overleg dan in uw eigen wijk en ring welke oplossingen voor u zouden werken.

Huisbezoek

Het belangrijkste werk van de ZHV komt niet in bijeenkomsten tot stand. Laten we ons nu richten op het huisbezoek. Omdat wij het voorbeeld en de leringen van Jezus Christus volgen, hechten wij waarde aan deze heilige taak om anderen namens Hem lief te hebben, te kennen, te helpen, te begrijpen, te onderrichten en te dienen. Dit is een van de taken in de kerk waarbij we verzekerd zijn van de hulp van de Heer als we daarom vragen. Dit is een van de taken waardoor ons geloof en onze rechtschapenheid toenemen en ons eigen gezin wordt versterkt als we waarlijk met de Heer samenwerken. Een zuster in deze kerk heeft buiten haar gezin geen andere verantwoordelijkheid waarbij zij zo veel kan betekenen dan als huisbezoekster.

Dit is het programma van de Heer om over elk van zijn dochters te waken. De richtlijnen voor het huisbezoek zijn dan ook goedgekeurd door het Eerste Presidium, en staan in het *Handboek kerkbestuur*. Het huisbezoek is gericht op de individuele zuster; ZHV-leidsters organiseren dus

geen huisbezoek aan groepen zusters tegelijk.

De bisschop kan als geordend herder van de wijk onmogelijk tegelijk over alle schapen van de Heer waken. Hij is afhankelijk van de hulp van geïnspireerde huisbezoeksters. Wij weten dat wij iedereen in onze wijk onze vriendschap behoren aan te bieden, maar de bisschop en de ZHV-presidente ontvangen inspiratie over wie zij toewijzen aan elke zuster om over haar te waken en haar te sterken. In het ideale geval bezoekt en versterkt iedere zuster ten minste één andere zuster in haar wijk. Het is een zegen voor ons om voor een andere zuster te kunnen bidden en inspiratie van de Heer te ontvangen over hoe wij voor een van zijn dochters kunnen zorgen.

Het huisbezoek wordt het werk van de Heer als wij op mensen in plaats van cijfers zijn gericht. In werkelijkheid is ons huisbezoek nooit klaar. Het is meer een levenswijze dan een taak. Als trouwe huisbezoeksters geven wij blijk van ons discipelschap. Wij tonen ons geloof en volgen een model dat door de Heer is vastgesteld als we maandelijks rapport uitbrengen over onze taak. Als onze zorg niet verder strekt dan doorgeven dat elke zuster in de wijk de maandelijks huisbezoekboodschap die in de *Ensign* en *Liabona* staat, heeft ontvangen, zou het veel efficiënter zijn om de boodschap tijdens een avondmaalsdienst aan iedereen voor te lezen. Onze rapportage is pas echt nuttig voor de bisschop en de ZHV-presidente als we hen informeren over het geestelijk en stoffelijk welzijn van de zusters, en hoe wij ze konden helpen en liefhebben.

Ik ben erg dankbaar voor al mijn huisbezoeksters die, in de loop der jaren, blijk gaven van hun geloof door mij op geïnspireerde wijze te helpen, te onderrichten, te versterken en lief te hebben.

Welzijnszorg en liefdediensten

Onze liefdediensten en assistentie bij de leniging van de welzijnsbehoeften van personen en gezinnen, vloeien voort uit het huisbezoek. Een ZHV-presidente kent de behoeften van de mensen in haar wijk via de huisbezoeksters en haar eigen bezoeken aan de wijkleden. Soms organiseert zij ons om anderen te helpen en soms bieden wij hulp 'naar [onze] aard'¹⁰ na een ingeving van de Heilige Geest. Vele jaren geleden leerde ik van zuster Camilla Kimball, de vrouw van president Spencer W. Kimball, om 'nooit een menslievende gedachte weg te wuiven'. Als wij die raad opvolgen, kunnen wij zeker weten dat onze Vader in de hemel ons persoonlijk kent, omdat Hij ons als zijn hart en handen naar mensen stuurt die hulp nodig hebben. Zo wordt ons geloof in Hem versterkt.

Tot slot

Deze tijd zal als een prachtige tijd van geluk en groei de geschiedenis van de kerk ingaan, en de ZHV maakt deel uit van die geschiedenis. Joseph Smith heeft gezegd: 'Iedere man, iedere vrouw en ieder kind dient te beseffen hoe belangrijk dit werk is en dient zich ervoor in te zetten alsof

het succes alleen van hem of haar afhangt; ieder dient zich betrokken te voelen en zich er rekenschap van te geven dat we in een tijd leven die duizenden jaren geleden, wanneer men erover nadacht, de aangenaamste gevoelens teweegbracht bij koningen, profeten en rechtvaardigen — dat vooruitzicht inspireerde hen tot de genoeglijkste pennenvruchten, de meest verheven liederen en de meeslependste uitingen die in de Schriften zijn opgetekend.'¹¹

Ik ben blij dat de Heer zo veel van ons houdt dat Hij dit werk leidt door profeten, zieners en openbaarders en dat wij lid zijn van een kerk die zich laat leiden door openbaring. Ik weet zeker dat engelen ons zullen bijstaan en wij wonderbaarlijke dingen zullen meemaken als iedere zuster haar deel doet om de doelen van de ZHV te verwezenlijken. Wij verheugen ons in en zijn dankbaar voor het belangrijke, heilige werk dat ons is gegeven. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Julie B. Beck, 'Het doel van de ZHV verwezenlijken', *Liabona*, november 2008, pp. 108–111; 'Vrouwen van de kerk op hun best: sterk en onverzettelijk', *Liabona*, november 2007, 109–112.
2. Eerste Presidium, 'To the Presidency, Officers, and Members of the Relief Society'. In: *A Centenary of Relief Society, 1842–1942* (1942), p. 7.
3. Joseph Smith, geciteerd in Sarah M. Kimball, 'Auto-biography', *Woman's Exponent*, 1 september 1883, p. 51.
4. Boyd K. Packer, 'The Circle of Sisters', *Ensign*, november 1980, pp. 109–110.
5. Dieter F. Uchtdorf, 'As You Embark upon This New Era', 23 april 2009, in *Brigham Young University Speeches 2008–2009* (2009), p. 2; zie ook Lin Yutang, *The Importance of Living* (1937), pp. 162, 10.
6. IV 50:22.
7. Deze bijeenkomsten kunnen bestaan uit hulpbetoon, klassen, projecten, conferenties en workshops. Een ervan kan in combinatie met de algemene ZHV-bijeenkomst worden gehouden. Het ZHV-presidium van de ring kan daarvoor naar behoefte comités inschakelen.
8. Zie reliefsociety.lds.org voor aanvullende aanwijzingen over deze onderwerpen.
9. IV 123:15–16.
10. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 486.
11. *Leringen: Joseph Smith*, p. 155.

Iedere vrouw heeft de ZHV nodig

SYLVIA H. ALLRED

Eerste raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium

Wij willen dat u met de invloed en kracht van de ZHV uw leven en gezin tot zegen bent.

Wat is het fijn om over de hele wereld als zusters in Zion bij elkaar te zijn. Ik ben dankbaar voor deze kans om u mijn getuigenis van de Heiland te geven en mijn liefde voor u onder woorden te brengen.

Ik wil vandaag bespreken waarom iedere vrouw de ZHV nodig heeft.

Vlak nadat de profect Joseph Smith de kerk had georganiseerd en gevestigd, organiseerde hij ook de ZHV. Hij zei toen: 'De kerk kan pas volmaakt georganiseerd zijn als de vrouwen aldus zijn georganiseerd.'¹ De ZHV is een essentieel onderdeel van de kerk, en als presidium hopen we duidelijk te maken waarom die vereniging zo belangrijk is.

Als presidium hebben we een groot verlangen om ertoe bij te dragen dat iedere vrouw zich voorbereidt om de zegeningen van de tempel te ontvangen, haar verbonden na te leven en zich voor de zaak van Zion in te zetten. De ZHV inspireert en leert vrouwen om meer geloof en rechtschapenheid te hebben, gezinnen te versterken en mensen in nood te helpen.

President Spencer W. Kimball heeft over onze tijd gezegd:

'De grootste groei van de kerk in de laatste dagen zal veroorzaakt worden doordat veel goede vrouwen van de wereld (...) in groten getale tot de kerk worden aangetrokken. Dit zal plaatsvinden omdat de vrouwen van de kerk rechtschapen en welbespraakt door het leven gaan en omdat zij — in positieve zin — als anders gezien worden dan de vrouwen van de wereld.

'Onder de echte heldinnen die lid van de kerk worden, bevinden zich vrouwen die meer nadruk op rechtschapenheid leggen dan op zelfzucht. Deze echte heldinnen zijn nederig, waardoor er meer waarde aan integriteit dan aan uiterlijkheid wordt gehecht. (...)

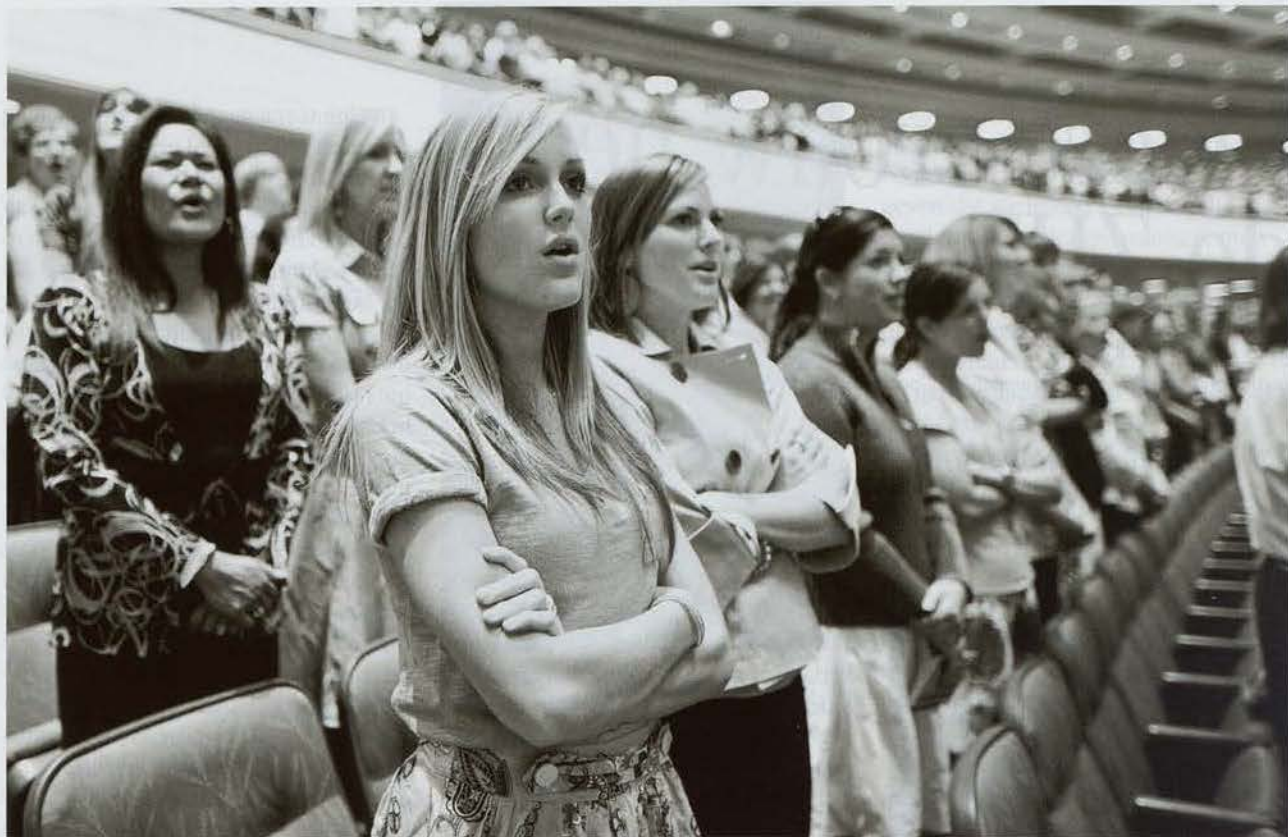
'Zo zullen vrouwelijke voorbeelden in de kerk aanzienlijke invloed hebben op de groei van de kerk in de laatste dagen, zowel in ledental als in geestelijke instelling.'²

Volgens mij gaan deze profetische woorden momenteel in vervulling. De goede vrouwen in de wereld aanvaardden in groten getale het evangelie van Jezus Christus. U bent de echte heldinnen die hij bedoelde. We hebben tijdens onze reizen duizenden van u ontmoet. We hebben uw goede werken gezien; we hebben uw oprecht getuigenis gehoord; we hebben uw geest gevoeld. We hebben het licht van het evangelie van uw gezicht zien afstralen. Uw goede voorbeeld en invloed zijn uitzonderlijk en opmerkelijk.

Maar we weten ook dat er veel vrouwen in de kerk zijn die niet volledig gebruik maken van de zegeningen van de kerk en de ZHV. Daarom willen we een oproep doen aan de zusters die al naar de ZHV gaan. We verzoeken u om de vrouwen in uw wijk of gemeente die niet naar de ZHV komen liefdevol te vertellen wat de ZHV voor hen kan betekenen. Geef ze uw getuigenis dat de ZHV hun gezin en hun leven zal verrijken. Bied ze uw vriendschap en zusterschap aan. Waak over ze en versterk ze. Draag ertoe bij om het verval van het gezin in de samenleving een halt toe te roepen. Draag ertoe bij dat uw zusters zich tot de Heer en zijn plan van geluk wenden. Daar vinden ze leiding, troost, gemoedsrust, begrip en inspiratie. Dan zullen ze weten dat onze hemelse Vader hen buitengewoon liefheeft en om ze geeft.

Wat doet de ZHV voor de vrouwen die de gave van activiteit in de organisatie aanvaardden? Hoe is de ZHV het gezin tot zegen?

Mijn moeder was pas lid van de kerk geworden toen ze geroepen werd als ZHV-presidente in onze kleine gemeente in San Salvador. Ze zei tegen de gemeentepresident dat ze onervaren, onvoorbereid en onbekwaam was. Ze was in de dertig, had weinig opleiding genoten en had haar hele leven gewijd aan de zorg van haar man en zeven kinderen. Maar

de gemeentepresident riep haar toch.

Ik zag mijn moeder groeien en haar roeping grootmaken. Ze ontwikkelde haar leiderscapaciteiten en nieuwe talenten zoals lesgeven, spreken in het openbaar, en plannen en organiseren van vergaderingen, activiteiten en hulpprojecten. Ze had een grote invloed op de vrouwen in de gemeente. Ze diende ze en motiveerde ze om elkaar te dienen. De zusters hielden van haar en respecteerden haar. Ze hielp de andere vrouwen bij het ontdekken, gebruiken en ontwikkelen van hun gaven en talenten. Ze droeg ertoe bij dat ze het koninkrijk van God en een sterk gezin opbouwden. Ze bleef trouw aan de tempelverbonden die ze had gesloten. Toen ze overleed, wist ze dat ze in vrede met de Heer had geleefd.

Een zuster die als raadgeefster met haar had samengewerkt, schreef me jaren later een brief: 'Door de hulp van uw moeder ben ik de persoon geworden die ik nu ben. Van haar heb ik naastenliefde, vriendelijkheid,

eerlijkheid en verantwoordelijkheid in onze roepingen geleerd. Zij was mijn mentor en mijn voorbeeld. Ik ben nu tachtig jaar oud, maar ik ben trouw aan de Heiland en zijn evangelie gebleven. Ik ben op zending geweest en de Heer heeft me bovenmatig gezegend.¹³

Ik heb hetzelfde wonder bij vrouwen over de hele wereld gezien. Ze hebben het evangelie aanvaard, en met de hulp van de ZHV wordt hun geloof versterkt en groeien ze geestelijk omdat ze de kans krijgen om les en leiding te geven. Door hun liefdediensten is er een nieuwe dimensie aan hun leven toegevoegd. Naarmate ze geestelijk groeien, neemt hun gevoel van saamhorigheid, identiteit en eigenwaarde toe. Ze beseffen dat het hele doel van het evangelie is om ons in staat te stellen ons hoogste potentieel te bereiken.

Samen met de andere ZHV-zusters dragen wij bij tot de opbouw van het koninkrijk en het versterken van de gezinnen in Zion. Geen andere

organisatie in de kerk kan doen wat de ZHV doet. Duizenden gezinnen ontvangen hulp van liefdevolle huisbezoeksters, die een troostende hand, een luisterend oor en een aanmoedigend woord bieden.

Mijn dochter Norma liet weten hoe de ZHV een zegen in haar leven is geweest: 'Toen Darren en ik pas getrouwd waren en onze eerste baby verwachtten, woonden we in een kleine universiteitsstad. We studeerden allebei en we hadden heel weinig geld. De dichtstbijzijnde wijk was 48 kilometer verderop en ons enige vervoermiddel was een oude auto die het meestal niet deed. Toen de zusters in de wijk hoorden wat onze omstandigheden waren, regelden ze onmiddellijk dat een van hen ons altijd ophaalde en thuisbracht op zondag en voor andere activiteiten van de kerk. Sommige zusters woonden in andere plaatsen en moesten 32 tot 48 kilometer omrijden om ons op te halen. En veel zusters nodigden ons uit om na de kerk bij hen thuis

te komen eten. Niemand gaf ons ooit het gevoel dat we ze tot last waren. Ik zal nooit de ware naastenliefde van die ZHV-zusters vergeten in die korte, maar moeilijke tijd in ons leven.⁷⁴

Mijn man is bisschop en hij zegt dat hij zonder de hulp van de ZHV-presidente nooit al zijn werk zou kunnen doen. De ZHV-presidentes in de hele wereld werken nauw samen met hun bisschop of gemeentepresident om de zusters te organiseren in hun heilige taak om behoeftigen te vinden en te helpen. Die toegewijde ZHV-presidentes hebben uw steun en helpende hand nodig. Als u op zondag naar de ZHV gaat, wordt u gezegend, maar als u tot het werk van de ZHV bijdraagt, wordt de hele kerk gezegend.

Of u jong of oud bent, ongehuwd of getrouwd bent, weduwe bent of een gezin hebt, wij willen dat u met de invloed en kracht van de ZHV uw leven en gezin tot zegen bent. Het is heel belangrijk dat de vrouwen van de kerk samen het nodige werk verrichten. We moedigen u aan om uw krachtige invloed ten goede te gebruiken om ons gezin, onze kerk en onze samenleving te versterken. U bent een noodzakelijke invloed van liefde, waarheid en rechtschapenheid in deze wereld. Wij verwachten van u dat u gezinnen, vrienden en naasten koestert. Door u wordt de volmaakte liefde die God voor al zijn kinderen heeft in praktijk gebracht.

Ons presidium krijgt vaak brieven van zusters die door de ZHV zijn gezegend. Velen van hen geven een opsomming van wat de ZHV voor hen en hun gezin heeft betekend. Zo'n lijst zou er als volgt uit kunnen zien:

- De ZHV verzekert me ervan dat onze hemelse Vader me liefheeft omdat ik zijn dochter ben.
- Ik word eraan herinnerd dat onze hemelse Vader mij met talenten en gaven heeft gezegend.
- Ik leer dat de tempelverbonden essentieel zijn voor mij en ons gezin.

- Ik vind vreugde in het moederschap.
- Door de lessen en activiteiten van de ZHV leer ik de vaardigheden die ik nodig heb om een goede moeder te zijn.
- Ik onderken mijn verantwoordelijkheid om een goed voorbeeld voor het opkomende geslacht te zijn.
- Met de hulp van de ZHV kan ik een betere vrouw zijn en mijn man eren en respecteren.
- Ik word aangemoedigd om te leren en vooruitgang te maken.
- Ik leer fundamentele beginselen van zelfredzaamheid en pas die toe.
- Door huisbezoek en liefdediensten ervaar ik vreugde in dienstbetoon.
- Ik ontdek dat ik gaven heb waar ik niets vanaf wist.
- De ZHV stelt me in de gelegenheid om mijn talenten te gebruiken.
- Ik leer dat ik anderen kan opbouwen en aanmoedigen.
- Ik leer dat we allemaal iets hebben waar we anderen in kunnen laten delen: liefde, vriendelijkheid, een glimlach, sympathie enzovoort.
- Ik ontwikkel oprechte zorg voor anderen.
- Ik word een betere naaste en ben aardig tegen anderen.
- Ik leer vindingrijk en doelgericht te zijn.

- Ik weet dat ik alle zegeningen van mijn Vader zal ontvangen als ik trouw aan mijn verbonden blijf.

De lijst is nog lang niet af en ik weet zeker dat de meesten van u wel iets aan de lijst zouden willen toevoegen. De ZHV is essentieel voor het welzijn van ieder gezin. Iedere echtgenoot en vader dient betrokkenheid bij de ZHV aan te moedigen. Iedere vrouw moet weten wat de ZHV te bieden heeft. Iedere rechtchapen vrouw speelt een belangrijke rol in het plan van God en bij de opbouw van zijn koninkrijk. De ZHV heeft u nodig, en u hebt de ZHV nodig.

Ik getuig dat de ZHV door God is georganiseerd om de priesterschap te helpen bij het verlossingswerk. Ik weet dat onze hemelse Vader leeft. Hij kent ons en heeft ons lief. Jezus is de Christus, onze Redder en Verlosser. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Joseph Smith, geciteerd in Sarah M. Kimball, 'Auto-biography', *Woman's Exponent*, 1 september 1883, p. 51.
2. Spencer W. Kimball, 'The Role of Righteous Women', *Ensign*, november 1979, pp. 103-104.
3. Privécorrespondentie.
4. Privécorrespondentie.

Pas op voor de gaten

BARBARA THOMPSON

Tweede raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium

Gaten kunnen wijzen op zaken die verbetering behoeven of die, als we ze negeren, struikelblokken kunnen worden.

En paar jaar geleden ging ik op bezoek bij goede vrienden in Londen (Engeland). Ik reisde toen met de 'tube' — zoals de Londense metro in de volksmond wordt genoemd. Op alle drukke metrostations worden de reizigers gewaarschuwd voor mogelijk gevaar. Knipperlichten geven aan dat er een metro in aantocht is en dat men afstand moet houden. Er is ook een waarschuwing aan de reizigers dat ze bij het uitstappen moeten oppassen voor de ruimte tussen de metro en het perron. In het Engels luidt die waarschuwing: 'Mind the Gap'. Mensen worden zo aangespoord om op te letten dat ze niet in het gapende

gat tussen metro en perron stappen of er iets in laten vallen. Die waarschuwing is nodig omdat er een gevaarlijke situatie kan ontstaan. Omwille van de veiligheid moeten de mensen oppassen bij het uitstappen.

Veel mensen hebben last van gaten in hun leven. Soms zit er een gat tussen onze kennis en wat we er daadwerkelijk mee doen, of een gat tussen onze doelen en wat we daadwerkelijk bereiken. Deze gaten kunnen wijzen op zaken die verbetering behoeven of die, als we ze negeren, struikelblokken kunnen worden.

Ik wil graag enkele gaten in mijn leven of in dat van anderen noemen. Vandaag zal ik het over de volgende hebben:

Ten eerste, het gat tussen *geloven* dat u een dochter van God bent, en met hart en ziel *weten* dat u een dierbare, geliefde dochter van God bent.

Ten tweede, het gat tussen het voltooien van het jongevrouwenprogramma en een betrokken lid van de ZHV worden — 'de vrouwenorganisatie van de Heer'.¹

Ten derde, het gat tussen *geloven* in Jezus Christus, en *kloekmoedig* zijn in het getuigenis van Jezus Christus.

Ten eerste, het gat tussen geloven en weten dat u een dierbare, geliefde dochter van God bent.

Bijna iedereen die langer dan een

paar maanden lid is van de kerk, heeft wel eens 'Ik ben een kind van God'² gezongen. Ik zong het lied al toen ik nog klein was en heb het ook altijd geloofd. Hoewel de meesten van ons dat wel geloven, lijken we dat in zware of moeilijke tijden vaak te betwijfelen of te vergeten.

Sommigen zeggen dan bijvoorbeeld: 'Als God echt van me hield, zou Hij mijn kind deze ziekte hebben bespaard.' 'Als God van mij hield, zou Hij mij aan een goede man helpen aan wie ik in de heilige tempel verze- geld kan worden.' 'Als God van me hield, zouden we genoeg geld hebben om een huis voor ons gezin te kopen.' Of 'Ik heb gezondigd en God zal dus nooit meer van me kunnen houden.'

Helaas horen wij dergelijke uitspraken maar al te vaak. U moet weten dat er niets is dat u kan 'scheiden van de liefde van Christus'. In de Schriften staat duidelijk dat geen verdrukking, benauwdheid, vervolging, macht of enig ander schepsel ons kan scheiden van de liefde Gods.³

Onze hemelse Vader had ons zo lief dat Hij zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft om verzoening voor onze zonden te brengen. De Heiland heeft niet alleen voor iedere zonde geleden, maar ook alle pijn, smart, ongemak, eenzaamheid en verdriet gevoeld die wij ooit kunnen ervaren. Is dat geen grote liefde? President Henry B. Eyring heeft gezegd: 'Het is de Heilige Geest die getuigt dat God bestaat en die ons in staat stelt de vreugde van zijn liefde te voelen.'⁴

Wij moeten zijn liefde aanvaarden, en onszelf en anderen liefhebben. Bedenk dat iedere ziel op aarde een kind van God is. Wij dienen liefdevol en vriendelijk met elkaar om te gaan, zoals het kinderen van God betaamt.

De meesten van u doen erg uw best om uw taken te doen, de geboden te onderhouden en de Heer te gehoorzamen. U dient de goedkeuring van de Heer te onderkennen. U moet weten

dat de Heer welbehagen in u heeft en uw offer heeft aangenomen.⁵

Pas op voor dit gat en laat twijfel en onzekerheid geen vat op u krijgen. Weet dat God erg veel van u houdt en dat u zijn dierbare kind bent.

Vervolgens het gat tussen het voltooiën van het jongevrouwenprogramma, en een betrokken lid van de ZHV worden — de vrouwenorganisatie van de Heer.

In veel landen wordt een meisje met haar achttiende een vrouw. Voor velen is dat een spannende tijd waarop wij ons volwassen voelen en klaar om de wereld te veroveren. Voor de jongevrouwen in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is dit ook de tijd waarop wij veel van onze doelen in het programma Persoonlijke vooruitgang afronden, naar de ZHV gaan en roepingen in de kerk gaan vervullen. Ons getuigenis is versterkt in de jongevrouwenorganisatie, en wij hebben een reeks doelen gesteld die uitmonden in een tempelhuwelijk en een eeuwig gezin.

Helaas nemen sommige jonge zusters 'verlof' wat de volledige betrokkenheid bij het evangelie en de ZHV betreft. Sommigen hebben de houding: 'de ZHV komt wel als ik getrouwd ben, als ik ouder ben of als ik het minder druk heb.'

Toen ik van de middelbare school kwam, had ik mij ten doel gesteld om minstens een paar jaar te studeren, met een knappe man te trouwen en vier volmaakte, prachtige kinderen te krijgen (twee jongens en twee meisjes). Mijn man moest een goed inkomen hebben zodat ik niet hoefde te werken, maar in de kerk en de gemeenschap kon dienen. Gelukkig was een van mijn doelen ook om actief en trouw in de kerk te zijn.

Nou ja, zoals u misschien wel weet, zijn veel van mijn doelen niet uitgekomen zoals ik had gehoopt. Ik maakte mijn studie af, ging op zending, kreeg een baan, vervolgde mijn doctoraalstudie en bleef vele jaren werkzaam in

mijn beroep. (Ik dacht dertien jaar geleden dat ik zeker zou trouwen toen ik een gelukskoekje opende met de boodschap: 'Je zult binnen een jaar getrouwd zijn.') Maar er kwamen geen knappe man, geen huwelijk en geen kinderen. Er was maar één ding dat volgens plan verliep. Ik probeerde actief en trouw in de kerk te zijn. Daar ben ik erg dankbaar voor. Dat bleek van cruciaal belang voor mij te zijn.

Ik heb jarenlang in de jongevrouwenorganisatie mogen werken en jongere vrouwen mogen onderrichten en tot hen mogen getuigen. Zij waren bezig om hun getuigenis te ontwikkelen en vooruitgang te maken op de wijze van de Heer.

Ik ben ook in ZHV-roepingen werkzaam geweest, wat mij heeft geleerd om anderen te dienen en mijn geloof te versterken. Het gaf mij ook een fijn gevoel om ergens bij te horen. Hoewel ik niet getrouwd was

en geen kinderen had, vond ik mijn leven zeker zinvol. Ik raakte heus wel eens ontmoedigd en twijfelde wel eens aan het plan.

Een collega op het werk die geen lid van de kerk was, zei tegen mij: 'Waarom blijf je toch naar een kerk gaan die zo veel nadruk legt op het huwelijk en het gezin?' Mijn eenvoudige antwoord was: 'Omdat het waar is!' Ik kan net zo alleenstaand en net zo kinderloos zijn buiten de kerk. Maar met de kerk en het evangelie van Jezus Christus in mijn leven had ik vreugde gevonden. Ik wist dat ik het pad volgde dat de Heiland goedkeurde. Ik vond vreugde en talloze gelegenheden om te dienen, lief te hebben en te groeien.

Het gaat er niet alleen om wat u door uw actieve deelname in de ZHV ontvangt, maar ook om wat u kunt geven en bijdragen.

Lieve zusters, vooral jullie jongere

alleenstaanden, ik getuig tot u dat God u liefheeft, Hij is u indachtig; Hij heeft een plan voor u. Hij heeft u nodig om zijn kinderen te dienen. Hij heeft u nodig om actief en trouw en volledig betrokken vrouwen in zijn kerk te zijn. Hij heeft u nodig om 'te vertroosten wie treuren' en hen sterk te maken.⁶

Zuster Eliza R. Snow, de tweede algemeen ZHV-presidente, sprak in 1873 tot een grote groep zusters — zowel tieners als volwassenen — in Ogden (Utah). Zij gaf de volgende gepaste raad, die ook nu nog van toepassing is.

Zij sprak tot de jongere vrouwen en zei: 'Als u met elkaar omgaat [de oudere en jongere vrouwen], wordt uw verstand scherper, ontwikkelt u intelligentie en werpt u onwetendheid van u af. De Geest Gods geeft uw verstand instructie en u geeft die aan elkaar door. God zij met u, mijn jonge zusters. Bedenk dat u heiligen Gods bent en dat u een belangrijk werk te doen hebt in Zion.'

Verder gaf ze alle vrouwen de volgende raad: 'Paulus de apostel sprak weleer van heilige vrouwen. Wij hebben allemaal de plicht om een heilige vrouw te zijn. Wij zullen hoge doelen nastreven als wij heilige vrouwen zijn. Wij zullen merken dat wij geroepen zijn om belangrijke taken te verrichten. Niemand is ervan vrijgesteld. Er is geen zuster die zo geïsoleerd is of

wiens invloedssfeer zo beperkt is dat ze Gods koninkrijk op aarde niet kan helpen vestigen.'⁷

Pas op voor dit gat en laat er op geen enkele wijze een inactiviteitsgat in uw leven ontstaan. U hebt de kerk nodig, en de kerk heeft u nodig.

Tot slot, het gat tussen geloven in Jezus Christus en kloekmoedig zijn in het getuigenis van Jezus Christus.

Veel mensen geloven in Jezus Christus — dat Hij vele jaren geleden uit Maria in Bethlehem in nederige omstandigheden is geboren. De meesten geloven dat Hij een groot leraar is geworden, een vriendelijke en edele ziel. Sommigen geloven dat Hij ons waardevolle beginselen en geboden heeft gegeven en dat als wij die leringen en geboden opvolgen, wij gezegend worden.

Als heiligen der laatste dagen weten wij echter dat we meer moeten doen dan in Christus te geloven. Wij moeten geloof en vertrouwen in Hem hebben, ons van onze zonden bekeren, ons in zijn naam laten dopen en de gave van de Heilige Geest ontvangen, en getrouw tot het einde toe volharden.

Wij behoren ons getuigenis aan anderen te geven. Wij dienen onze verbonden met God trouw na te komen. Wij weten dat alle dingen zullen worden geopenbaard en verleend aan hen 'die kloekmoedig hebben volhard voor het evangelie van Jezus Christus'.⁸

Als wij zijn bekeerd, is er een natuurlijke drang om het evangelie aan dierbaren uit te dragen. Lehi was bekeerd en verlangde dat zijn gezin ook de goedheid van het evangelie zou smaken.⁹ Nephi sprak over Christus, verheugde zich in Christus en predikte Christus, opdat zijn kinderen de Bron zouden kennen voor de vergeving van hun zonden, ofwel weten waar zij vrede en vreugde konden vinden.¹⁰

Toen Enos was bekeerd en zijn zonden waren vergeven, maakte hij zich zorgen om het welzijn van zijn broeders. Hij wilde dat zij de zegeningen ontvingen die hij had ontvangen.¹¹

In de Schriften lezen we over mannen en vrouwen die er na hun bekehring naar verlangden hun broeders en zusters te 'versterken'.¹²

Laat uw stem horen onder de getrouwen door kloekmoedig te verklaren dat Hij leeft¹³, dat zijn kerk is hersteld en dat het plan van geluk voor iedereen is bestemd.

Als wij oppassen voor deze gapende gaten door goed op te letten en afstand te nemen van de gevaren, zien wij de volheid van de zegeningen van het evangelie steeds meer in vervulling gaan.

Lieve zusters, ik hou van u. Ik weet dat de Heiland leeft. Ik weet dat Hij eenieder van ons liefheeft. Ik weet dat dit zijn kerk is. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Spencer W. Kimball, 'Relief Society—Its Promise and Potential', *Ensign*, maart 1976, p. 4.
2. 'Ik ben een kind van God', lofzang 195.
3. Zie Romeinen 8:35–39.
4. Henry B. Eyring, 'The Love of God in Missionary Work' (toespraak gehouden tijdens de instructiebijeenkomst voor zendingspresidenten, 25 juni 2009).
5. Zie IV 97:27; IV 124:1.
6. 'Wij zusters in Zion', lofzang 200.
7. Eliza R. Snow, 'An Address', *Woman's Exponent*, 15 september, 1873, p. 62.
8. IV 121:29.
9. Zie 1 Nephi 8:10–12.
10. Zie 2 Nephi 25:26.
11. Zie Enos 1:5–11.
12. Zie Lucas 22:32.
13. Zie IV 76:22.

Het blijvende erfgoed van de ZHV

PRESIDENT HENRY B. EYRING

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

De geschiedenis van de ZHV is in woorden en cijfers opgetekend, maar het erfgoed wordt van hart tot hart doorgegeven.

Ik ben dankbaar dat ik vanavond in uw gezelschap ben. Ik betuig u de liefde en dankbaarheid die president Thomas S. Monson en president Uchtdorf voor u hebben. Al vanaf haar oprichting in 1842 is de ZHV gezegend met het zorgvuldige en liefhebbende toezicht van de profeet van God. Aan het begin in Nauvoo instrueerde Joseph Smith de leidsters en de verzamelde zusters.

Omdat ik mij bewust ben van die roemrijke voorgeschiedenis, voelde ik het gewicht van de uitnodiging die ik van president Monson kreeg om hier te spreken. Bij een van de eerste bijeenkomsten van de ZHV, verraste de

profeet Joseph Smith bisschop Whitney door hem te vragen om namens hem te spreken. Bisschop Whitney zei dat hij juist vol verwachting was gekomen om naar de profeet te luisteren. Ik kan *zijn* teleurstelling begrijpen, en misschien die van u ook wel.

En dus vroeg ik president Monson bij mijn voorbereiding op deze spreekbeurt welk onderwerp hij het meest zinvol voor u vond. Wat hij zei, bevestigde de ingevingen die ik al na studie en gebed had gekregen.

Ik zal vanavond tot u spreken over het grote erfgoed dat uw voorgangers in de ZHV u hebben nagelaten. Het deel van het fundament dat zij hebben gelegd dat het belangrijkste en duurzaamste lijkt te zijn, is dat naastenliefde de kern van de vereniging is en dat die dient door te dringen in het hart en dient op te gaan in het wezen van elke zuster. Naastenliefde betekende voor hen veel meer dan een gevoel van liefdadigheid. Naastenliefde komt voort uit geloof in de Heer Jezus Christus en is een gevolg van de uitwerking die zijn verzoening op het hart van de leden heeft. Er zijn veel groepen vrouwen die geweldig liefdewerk doen. Er zijn er veel die groot gevoel van medeleven hebben voor de ongelukkigen,

de zieken en de behoeftigen. Maar deze organisatie is uniek en is dat vanaf het begin geweest.

Bij het leggen van hun fundament, maakten die geweldige zusters van 'de liefde vergaat nimmermeer'¹ het middelpunt. Dat was hen in het begin tot zegen; het was hen in de geweldige periode die erop volgde tot zegen; het is hen nu, in een nieuwe tijd, tot zegen; en het zal de ZHV in de toekomst altijd tot zegen zijn.

Deze vereniging bestaat uit vrouwen wier gevoelens van naastenliefde ontspringen aan een hart dat veranderd is door verbonden aan te gaan en na te komen die alleen de ware kerk van de Heer biedt. Hun gevoelens van naastenliefde komen van Hem in en door zijn verzoening. In hun daden van naastenliefde laten zij zich leiden door zijn voorbeeld. Die daden worden gemotiveerd door dankbaarheid voor zijn oneindige barmhartigheid, en door de Heilige Geest, die Hij stuurt om zijn dienstmaagden op hun barmhartige missie te vergezellen. Daardoor konden en kunnen zij buitengewone hulp aan anderen bieden en daar vreugde in vinden, zelfs als hun eigen onbevredigde behoeften groot zijn.

De geschiedenis van de ZHV is een aaneenschakeling van verhalen over dergelijke opzienbarende daden van onzelfzuchtige liefdediensten. In de verschrikkelijke tijd van vervolging en ontbering, toen de getrouwen van Ohio naar Missouri en naar Illinois verhuisden, en vervolgens door de wildernis naar het westen, zorgden de zusters ondanks hun armoede en hun verdriet voor anderen. U zou, net als ik, wenen als ik u nu enkele verhalen uit uw geschiedenis zou voorlezen. Hun ruimhartigheid zou u raken, maar meer nog de herkenning van het geloof dat hen opbeurde en ondersteunde.

Hun achtergrond was zeer verschillend. Ze ondergingen alle de universele beproevingen en drama's van het leven. Hun vastberadenheid als

gevolg van hun geloof om de Heer en hun medemens te dienen, leek hen niet om de stormen van het leven heen te sturen, maar erdoor. Sommigen waren jong, anderen oud. Net als u kwamen ze uit vele landen en volken. Maar ze waren één van hart, één van geest en één van zin. Ze waren vastbesloten om de Heer te helpen met de opbouw van zijn Zion, waar zij het gelukkige bestaan konden leiden dat hun zo levendig was beschreven in het Boek van Mormon. U zult zich enkele taferelen uit 4 Nephi herinneren die zij in hun hart meedroegen, waar de Heer hen op de reis naar Zion ook heenleidde:

'En het geschiedde in het zesendertigste jaar dat het gehele volk op het gehele oppervlak van het land tot de Heer was bekeerd, zowel de Nephieten als de Lamaniëten, en er was geen twist of woordenstrijd onder hen, en eenieder behandelde de ander rechtvaardig.

'En zij hadden alle dingen gemeenschappelijk onder zich; zodoende waren er geen armen en rijken, dienstknechten en vrijen, maar allen waren vrijgemaakt en deelgenoot van de hemelse gave. (...)

'En het geschiedde dat er geen twist in het land was wegens de liefde voor God die de mensen in hun hart koesterden.²

Voor de eerste leden van de ZHV brak er echter niet zo'n idyllisch tijdperk aan. Maar zij hadden de liefde van God in hun hart. En dus zetten zij door en droegen die liefde met zich mee naar het westen en in de jaren daarna. Vanwege de barre omstandigheden fungeerde de ZHV bijna veertig jaar lang niet als een organisatie die over de hele kerk georganiseerd was. Maar in 1868 riep Brigham Young Eliza R. Snow om de bisschoppen te helpen met het oprichten van de ZHV op wijkniveau. In 1880 werd ze geroepen als de tweede algemeen presidente van de ZHV. Volgens de documenten van de ZHV ondervonden de

leiders die de zusters in de hele kerk benaderden om het formele werk van de ZHV weer op te starten dat de naastenliefde in hun hart onverminderd aanwezig was. Zij waren behoeftig barmhartig de hand blijven reiken. Voor hen die hun verbonden getrouw waren gebleven, was de gave van naastenliefde, de reine liefde van Christus, gebleven. Zij hadden die nog steeds.

In de daaropvolgende jaren nam de ZHV toe in ledental en in het vermogen om de behoeftigen te dienen. Onder leiding van vrouwen met grote visie en vaardigheden nam de ZHV het voortouw in het opstarten van in het westen van Amerika voorheen nooit geziene liefdediensten voor behoeftigen. Ze stichtten een klein ziekenhuis. Ze steunden vrouwen die in het oosten een medische opleiding gingen volgen om later in het ziekenhuis te gaan werken. Dat was het begin van een van de beste ziekenhuisorganisaties in de Verenigde Staten.

Ze begonnen met programma's die in de loop der jaren uitgroeiden tot de LDS Family Services. Ze begonnen met een graanopslagsysteem dat zo doeltreffend was dat ze in een tijd van oorlog en crisis konden ingaan op een verzoek van de federale overheid. Ze richtten een organisatie op die later het jeugdwerk werd en een die later de jongevrouwenorganisatie van de kerk werd. Ze begonnen hun eigen tijdschrift voor vrouwen. En ze werden zelf een van de grootste vrouwenorganisaties ter wereld. Ze maakten deel uit van de leiding van nationale vrouwenorganisaties.

De ZHV had aanvankelijk de hand in het wereldwijde humanitaire programma van de kerk. Leiders van andere landen spreken bij bezoeken aan Utah hun ontzag en bewondering uit voor wat de kerk voor de armen en de slachtoffers van oorlogen en natuurrampen over de hele wereld doet. Die opmerkelijke bijdragen aan Gods kinderen maken deel uit van het blijvende erfgoed van de ZHV.

De profet Joseph Smith zei de ZHV tijdens hun eerste vergaderingen dat dergelijke opzienbarende resultaten zouden voortkomen uit hun getrouwe liefdadigheid. Hij zei dat er koninginnen zouden komen om van hun liefdewerk te leren en er deel van uit te maken.³ Ik heb dat zien gebeuren. En ik zie in de annalen dat een schriftuurlijke belofte aan hen die de Heer in dit werk dienen ook aan de pioniers in de ZHV was gegeven. Die belofte, bij monde van de profet Joseph Smith gegeven, staat in Leer en Verbonden 88. Er is sprake van hen die in opeenvolgende seizoenen worden geroepen om met de Heer te dienen:

'En Hij zeide tot de eerste: Ga heen en werk op de akker, en in het eerste uur zal ik tot u komen, en gij zult de *vreugde* van mijn gelaat aanschouwen.

'En Hij zeide tot de tweede: Ga ook heen naar de akker, en in het tweede uur zal ik u bezoeken met de *vreugde* van mijn gelaat.

'En ook tot de derde, zeggende: Ik zal u bezoeken;

'en tot de vierde, en zo verder tot de twaalfde.

'En de heer van de akker begaf zich naar de eerste in het eerste uur, en bleef dat gehele uur bij hem, en hij *werd verblijd* met het licht van het gelaat van zijn heer.⁴

Uit de annalen blijkt dat die vrouwen in het begin van de ZHV de door de Heer beloofde *vreugde* voelden. Hij was met hen in hun werk. Hij maakte het voorspoedig en zij ervoeren *vreugde* en licht.

Maar de profet Joseph voorzag

dat er een andere tijden zouden aanbreken. Hij zag de grote werken die zij in die begintijd zouden doen. Hij zei echter ook dat ze de mensen om hen heen, de mensen die zij persoonlijk kenden, moesten dienen, verzorgen en tot zegen zijn.

Na een vreugdevolle periode van liefdewerk leidde de Heer de ZHV-leidsters een andere periode in, weg van de akkers die zij zo fantastisch hadden bewerkt. Het was bijvoorbeeld moeilijk voor de getrouwe mannen die de ziekenhuisorganisatie hadden gebouwd op het fundament dat de ZHV had gelegd. De Heer maakte het bij monde van zijn profeten duidelijk dat zijn priesterschapsknechten het onderhouden en verder opbouwen van dat krachtige hulpmiddel voor het welzijn van anderen gerust uit handen konden geven. En dus gaf de kerk haar fantastische ziekenhuisorganisatie uit handen.

Ik ken en bewonder de mannen die de vreugde van hun werk in die ziekenhuisorganisatie hadden gevoeld. En ik zag hun erkenning van de vreugde die voort was gekomen uit hun werk met de Heer, niet uit hun eigen prestaties. Dus glimlachten ze en gaven blijmoedig weg wat ze hadden opgebouwd. Zij hadden geloof dat de Heer elders een grotere behoefte aan hun inzet zag, op andere akkers, in andere tijden.

Een waardevol deel van uw ZHV-erfgoed is datzelfde geloof in het hart van de leidsters en de zusters van de ZHV. De Heer wist waar hun grote talenten in de nieuwe tijd nodig waren, en waar zij nog grotere vreugde zouden vinden in de geweldige, liefdadige ondernemingen die zij hadden opgericht en opgebouwd.

De kerk groeide over de hele wereld. De dienstverlenende programma's die de ZHV was opgestart, begonnen enorme financiële middelen en voortdurend toezicht te vereisen in een groeiende kerk en in een wereld die in toenemende mate in beroering

kwam. Grote, gecentraliseerde programma's in stand houden zou de kansen van de individuele ZHV-leidsters hebben vermindert om de vreugde te voelen van het dienen van andere mensen voor en met de Heer.

Voor de nieuwe tijd aanbrak, had de Heer al nieuwe mogelijkheden klaarliggen. De enige manier waarop een zo grote kerk in een zo gevarieerde wereld steun en troost kon bieden, was door individuele dienstmaagden in de nabijheid van mensen met behoeften. Dat Heer had dat al vanaf het begin van de ZHV zien aankomen.

Hij riep er een systeem voor in het leven. Twee ZHV-zusters aanvaardden hun taak om een andere zuster te bezoeken als een roeping van de Heer. Dat werkte meteen al in het begin. Functionarissen van de ZHV organiseerden leden van wie zij wisten dat ze geloof hadden om liefdediensten te verrichten die de

mogelijkheden van de twee toegewezen huisbezoeksters te boven gingen. Het ging altijd om kennissen, mensen dicht bij de betrokken zusters. Leden onderwijzen tijdens plaatselijke vergaderingen in het evangelie en geven hun getuigenis van de Heiland en van de herstelling. Dochters waken over moeders. Moeders luisteren naar, onderwijzen en zorgen voor dochters.

De zusters van de ZHV hebben altijd het vertrouwen van plaatselijke priesterschapsherders genoten. Elke bisschop en elke gemeentepresident heeft een ZHV-presidente op wie hij kan vertrouwen. Zij heeft huisbezoeksters die op de hoogte zijn van de problemen en behoeften van elke zuster. Via hen leert zij het hart van de mensen en hun gezinsleden kennen. Zij kan in behoeften voorzien en de bisschop helpen in zijn roeping om voor individuele leden en gezinnen te zorgen.

Een geweldig deel van het ZHV-erfgoed blijkt ook uit de manier waarop de priesterschap de ZHV altijd respect heeft getoond en die van haar heeft ontvangen. Ik heb het gezien, en u ook. Onze bisschop zei jaren geleden met een glimlach: 'Hoe komt het dat als ik een behoeftig lid van de wijk bezoek, uw vrouw mij altijd voor lijkt te zijn geweest?' Elke bisschop en gemeentepresident met enige ervaring heeft wel eens zoiets meegemaakt met het geïnspireerde voorbeeld van de ZHV-zusters. Zij helpen ons onthouden dat er voor zowel vrouwen als mannen geen heil is zonder liefdediensten.

U die wat ouder bent, zult zich herinneren dat president Marion G. Romney deze schrifttekst aanhaalde en zei dat hij net zo vastbesloten was als de zusters om getrouw deze liefdedienst te verlenen. Hij citeerde koning Benjamin: 'En nu, ter wille van deze dingen die ik tot u heb gesproken — dat wil zeggen, ter wille van het van dag tot dag behouden van de vergeving van uw zonden om onschuldig voor het aangezicht van God te kunnen wandelen — zou ik willen dat gij van uw bezit aan de armen geeft, ieder naar hetgeen hij heeft, en wel door de hongerigen te voeden, de naakten te kleden, de zieken te bezoeken en in hun behoeften te voorzien, zowel de geestelijke als de stoffelijke, naar hun noden.'⁵

De reden dat president Romney daarbij glimlachte was, als ik dat goed onthouden heb, dat hij zei dat hij echt vergeving van zijn zonden wilde behouden. En daarom vond hij dat hij zich voor elke liefdedienst zoveel mogelijk bij de zusters moest voegen.

Nu is het tijd om te bespreken wat u moet doen om dit fantastische en heilige erfgoed van de ZHV door te geven aan hen die na u komen. Daar zijn kleine en eenvoudige dingen voor nodig. Bedenk gewoon dat het erfgoed van hart tot hart wordt doorgegeven. Naasteliefde, de reine liefde van Christus, maakt deel uit van

de verandering van hart die de Heer zijn getrouwe discipelen belooft. Het is dus niet moeilijk om te zien welke eenvoudige dingen u kunt en moet doen om dit erfgoed door te geven.

Telkens als u en uw collega zich voorbereiden op huisbezoek, bedenkt u wat succes inhoudt. Het is meer dan binnenkomen. Het is meer dan boodschap brengen. Het is meer dan vragen waarmee u kunt helpen. U krijgt misschien pas na veel bezoeken succes. En misschien ziet u tijdens uw leven niet meer welk succes u hebt gehad. Maar door de Geest kunt u voelen dat u op de goede weg bent.

Ik sprak eens met een ZHV-zuster over een bezoek dat ze had afgelegd. Ze had een vrouw bezocht die haar man kort daarna op tragische wijze zou verliezen. De jaren daarvoor had de vrouw slechts af en toe contact gehad met de ZHV.

De bezoeker ging eerst even naar de winkel om bloemen te kopen. Het was in een tijd van het jaar dat er tulpen in allerlei kleuren te koop waren. Aanvankelijk koos ze haar lievelingskleur, maar kreeg vervolgens de ingeving om een andere kleur te nemen. Ze wist niet waarom ze geel koos, maar dat deed ze.

Toen ze aan de deur de gele tulpen

aanbood, glimlachte de vrouw en zei: 'Kom eens naar mijn achtertuin kijken.' Die stond vol met bloeiende gele tulpen. De vrouw zei: 'Ik vroeg me net af of ik er wat zou afsnijden om op tafel te zetten. Maar nu kan ik ze laten staan en iets langer van ze genieten in de tuin, omdat u me deze tulpen hebt gebracht.' Ze hadden een fijn gesprek, alsof ze al lang vriendinnen waren. Door die ingeving om bloemen mee te nemen en gele tulpen te kiezen, zag die huisbezoekster het bewijs dat ze in dienst van de Heer was. Toen ze mij dat vertelde, kon ik de vreugde in haar stem horen.

Toen ze dit aan mij vertelde, wist ze niet hoe de weduwe zich voelde na haar bezoek. Maar als de weduwe voelde dat God haar liefhad en dat Hij haar een engel had gestuurd, dan had de huisbezoekster haar in de ogen van de Heer goed op weg geholpen. Die huisbezoekster is misschien alleen in de toekomstige wereld in staat om haar succes te verifiëren.

Dat geldt ook voor twee huisbezoeksters die telkens opnieuw liefde gaven aan een andere weduwe die bijna negen jaar lang dicht bij hen in een verpleeghuis zat. Enkele weken geleden overleed ze, na zwaar ziekbed. Afgaand op wat ik heb gehoord van een zoon van de weduwe, vertrouw ik erop dat die bezoeker succes hadden. Zij hebben de fijne ervaring die de moeder van de profeet Joseph Smith tijdens een ZHV-bijeenkomst aan de zusters beschreef. Ze zei: 'We moeten elkaar liefhebben [en] voor elkaar zorgen, elkaar troosten en instructies ontvangen om allemaal samen in de hemel terug te keren.'⁶

U geeft het erfgoed door als u anderen helpt om de gave van naasteliefde in hun hart te ontvangen. Zij zijn vervolgens in staat om het door te geven aan anderen. De geschiedenis van de ZHV is in woorden en cijfers opgetekend, maar het erfgoed wordt van hart tot hart doorgegeven. Daarom hebben gezinnen

zoveel aan het werk van de ZHV.

Mijn moeder heeft mij een speldje nagelaten waarop de woorden 'De liefde vergaat nimmermeer' staan. Zuster Beck heeft mij dit speldje voor mijn reviers gegeven.

Het blijvende erfgoed dat mijn moeder haar familie naliet, was meer dan een speldje. Het was haar liefde en de liefde van de Heer die ik zag en voelde in de eenvoudige dingen die zij deed om namens Hem liefde uit te delen. Ze was een ZHV-zuster. Mijn moeder had geen dochters, maar mijn vrouw heeft het erfgoed doorgegeven aan onze twee dochters. En zij zullen het levend houden in het hart van anderen. Het zal voortduren omdat de liefde nimmermeer vergaat.

Ik getuig dat naastenliefde de reine liefde van Christus is. Hij leeft. Als we met Hem anderen dienen, voelen we zijn vreugde. Door zijn verzoening heeft Hij het voor ons mogelijk gemaakt dat we om de gave van naastenliefde kunnen vragen en die kunnen ontvangen. Ik weet dat de Vader leeft en onze gebeden verhoort. U bent lid van een vereniging die is opgericht en op koers gezet door de profeet van de herstelling, Joseph Smith. Zuster Beck en haar raadgeefsters zijn geroepen door inspiratie van God, bij monde van een levende profeet. Ik weet dat dit waar is.

U hebt een heerlijk erfgoed. Ik bid God dat Hij u zal inspireren om het in stand te houden en het door te geven als een erfgoed dat vreugde zal brengen aan volgende generaties. In de heilige naam van Jezus Christus, die wij dienen. Amen. ■

NOTEN

- 1 Korintiërs 13:8; Moroni 7:46.
- 4 Nephi 1:2-3, 15.
- Zie Relief Society, Minute Book, maart 1842-maart 1844, aantekening op 28 april 1842, bibliotheek voor kerkgeschiedenis, Salt Lake City, p. 39.
- IV 88:52-56, cursivering toegevoegd.
- Mosiah 4:26.
- Lucy Mack Smith. In: Relief Society, Minute Book, maart 1842-maart 1844, aantekening op 24 maart 1842, pp. 18-19.

REGISTER CONFERENTIEVERHALEN

Hieronder volgt een lijst met verhalen die in de algemene conferentie zijn verteld. Ze kunnen van pas komen bij uw studie, de gezinsavond en ander onderwijs. Het nummer verwijst naar de pagina waarop de toespraak begint.

Spreker	Verhaal
Ouderling Richard G. Scott	Ouderling Scott krijgt inspiratie in een kerkbijeenkomst (6).
Vicki F. Matsumori	Lerares zonnestraaltjes gebruikt deken als symbool van de Heilige Geest (10). De jonge Vicki Matsumori voelt de Heilige Geest na de doop (10).
Ouderling L. Whitney Clayton	Man draagt zware lading brandhout in Peru (12).
Russell T. Osguthorpe	Jeugdwerklerares helpt de jonge Russell Osguthorpe bij de voorbereiding van een toespraak (15). Tahitiaanse vrouw helpt ouderling Osguthorpe op zijn zending (15).
Ouderling Kent D. Watson	Band raakt de voorruit van van ouderling Watson (38).
Ouderling Neil L. Andersen	Ouder echtpaar wordt weer actief (40).
President Boyd K. Packer	President Packers zoontje bidt voor hun zieke koe (43). Graham Doxey beschermt na val van pomplorrie (43).
Ouderling Walter F. González	De jonge Walter González voelt grote vreugde onder het lezen van het Boek van Mormon (50).
Ouderling Yoon Hwan Choi	'Luidruchtige jongens' worden goede voorbeelden (53).
President Henry B. Eyring	Zwaargewond meisje genezen na priesterschapszegen (59). Bisschop vraagt jongemannen om contact op te nemen met afwezige vrienden en verslag uit te brengen (59).
President Thomas S. Monson	Boze vader verwondt per ongeluk zijn zoontje (62). Heber J. Grant voelt zich beledigd over de hoogte van een ontvangen bedrag (62).
President Henry B. Eyring	'Geen lege stoelen, alsjeblieft' op grafsteen (70). President Eyrings vader zorgt voor zieke echtgenote (70).
Ouderling L. Tom Perry	Noorse scheepsbouwers bouwen een omgekeerde scheepsromp als dak van de Mantitempel (Utah) (73).
Bisschop H. David Burton	Meisje belt pianolerares om te bespreken of de ontvangen beloning terecht was (76). Jonge skiër mist wedstrijd omdat zijn schoolresultaten niet voldoende waren (76).
Ann M. Dibb	Arbeiders gedood toen steiger bij brug instortte (79).
Ouderling Russell M. Nelson	Ouderling Nelson verricht de verzegeling van een gezin dat hij tien jaar eerder had ontmoet (81).
President Thomas S. Monson	Dr. Jack McConnell blijft mensen helpen na zijn pensionering (84). President Monson ontvangt verjaardagskaarten met berichtjes over verricht dienstbetoon (84).
Ouderling Brent H. Nielson	Ouderling Nielsons zoon werkt op zijn zending in een plaats waar zijn vader jaren eerder voor had gebeden (95).
Ouderling Dale G. Renlund	Na moedwillig een zondag niet naar de kerk te zijn gegaan, neemt Dale G. Renlund zich daarna voor om altijd naar de kerk te gaan, te bidden en schriftstudie te doen (97).
Ouderling D. Todd Christofferson	De jonge D. Todd Christofferson leert een lesje na een chocoladereep te hebben gestolen (105).
Silvia H. Allred	ZHV-zusters bieden jong paar meerdere malen een lift naar de kerk aan (115).
President Henry B. Eyring	Huisbezoekster is geïnspireerd om gele tulpen mee te nemen (121).

Algemene presidiums hulporganisaties

ZUSTERSHULPVERENIGING

Silvia H. Allred
Eerste raadgeefster

Julie B. Beck
Presidente

Barbara Thompson
Tweede raadgeefster

JONGEVROUWEN

Mary N. Cook
Eerste raadgeefster

Elaine S. Dalton
Presidente

Ann M. Dibb
Tweede raadgeefster

JEUGDWERK

Margaret S. Lifferth
Eerste raadgeefster

Cheryl C. Lant
Presidente

Vicki F. Matsumori
Tweede raadgeefster

ZONDAGSSCHOOL

David M. McConkie
Eerste raadgever

Russell T. Osguthorpe
President

Matthew O. Richardson
Tweede raadgever

JONGEMANNEN

Larry M. Gibson
Eerste raadgever

David L. Beck
President

Adrian Ochoa
Tweede raadgever

Leringen voor onze tijd

Leringen voor onze tijd' vormt het lesmateriaal voor de vierde zondag van de maand in de Melchizedekse priesterschap en de ZHV. Elke les kan worden samengesteld uit een of meer toespraken uit de recentste algemene conferentie. Het is aan de ring- of districts-president om voor elke les toespraken uit te kiezen. Ze kunnen dat ook delegeren aan de bisschop of gemeentepresident.

Leidinggevend dienen te beklemtonen hoe nuttig het is als de broeders van de Melchizedekse priesterschap en de zusters van de ZHV op dezelfde zondag dezelfde toespraken bestuderen.

Wie de les op de vierde zondag bijwonen, worden aangemoedigd de laatste conferentie-uitgave van de *Liahona* door te nemen en mee naar de les te nemen.

Suggesties om uit een toespraak een les voor te bereiden

Bid dat de Heilige Geest bij uw voorbereiding en les is.

Wellicht bent u in de verleiding om ander materiaal te gebruiken, maar de conferentietoespraken zijn het goedgekeurde lesmateriaal. Uw taak is anderen te leren hoe zij het evangelie kunnen naleven, zoals dat in de recentste algemene conferentie van de kerk is uitgelegd.

Neem de toespraken door en let op beginselen en leerstellingen die voorzien in de behoeften van uw klas. Let ook op verhalen, teksten en uitspraken waarmee u in deze waarheden kunt onderwijzen.

Maak een lesschema aan de hand waarvan u de beginselen en leerstellingen behandelt. U dient in uw schema vragen op te nemen die uw klas ertoe aanzetten om:

- Aandacht te besteden aan de beginselen en leerstellingen in de toespraken.
- Na te denken over de betekenis.
- Over eigen ervaringen, ideeën en getuigenissen te vertellen.
- Deze beginselen en leerstellingen toe te passen. ■

Maanden

Lesmateriaal vierde zondag

November 2009–april 2010

Toespraken verschenen in de *Liahona* van november 2009*

Mei 2010–oktober 2010

Toespraken verschenen in de *Liahona* van mei 2010*

* Deze toespraken zijn (in veel talen) beschikbaar op www.conference.lds.org.

© AL ROUNDS, KOPIEËN NIET TOEGESTAAN

Al Rounds, Drapertempel

De 129^e tempel van de kerk, de Drapertempel (Utab) in het zuidoosten van de Salt Lake Valley, is een zichtbare berinnering aan de woorden in het boek Moroni: 'Sla uw pinnen vast en breid uw gebied voor eeuwig uit, (...) opdat de verbonden van de eeuwige Vader, die Hij met u (...) heeft gesloten, zullen worden vervuld' (Moroni 10:31).

01 APR 2013 DUTCH

#LDU1677259598/0#
KAREN BOZENDAHIL
15 E NORTH TEMPLE RM 249
SALT LAKE CITY UT 84150 1600

'Als u nadenkt over wat u tijdens deze conferentie hebt gehoord, dan kunt u zeggen, zoals het volk van koning Benjamin, dat met één stem uitriep: "Wij geloven alle woorden die gij tot ons hebt gesproken; en ook weten wij dat ze zeker en waar zijn, dankzij de Geest van de almachtige Heer, die een grote verandering in ons (...) heeft teweeggebracht," sprak president Thomas S. Monson ter afsluiting van de 179e algemene oktoberconferentie. 'Moge elke man en vrouw, elke jongen en meisje deze conferentie als een beter mens verlaten.'

Account #: 1677259598

17

3

HOLD

